

พระประสงค์ของสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ประจำปี 2010

เดือนมีนาคม

เพื่อการบริหารจัดการเศรษฐกิจโลก จะอยู่บนพื้นฐาน
ความยุติธรรมและความถูกต้องทางกฎหมาย และคำนึงถึง
ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์โดยเฉพาะผู้ที่ยากจนที่สุด

อันเนื่องมาจาก

ปกหน้าใน “ซิสเตอร์แห่งชีวิต” (SISTERS of LIFE) พระคาร์ดินัล
จอห์น โอ’คอนเนอร์ แห่งนิวยอร์ก ขณะที่ท่านยังไม่มีชื่อเสียง ได้
เดินทางไปยังค่ายกักกันของพวกนาซี ชื่อ “Dachau” ท่านเอมมี
วางเหนืออัฐิเตาเผา และสัมผัสได้ถึงเจ้ากระดูกขาววิว คริสตชน
รับโบ พระสงฆ์ และผู้แพร่ธรรมมากมายที่ถูกสังหารหมู่ ณ ค่าย
กักกันแห่งนี้ ท่านจากมาพร้อมคำถามในใจว่า “พระเจ้าผู้ประเสริฐ
ทำไมมนุษย์จึงสามารถทำเยี่ยงนี้ต่อมนุษย์ด้วยกันได้?” หนึ่งปี

ให้หลังการรำพึงไตร่ตรองเริ่มสูกงอมกับความคิดที่จะก่อตั้ง “คณะซิสเตอร์แห่งชีวิต” ค.ศ. 1990 พระคาร์ดินัลจอห์น
โอ’คอนเนอร์ได้แจ้งความประสงค์ลงในหนังสือพิมพ์สังฆมณฑลชื่อ “คาทอลิกนิวยอร์ก” ด้วยข้อความเรียบง่ายว่า “ต้องการ
ความช่วยเหลือ : ซิสเตอร์แห่งชีวิต” และการประกาศครั้งนี้ก็ก่อให้เกิดผู้เข้ามาสมัครเป็นนักบวช ทำงานกับเหยื่อที่ต้องทำแท้ง
และสนับสนุนงาน “ส่งเสริมชีวิต” (Pro-life) ของพระศาสนจักร

สมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 เมื่อครั้งยังทรงพระชนม์ พระองค์ทรงประณาม “วัฒนธรรมแห่ง
ความตาย” (Death-culture) คือ ขบวนการค้า เซพยาเสพติด การทำร้าย การค้ามนุษย์ข้ามชาติ การทำแท้ง ฯลฯ
โลกต้องการสร้าง “วัฒนธรรมแห่งชีวิต” (Pro-life) ปัจจุบันซิสเตอร์คณะ “ซิสเตอร์แห่งชีวิต” มีสมาชิก 64 คน ใช้ชีวิต
สวดรำพึงภาวนาและทำงานกับเด็กที่รอดจากการทำแท้ง ผู้บาดเจ็บทั้งกาย-ใจ อันเป็นผลจากการใช้ชีวิตในวัฒนธรรม
แห่งความตาย เพื่อละเลิกวิถีชีวิตเหล่านั้น...สนใจเพิ่มเติม www.sistersoflife.org

(ซิสเตอร์เอลิซาเบธ แอนน์ ไบเดอร์ : ถ่ายภาพ, ภาพจากนิตยสาร St. Anthony Messenger ฉบับเดือนมกราคม
2010 หน้า 29)

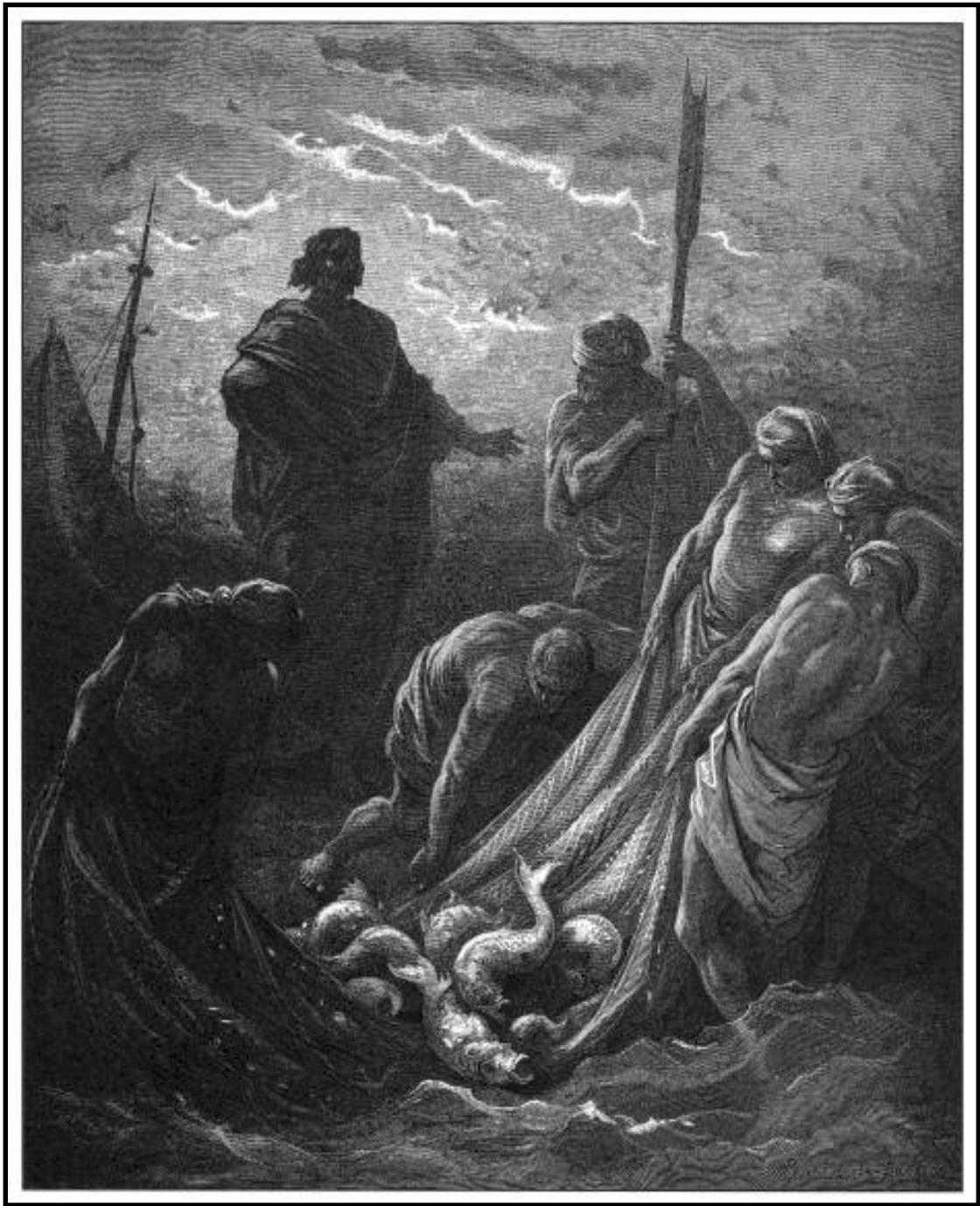
วิสัยทัศน์ ประชากรของพระเจ้าร่วมเป็นหนึ่งในความรัก แสวงหา ติดตามและประกาศพระเยซูคริสตเจ้า

พันธกิจ พระศาสนจักรในประเทศไทยมุ่งอุทิศตนฟื้นฟูชีวิตให้สนิทกับพระคริสตเจ้าโดยอาศัยพระวาจาและศีลศักดิ์สิทธิ์
เป็นหนึ่งในเดียวร่วมมือและแบ่งปันซึ่งกันและกัน แสวงหาคุณค่าพระอาณาจักรในบริบทสังคม เสวนาฉันพี่น้อง
กับผู้มีความเชื่ออื่น ประกาศพระเยซูคริสตเจ้า และเป็นประจักษ์พยานด้วยการดำเนินชีวิตเรียบง่าย รักและ
รับใช้ปวงชน โดยเน้นผู้ยากไร้

วัตถุประสงค์

- เพื่อเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่าง พระสงฆ์ นักบวช และฆราวาสทั่วไป
- เพื่อเสนอข่าวสาร บทความ สารคดี บันทึกลงคลิป บทวิจารณ์ที่มีคุณค่าต่อชีวิตตามจิตตารมณ์ของพระวรสาร
- เสริมสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชนในด้านศาสนา สังคมและวัฒนธรรม

ภาพพิมพ์โลหะ
โดย : กุสตาฟ โดเร

ท่านจะเป็นชาวประมงหามนุษย์

ลก 5:1-11

พระเยซูเจ้าทรงเทศน์สอนอย่างทรงอำนาจ ไม่เหมือนพวกคัมภีร์จารย์อื่นๆ ในยุคสมัยชาวยิวเมื่อสองพันปีก่อน เพราะพระองค์ทรงสอนคำสอนด้วยประโยคที่ว่า “เราขอบอกความจริงแก่ท่านว่า...” ในขณะที่บรรดาคัมภีร์จารย์กล่าวว่า โมเสส (หรือประกาศก) กล่าวไว้ว่า...

พระเยซูเจ้าทรงสอนอย่างทรงอำนาจยังประกอบไปด้วย “เครื่องหมาย” หรือ “อัศจรรย์” ในการที่ทรงรักษาคนป่วยให้หาย การขับไล่ปีศาจออกจากผู้ถูกผีสิง เหตุการณ์การจับปลาอย่างอัศจรรย์ตอนนี้เกิดขึ้นหลังจากที่พระองค์ทรงเทศน์สอนในเรื่องของซีโมน แต่เมื่อตรัสสอนเสร็จแล้ว พระองค์ทรงให้ซีโมนออกไปจับปลาโดยตรัสว่า “จงแล่นเรือออกไปที่ลึกและหย่อนอวนลงจับปลาเถิด” ซีโมนทูลตอบว่า “พระอาจารย์ พวกเราทำงานหนักมาทั้งคืนแล้ว จับปลาไม่ได้เลย แต่เมื่อพระองค์มีพระคำรัส ข้าพเจ้าจะลงอวน” เมื่อทำดังนั้นแล้ว พวกเขาจับปลาได้จำนวนมากจนอวนเกือบขาด เขาจึงส่งสัญญาณเรียกเพื่อนในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วยกัน พวกนั้นก็มาและนำปลาใส่เรือเต็มทั้งสองลำจนเรือเกือบจม ขณะนั้นเอง ซีโมนได้แสดงท่าทีสุภาพถ่อมตน กราบลงที่พระชนาของพระเยซูเจ้าแล้วทูลว่า “โปรดไปจากข้าพเจ้าเสียเถิดพระเจ้าข้า เพราะข้าพเจ้าเป็นคนบาป” นี่คือนัยของซีโมนและเพื่อนๆ ทุกคนได้เห็นอัศจรรย์ที่พวกเขาเป็นชาวประมง ย่อมเชี่ยวชาญในการจับปลา ทั้งๆ ที่รู้ว่าเมื่อใดจะจับได้ปลา แต่เพียงแค่พระเยซูเจ้าตรัสสั่งปลาซึ่งพวกเขาจับทั้งคืนแล้วไม่ได้อะไรเลยนั้นกลับเต็มลำเรือจนต้องเรียกเพื่อนอีกลำหนึ่งมาแบ่ง และอัศจรรย์นี้เองที่ทำให้รู้สึกว่าคุณเองไม่คู่ควรกับพระเยซูเจ้าผู้ทรงอำนาจทั้งพระวาจาและอัศจรรย์ ขณะนั้นมียากอบและยอห์นบุตรของเศเบดีอยู่ด้วยเพราะพวกเขาเป็นหุ้นส่วนงานกัน พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับซีโมนว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นชาวประมงหามนุษย์” เมื่อพวกเขานำเรือกลับถึงฝั่ง ก็ละทิ้งทุกสิ่ง และติดตามไปเป็นสานุศิษย์ของพระองค์

...ข้าแต่พระเจ้า ทำที่การสำนึกได้ว่า ลูกไม่คู่ควรกับพระองค์กลับกลายเป็นพระพรที่พระองค์ผู้ทรงอำนาจและศักดิ์สิทธิ์ โปรดเมตตาเสด็จมาและเรียกให้ติดตามพระองค์ไป ลูกวิงวอนขอพระองค์โปรดสอนลูกให้สุภาพถ่อมตน และเชื่อฟังน้อมรับพระประสงค์ของพระองค์ในทุกกรณี ไม่ว่าเหตุผลประสามนุษย์ของลูกจะดีเพียงใดก็ตาม **✠**

ทักทาย

อ่านหนังสือ อ่านชีวิต

งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ปีนี้ยังจัดที่เดิมคือศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ระหว่างวันที่ 26 มีนาคม - 6 เมษายน ค.ศ. 2010 อุดมสานต์ร่วมกับสำนักสื่อสิ่งพิมพ์คาทอลิกอีกกว่า 7 สำนักไปร่วมด้วย ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 6 แล้วของการยกทีมไป งานในปีนี้ผู้จัดใช้ชื่องานว่า “การอ่านทำให้เป็นคนโดยสมบูรณ์” (Reading make a full man)

ผมเคยเรียนเรื่องการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา ถ้าจำไม่ผิดคนที่สมบูรณ์ต้องสมบูรณ์ทั้งกายและใจ รวมไปถึงพัฒนาการทางอารมณ์และการอยู่ร่วมกันในสังคมกับผู้อื่นอีกด้วย ในงานนี้การอ่านถูกยกย่องขนาดนี้เลย ในขณะที่สังคมไทยพูดถึงการอ่านของคนไทยแล้ว ยังน่าใจหายเหมือนเดิม ที่สุดแล้วคนไทยหรือคนที่ไม่ค่อยอ่านนี้ไม่สมบูรณ์หรือภาษาต่างๆ ไปเขาเรียกว่า ไม่สมบูรณ์หรืออย่างไร?

ผมกลับคิดว่าคนที่จะเป็นคนที่สมบูรณ์ได้ต้องรู้จักอ่านเหมือนกัน แต่ “อ่านชีวิต” การอ่านชีวิตทำให้เราเข้าใจชีวิต ทั้งชีวิตที่เล็กที่สุดไม่ว่าจะเป็นพืช สัตว์ หรือที่ใหญ่ไปกว่านั้นคือคน ทำไมเราต้องอ่านชีวิต การอ่านชีวิตก็คือการเรียนรู้นั่นเอง เรียนรู้ที่จะรักษาสมดุลของกายและใจ ปรับอารมณ์ให้รับได้กับความสำเร็จสูงสุดและความตกต่ำละเอียดดินนี้ย้อนกลับไปว่า เมื่อเกิดมาเอาอะไรกันมาบ้าง ไม่ได้ถืออะไรติดไม้ติดมือมาสักอย่าง แต่ติดอยู่กับทุกอย่าง ลาภยศ ชื่อเสียง ตำแหน่งหน้าที่ เงินทอง บารมี การยอมรับนับหน้าถือตา โอกาส ฯลฯ

อุดมสานต์ในขวบปีที่ 90 ขอนำภาพสองพระสงฆ์ธรรมทูตผู้สืบทอดเจตนารมณ์แห่งงานสื่อสารมวลชนคาทอลิกประเทศไทยมาขึ้นหน้าปกอันได้แก่พระสังฆราชยอร์ช ยอด พิมพิสาร ผู้ดูแลงานด้านนี้มาถึง 32 ปี คู่พระสังฆราชโยเซฟ ประธาน ศรีดารุณศีล ไม่ได้ให้หมั่นักต่องานอื่นๆ ในสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย แต่งานสื่อโดยตรงคงใหม่สักหน่อย ท่านมีพระวาจาและแบรนด์เลขซีโอ ดีวีนา คิดมาข้างกายที่นี้เราคงได้สื่อพระวาจาสนใจแนวทางแห่งสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย (FABC) ที่ให้พระศาสนจักรในเอเชีย สนใจและหาวิธีเผยแพร่ให้มากขึ้น สำหรับพระวาจาและศีลมหาสนิท

อุดมสานต์เดือนมีนาคม เนื้อหายังคับคั่ง หนักแน่น ทุกคอลัมน์มีพาดพิงถึงไปสการ์ดที่ส่งผ่านไปให้ท่านผู้อ่านทุกท่านเมื่อเดือนที่แล้ว เป็นอีกฉบับหนึ่งที่อ่านทั้งเล่มแล้วชื่นใจ ไม่แปลกใจที่สโลแกนของงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ปีนี้บอกไว้อย่างนั้น “การอ่านทำให้เป็นคนโดยสมบูรณ์” เรื่องนี้อุดมสานต์ อาจช่วยได้อีกทาง เพราะอ่านอุดมสานต์ทำให้รู้จักอ่านชีวิต

อุดมสานต์

ประธานสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย :
พระคุณเจ้าประธาน ศรีดารุณศีล

คณะกรรมการที่ปรึกษา :

ภราดาหลุยส์ ชาแนล,
อ.ประคิน ชุมสาย ณ อยุธยา,
อ.ชัยณรงค์ มนต์วิริยรัชชา

เจ้าของ :

คุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง
(ในนามสภาพระสังฆราชคาทอลิก
แห่งประเทศไทย)

บรรณาธิการ ผู้พิมพ์-ผู้โฆษณา

ผู้อำนวยการและจิตตากร :

คุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง

บรรณาธิการบริหาร :

คุณพ่ออนุชา ไชยเดช

หัวหน้ากองบรรณาธิการ :

วัชร กิจสวัสดิ์

กองบรรณาธิการ :

เสกสรร กองคำ

อุดมสานต์

นิตยสารคาทอลิกรายเดือน

ค่าบำรุงปีละ 400 บาท

รณณัติในนามซิสเตอร์ศรีนทิพย์ กิจสวัสดิ์
ส่งจ่าย ป.ณ.ยานนาวา 10120

สำนักงาน :

122/11 ซ.นาคสุวรรณ ถนนนริ

แขวงช่องนนทรี เขตยานนาวา

กรุงเทพฯ 10120

โทร. 0-2681-3900 ต่อ 1801

โทรสาร : 0-2681-3900 ต่อ 1802

CATHOLIC PRESS OF THAILAND
UCIP/SEACPA (THAILAND)

122/11 Soi Naak Suwan, Nonsi Rd.,

Chong Nonsi, Yan Nawa,

Bangkok 10120 Thailand.

Tel. 66-2681-3900 ext. 1801

Fax : 66-2681-3900 ext. 1802

E-mail : thcatcom@loxinfo.co.th

Website : www.udomsarn.com

พิมพ์ที่ :

โรงพิมพ์อัสสัมชัญ โทร. 0-2235-1045

เพลง :

บริษัท วิ.ไอ.พี. โทร. 0-2683-5544-5

สติปัญญา/บทความพิเศษ/สัมภาษณ์

- 6 ห้วงเวลาสำคัญแห่งการส่งต่องาน
ของพระคริสตเจ้าในเอเชีย
- 18 “ห้องเล็กในป่าใหญ่”
อบอุ้นยามดอกไฟเย็นบาน”
- 28 สัมผัสชีวิตคริสตัง
งานอภิบาลในโรงแรมหรู...ถึงกลางป่าลึก

พระกัมภีร์

- 40 วันละก้าวกับพระเยซู
- 42 กว่าจะเป็นนักบุญ

ชีวิตคริสตชน

- 43 ข้างธรรมาสัน
- 44 ซ่อนไว้... ในจังหวะชีวิต
- 46 ระหว่างเดือน
- 48 เรื่องเล่าของชานา
- 51 ได้ตามโค้งตะวัน
- 56 คุยกับเกสซกร
- 58 บันทึกกรรมทูต
- 60 คู่มือ
- 62 ผ่านมา 55 ปี พอจะมีเรื่องเล่าสู่กันฟัง
- 64 นานาอาชีพ

ศิลปะ

- 67 พจนมาลา
- 68 ภาพเคียงคำ
- 69 พงศ์ ประมวล

เด็กและเยาวชน

- 70 สโมสรอุดมสานต์
- 71 การ์ตูนครูต้อย
- 77 คุยกันฉันเพื่อน
- 81 ฟอนคลายสไตร์ฟี่อ้อย
- 83 มุมเด็กศิลป์
- 86 ชวนคิดชวนอ่าน

กีฬา

- 88 จดหมายจากผู้อ่าน
- 90 บทความชวนคิด

ห้วงเวลาสำคัญ แห่งการส่งต่องาน ของพระคริสตเจ้าในเอเชีย

คุณพ่อกษัตริย์แรกในประวัติศาสตร์ธรรมทูตคณะมิสซังต่างประเทศแห่งกรุงปารีส (MEP) เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้พวกเขากลายเป็นหนึ่งในเดียวกันจนทุกวันนี้ เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นใน ค.ศ. 1658 เป็นปีที่มีการแต่งตั้งประมุขของมิสซัง 2 ท่าน คือ พระสังฆราช ฟรังซัวส์ บัลลือ และพระสังฆราชปีแอร์ ลังแบร์ต เดอ ลา ม็อตต์

อเล็กซานเดอร์ เด โรดส์

ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันจะไม่ยุติธรรมหากจะไม่รวมประวัติศาสตร์ของผู้ที่บุกเบิกงานแพร่ธรรมก่อนคณะมิสซังต่างประเทศ ข้าพเจ้าหมายถึงคุณพ่อกษัตริย์อเล็กซานเดอร์ เด โรดส์ ซึ่งข้าพเจ้ามีความเห็นอกเห็นใจเป็นพิเศษ อย่างน้อยที่สุดก็ในช่วงที่ข้าพเจ้าทำงานอยู่ในประเทศเวียดนาม เช่นเดียวกับกับนักบวชต่างๆ ที่ทำงานภายใต้อาณาจักรของผู้ปกครองหลายคน เป้าหมายการเดินทางของท่านครั้งแรกคือประเทศญี่ปุ่น แต่ไม่สามารถเดินทางไปถึงได้เนื่องจาก ค.ศ. 1595 มีการเบียดเบียนศาสนารุนแรงมาก และ

ที่ร้ายแรงที่สุดก็คือ ค.ศ. 1614 มีการประกาศห้ามผู้นับถือศาสนาคริสต์ อเล็กซานเดอร์ เด โรดส์ ปักหลักอยู่ที่มาเก๊าแล้วเดินทางไปประเทศเวียดนามในระยะเวลาสั้นๆ เป็นครั้งคราว ในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1625-1944 เขาถูกขับไล่ออกจากเวียดนามในปี 1645 หลังจากที่ได้เห็นอังเดร ครุคาสอนถูกตัดศีรษะต่อหน้าต่อตา หลังจากที่มีประสบการณ์ในการแพร่ธรรมในประเทศญี่ปุ่นระยะหนึ่ง ณ ที่ซึ่งชุมชนคริสตชนถูกเบียดเบียนไม่มีพระสงฆ์คอยดูแล ทราบภายหลังว่าเป็นระยะเวลายาวนานถึง 250 ปี คุณพ่ออเล็กซานเดอร์และผู้ใหญ่ของเขาต่างพากันเกรงว่าชุมชนคริสตชนที่เพิ่งเกิดใหม่ในประเทศจีนและประเทศเวียดนามคงจะประสบกับปัญหาเดียวกัน ดังนั้นในปี 1649 อเล็กซานเดอร์จึงเดินทางไปกรุงโรมเพื่อขอร้องพระสันตะปาปาให้ส่งพระสังฆราชไปประจำเพื่อที่จะอบรมและบวชพระสงฆ์พื้นเมืองได้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอเล่ารายละเอียดถึงอุปสรรคต่างๆ ที่เขาต้องเผชิญ รวมถึงความยุ่งยากในการหาผู้ที่สมัครใจเดินทางไปทำงานดังกล่าว ในหน้าสุดท้ายของสมุดบันทึก “Divers voyages et missions” เป็นวันก่อนที่ท่านจะเดินทางไป Isfahan ท่านบันทึกว่า “เราหวังที่จะได้เห็นทุกอย่างประสบกับความสำเร็จด้วยดี มันจะเป็นสุดยอดแห่งความชื่นชมที่ข้าพเจ้าหวังที่จะได้จากชีวิตนี้ มันจะเป็นคุณงามความดีแห่งความสำเร็จในการเดินทางอันยาวนานที่ข้าพเจ้าอาจพูดได้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำสิ่งใดเลยนอกจากการแสวงหาพระราชัยและพระสิริมงคลของพระเจ้า”

การแต่งตั้งผู้ปกครองคนแรกในปี 1658

หลังจากที่ได้กล่าวสวดอิสรคุณพ่ออเล็กซานเดอร์ เด โรดส์แล้ว ก็ขอพูดสักเล็กน้อยถึง การแต่งตั้งผู้ปกครองมิสซังกันบ้าง วันที่ 8 มิถุนายน 1658 สมเด็จพระสันตะปาปาอเล็กซานเดอร์ ที่ 7 ทรงเห็นชอบกับการตัดสินใจของสมณกระทรวงเผยแผ่ความเชื่อ และทรงประกาศแต่งตั้งท่านฟรังซัวส์ บัลลือ เป็นพระสังฆราชแห่ง Heliopolis และพระสังฆราชปีแอร์ ลังแบร์ต์ เดอ ลา ม็อตต์ เป็นพระสังฆราชแห่ง Berytus ซึ่งทุกวันนี้เรียกว่า Beirut ในปีถัดมาหนังสือที่เซ็นโดยพระสันตะปาปาลงวันที่ 9 กันยายน 1659 ก็แต่งตั้งท่านฟรังซัวส์ บัลลือ เป็นพระสังฆราชปกครอง Tonkin โดยให้ดูแลรับผิดชอบจังหวัดใกล้เคียงต่างๆ ทางตอนใต้ของจีน (ยูนาน กุ้ยโจว Hou-Koan, กวางสีและเสฉวน) รวมถึงประเทศลาวด้วย ส่วนพระสังฆราชปีแอร์ ลังแบร์ต์ เดอ ลา ม็อตต์ ได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลรับผิดชอบมิสซังโคชินจีน และจังหวัดต่างๆ ที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ (Tchekiang, Fokien, Kuang-tong, Yangtze, Hainan) หลังจากนั้นเพียงไม่กี่เดือนโดยคำแนะนำของท่านบัลลือ พระคุณเจ้าโกโตลันดี ก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระสังฆราชแห่งนานกิง และดูแลอีก 5 จังหวัดทางทิศตะวันออก ท่านบัลลือได้รับการอภิเษกเป็นพระสังฆราชวันอาทิตย์ที่ 17 พฤศจิกายน 1658 ที่วัดกันโดยพระคาร์ดินัล Antoine Barberini เจ้ากระทรวงเผยแผ่ความเชื่อ ส่วนพระสังฆราชปีแอร์ ลังแบร์ต์ เดอ ลา ม็อตต์ ได้รับการอภิเษกอีก 2 ปีจากนั้น คือวันที่ 11 มิถุนายน 1660 ที่ Monastere de la Visitation

ท่านโกโตลันดี

ท่านฟรังซัวส์บัลลือ

in the Rue Saint Antoine ในนครปารีส ฝ่ายท่านโกโตลังดีได้รับการอภิเษกวันที่ 7 พฤศจิกายน 1660 ที่วัด Saint-Louis-des-Jesuites ในนครปารีสเช่นกัน

คำแนะนำจากกรุงโรม ค.ศ. 1659

กระทรวงเผยแผ่ความเชื่อ ซึ่งตั้งขึ้นในปี 1662 ได้ทำการรวบรวมเอกสารมากมายเกี่ยวกับการเผยแผ่ความเชื่อโดยที่ไม่สามารถแทรกแซงอะไรได้เลยเพราะสัญญาที่พระศาสนจักรได้ทำไว้กับกษัตริย์ของสเปนและโปรตุเกส กระทรวงนี้มีพระสังฆราชอินโกลิ เป็นสมณมนตรีท่านแรกที่ครองตำแหน่งยาวนานถึง 27 ปี ท่านมีความเชื่อมั่นว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีพระสงฆ์พื้นเมือง รวมถึงความจำเป็นที่สันตะสำนักจะต้องมีระบบในการปกครองมิสซังและมีระเบียบในการเผยแผ่พระวรสารด้วย ดังนั้นในปี 1659 กระทรวงเผยแผ่ความเชื่อจึงออกประกาศฉบับแรกถึงพระสังฆราชธรรมทูตรุ่นบุกเบิก ซึ่งประกาศดังกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดสำหรับคณะสงฆ์มิสซังต่างประเทศที่ยังเยาว์และตั้งขึ้นได้ไม่นาน จากประกาศดังกล่าวสงฆ์มิสซังต่างประเทศใช้ว่าจะมีแนวทางชัดเจนเกี่ยวกับงานแพร่ธรรมเท่านั้นก็หาไม่ แต่ยังมีให้เห็นอย่างแจ่มแจ้งเกี่ยวกับแนวทางที่บรรดาสมาชิกจะต้องปฏิบัติโดยมิให้เสรีภาพของพวกเขาไขว้เขวไปเพราะวัตถุหรืออิทธิทธิทางการเมือง

คำแนะนำ 3 ประการ

- จงสร้างสงฆ์พื้นเมือง “เหตุผลสำคัญที่ส่งท่านไปเป็นพระสังฆราชในพื้นที่เหล่านั้นก็เพื่อที่ท่านจะได้ใช้ความพยายามจนสุดความสามารถในการอบรมเยาวชนให้พวกเขาเป็นผู้เหมาะสมที่จะเป็นพระสงฆ์” คำแนะนำนี้ต้องนำเอาไปผนึกไว้กับกฎระเบียบของคณะ
- คำแนะนำประการที่สองเน้นถึงความจำเป็นที่บรรดาธรรมทูตต้องปรับตัวให้เข้ากับครรลองชีวิตและขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น แต่ต้องหลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปยุ่งกับการเมือง
- ประการสุดท้ายแนะนำว่าพวกเขาจะต้องไม่ทำการตัดสินใจที่สำคัญใดๆ โดยที่มิได้แจ้งให้กรุงโรมทราบก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องไม่ทำการอภิเษกพระสังฆราชโดยที่ยังไม่ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวง

คำแนะนำดังกล่าวเป็นแรงบันดาลใจให้มีการประชุมสมัชชาพระสังฆราชที่อยุธยาในปี 1665

การเดินทางยุคแรกในช่วงปี 1660-1662

สภาพการณ์การเดินทางของผู้บุกเบิกรุ่นแรกยังสร้างความประทับใจให้กับทุกคนในสมัยนั้นจนถึงสมัยนี้ นั่นไม่ใช่เป็นเพราะอันตรายที่จะต้องเสี่ยงเท่านั้น แต่ที่สำคัญก็คือจิตสำนึกที่คนอย่างพระคุณเจ้าปัลลือถือเป็นโอกาสที่จะแสดงให้เห็นถึงการเสียสละของท่านในบรรดาธรรมทูตทั้งหมด 17 คน มีเพียง 9 คนเท่านั้นที่เดินทางถึงจุดหมายปลายทาง ผู้ที่เสียชีวิตระหว่างการเดินทางมีพระคุณเจ้าโกโตลังดี ผู้มีปริญญาเอกจากกรุงโรม ซึ่ง

กระทรวงเผยแพร่วามเชื่อส่งท่านไปเพื่อสร้างอนาคตให้กับพระศาสนจักรในประเทศไทย ต้องถือว่าการตายของท่านมิใช่เป็นเรื่องสูญเปล่า เพราะราคาที่จ่ายไปนั้นเป็นค่าสร้างถนน และสะพาน อย่างที่พระคุณเจ้ากล่าวไว้ว่า “บัดนี้สะพานได้ถูกสร้างขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจะจิตใจ ไม่น้อยหากร่างและกระดูกของเรา รวมถึงบรรดาลูกๆ ของเรา จะกลายเป็นฐานราก เปิดถนนกว้างไว้สำหรับบรรดาธรรมทูตผู้กล้าหาญต่อไปในอนาคต” ภาพพจน์เรื่องถนน และสะพานที่นำพวกเราไปสู่อีกซีกโลกหนึ่งยังคงเป็นเสียงสะท้อนก้องกังวานอยู่ในจิตใจ ของเยาวชนจำนวนมาก และบางครั้งสามารถที่จะนำพวกเขาไปสู่หนทางแห่งชีวิตจิตรูปใหม่ ได้เป็นอย่างดี

การประชุมสมัชชาพระสังฆราชที่อยุธยาปี 1664 และคำแนะนำสำหรับธรรมทูต

ในขณะที่กำลังรอกการมาถึงของบรรดาสมาชิก พระสังฆราชปีแอร์ ลังแบร์ต เดอ ลา ม็อตต์ พยายามที่จะเดินทางไปโคชินจีนกับคุณพ่อเดเคียร์แต่สำเภาเกิดล่มที่นอกชายฝั่ง ประเทศกัมพูชา เขาจึงถูกบังคับให้ต้องเดินทางกลับประเทศสยาม ท่านจำเป็นต้องเลิกลคิดที่จะเดินทางไปยังประเทศจีนเนื่องจากเกิดความวุ่นวายต่างๆ ในตอนนั้นรวมถึงความจริง ที่ว่าในช่วงสองปีที่ผ่านมา ไม่มีสำเภาลำไหนเลยจากสยามที่เดินทางถึงประเทศจีนได้อย่าง ปลอดภัย

เมื่อผู้ที่รอดชีวิตจากการเดินทางโดยสำเภามาพบกันที่อยุธยา พวกเขาตัดสินใจที่จะ ประชุมสมัชชากันเพื่อที่จะวางกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

นี่เป็นเหตุการณ์สำคัญที่สุดสำหรับคณะมิสซังต่างประเทศ ซึ่งในเวลานั้นยังไม่มีผู้ใด พุดภาษาพื้นเมืองได้ ไม่มีประสบการณ์ชีวิตแพร่ธรรม และไม่รู้ชีวิตจิตใจของพวกชนเผ่าที่ ตนจะต้องเผชิญเลย แต่พวกเขามีความคิดที่จะเป็นการดีกว่าที่จัดให้มีการประชุมสมัชชา หลังจากที่ได้ลงมือปฏิบัติหน้าที่ตามท้องที่ต่างๆ แล้ว ซึ่งการออกกฎระเบียบต่างๆ จะได้มีความสมบูรณ์เพิ่มขึ้นและเห็นพ้องกันง่ายขึ้น

หลังจากแสวงหาแรงบันดาลใจและคำแนะนำจากพระจิตด้วยการเข้าเงียบ ใช้โศกนาฏย สวดภาวนา และจำศีลเป็นเวลาหลายวัน พวกเขาได้เขียนกฎระเบียบขึ้นโดยมีพื้นฐานจาก “พระคัมภีร์ กฎหมายของพระศาสนจักร คำสอนของพระสันตะปาปา คำสอนจากบิดาจารย์ และแบบฉบับของบรรดานักบุญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักบุญฟรังซิสเซเวียร์” คำแนะนำต่างๆ เหล่านี้ซึ่งต่อมาเรียกว่า “*Monita ad Missionarios Sacrae Congregationis de Propaganda Fide*” (คำเตือนของกระทรวงเผยแพร่วามเชื่อสำหรับธรรมทูต) ได้รับความเห็นชอบจาก กรุงโรม ที่ปรึกษาของสันตะสำนักประกาศว่า “คำแนะนำเหล่านั้นเปี่ยมด้วยจิตตารมณ์ ของอัครสาวก สอดคล้องกับความเชื่อดั้งเดิม และจำเป็นสำหรับสงฆ์ที่ทำงานในมิสซังเพื่อ ความรอดของผู้ที่ยังไม่มีความเชื่อ” สมเด็จพระสันตะปาปาเคลเมนต์ ที่ 9 ทรงเห็นชอบชมเชย และกระทรวงเผยแพร่วามเชื่อได้จัดตีพิมพ์โดยออกค่าใช้จ่ายเองในปี 1669 เสียดยที่เรา ไม่มีเวลาที่จะมาพูดกันอย่างละเอียดถึงคำแนะนำเหล่านั้น แต่คงจะเพียงพอที่จะกล่าวได้ว่า

ท่านปีแอร์
ลังแบร์ต
เดอ ลาม็อตต์

จิตตารมณ์ที่แฝงอยู่ในคำแนะนำเหล่านั้นได้เป็นแรงบันดาลใจชีวิตและงานกรรมทูตของคณะมิสซังต่างประเทศไปได้ยาวนานแสนนาน คิดว่าเป็นเรื่องน่าสนใจมากที่จะจัดให้มีการศึกษาเสวนากันเกี่ยวกับ “คำเตือน” เหล่านี้โดยเฉพาะ เพราะจะสามารถช่วยให้เราได้ไตร่ตรองเกี่ยวกับงานกรรมทูตของเราทุกวันนี้ เช่นเรื่องการกลับใจกับเสรีภาพ การประกาศพระวรสารกับการใช้ทรัพยากรมนุษย์อย่างเหมาะสม ความจำเป็นที่จะต้องรู้ภาษา วัฒนธรรม ศาสนา ฯลฯ

การเปิดบ้านเณรที่ปารีส ค.ศ. 1663

ช่วงที่เดินทางไปกรุงโรมพระสังฆราชปีแอร์ ลังแบร์ต เดอ ลา ม็อตต์ และท่านปลื้มได้ร่างบันทึกที่จะสร้างบ้านเณรในนครปารีสเพื่อการกลับใจของคนต่างศาสนา สตรีใจศรัทธาที่ชื่อ *Mme de Miramion* มอบที่ดินให้ที่ *Chateau de la Couarde* ที่อยู่ห่างจากนครปารีสราว 40 กิโลเมตร แต่พระสังฆราชปลื้มคิดว่ามันอยู่ไกลเกินไปและยากแก่การเดินทาง สถานที่ตั้งบ้านเณรแห่งที่สองถูกเสนอขึ้นใกล้โบสถ์ *St. Josse* ซึ่งที่นี่มีบ้านเณรประจำวัดอยู่แล้ว หลายแห่งมีบ้านเณรประเภทนี้ แต่บ้านเณรดังกล่าวไม่มีการอบรมการเตรียมตัวเป็นกรรมทูตสำหรับ

เอเชียเลย

สุดท้ายบ้านเณรตั้งอยู่ระหว่างถนน 126 และ 128 rue du Bac

วันที่ 16 มีนาคม 1663 พระสังฆราช Duval ได้มอบที่ดินของท่านที่ *rue du Bac* เพื่อสร้างบ้านเณรให้กับคณะมิสซังต่างประเทศ ท่านพำนักอยู่ ณ หอพักแห่งหนึ่งในภายในบริเวณบ้านเณร และท่านก็มีชีวิตอยู่ต่อได้อีก 6 ปีก่อนที่ท่านจะมรณภาพ

จากนั้นมีการดำเนินขั้นตอนต่างๆ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของเจ้าหน้าที่ทั้งพระศาสนจักรท้องถิ่นและโรม ฝ่ายพระเจ้าหลุยส์ ที่ 14 ได้ทรงเซ็นอนุญาตเห็นชอบในเดือนกรกฎาคม 1663 พระสังฆราชท้องถิ่นในขณะนั้นไม่ใช่พระอัครสังฆราชแห่งปารีส แต่เป็นท่านอธิการแห่ง *Saint-Germain-des-Pres* ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจเหนือดินแดนนั้น ซึ่งท่านก็ได้เซ็นอนุมัติให้สร้างบ้านเณรมิสซังต่างประเทศได้ในวันที่ 10 ตุลาคม 1663 ต่อมาในปี 1668 สถานการณ์เปลี่ยนไป ท้องที่นั้นขึ้นกับพระอัครสังฆราชแห่งปารีส

บ้านเณรนี้ได้รับการยอมรับจากสันตะสำนักโดยพระคาร์ดินัล Chigi ผู้แทนของสมเด็จพระสันตะปาปาอเล็กซานเดอร์ ที่ 7 เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 1664 *Vincent de Meur* เป็นอธิการคนแรก ในการอบรมผู้ที่จะเป็นกรรมทูตในอนาคต ท่านใช้จิตตารมณ์ของคุณพ่อ

Surin, S.J.

พระสังฆราช Duval ขอให้ตั้งชื่อบ้านเณรว่า “บ้านเณรมิสซังต่างประเทศ” แต่พระเจ้าหลุยส์ ที่ 14 เรียกบ้านเณรนี้ในจดหมายของพระองค์ว่า “บ้านเณรเพื่อการกลับใจของคนต่างศาสนาในต่างประเทศ” นอกจากนี้แล้วยังมีการเสนอชื่ออื่นด้วย แต่ในที่สุดก็ใช้ชื่อ “บ้านเณรมิสซังต่างประเทศ” กฎระเบียบต่างๆ ได้ถูกยกร่างขึ้นมาใช้ในปี 1667

ตั้งแต่แรกจนถึงปี 1827 พระสงฆ์ที่ดูแลบ้านเณรมิสซังต่างประเทศมาจากสังฆมณฑลต่างๆ ในฝรั่งเศส ในปี 1673 พระสังฆราชปัลลีโอ พระสังฆราชปีแอร์ ลังแบร์ต เดอ ลา ม็อตต์ และพระสังฆราชลาโนมีความคิดเห็นพ้องต้องกันที่จะเอาคณะมิสซังต่างประเทศไปรวมกันกับสงฆ์คณะ Sulpicians แต่บรรดาพระสงฆ์ที่ดูแลรับผิดชอบบ้านเณรในขณะนั้นต่างไม่เห็นด้วย

การก่อตั้งบ้านเณร College General ที่อยุธยา

ขณะที่กำลังมีการสร้างบ้านเณรของคณะมิสซังต่างประเทศในปารีสนั้น การประชุมสมัชชาพระสังฆราชที่อยุธยาในปี 1664 ก็เสนอให้มีการสร้างบ้านเณรที่อยุธยาด้วยเช่นกัน จึงมีการเริ่มต้นด้วยการสร้างบ้านเล็กๆ พร้อมกับวัดน้อย ในปี 1665 บ้านเณรอยุธยาเริ่มรับเณร 3 คนที่ถูกส่งมาจากมาเก๊า ปีถัดมาเณรเพิ่มขึ้นรวมเป็น 9 คน

ปี 1668 พระสังฆราชบวชพระสงฆ์ชาวเวียดนาม 3 องค์แรกกับชาวยูเรเซียนอีกคนหนึ่งชื่อ ฟรังซัวส์ เปเรซ ซึ่งองค์นี้ถูกกำหนดไว้ให้เป็นพระสังฆราชแห่งโคชินจีน ในปีถัดไปขณะที่ท่านไปเยี่ยม Tonkin ท่านได้บวชเณรอีก 7 คนเป็นพระสงฆ์ซึ่งได้รับการอบรมโดยคุณพ่อฟรังซัวส์ เดคิเยร์ นี่ก็จุดเริ่มต้นของบ้านเณรที่เราเรียกกันว่า College General ที่กลายเป็นศูนย์อบรมเณรจากหลายประเทศในเอเชีย เหตุการณ์ไม่สงบทางการเมืองทำให้บ้านเณรแห่งนี้ต้องย้ายกลับไปกลับมาจากสยามไปโคชินจีน ไปปอนดีเชอรี แล้วกลับไปทีโคชินจีนอีกครั้ง จนสุดท้ายไปลงเอยที่มาเลเซียนเกาะปีนัง ซึ่งขณะนี้กำลังมีการเตรียมงานกันเพื่อทำการฉลองบ้านเณรในโอกาสที่มีอายุครบ 200 ปีในปีหน้า

ความขัดแย้งภายในทวีปเอเชีย

เมื่อพูดถึงความยากลำบากในการเริ่มต้นงานธรรมทูตของคณะสงฆ์มิสซังต่างประเทศในครึ่งหลังของศตวรรษที่ 17 ความขัดแย้งในการแต่งตั้งพระสังฆราชผู้ปกครองของคณะนักบวช โดยเฉพาะสงฆ์คณะเยสุอิตที่ทำงานอยู่ในขณะนั้นภายใต้สนธิสัญญากับอาณาจักรโปรตุเกสที่เรียกกันว่า Padroado ความขัดแย้งนี้จะสร้างความเจ็บปวดมากขึ้นไปอีกเพราะความจริงที่ว่าพระสังฆราชธรรมทูตชาวฝรั่งเศสมีความสัมพันธ์ที่ดีมากกับสงฆ์เยสุอิต และบางคนอย่างเช่นท่านฟรังซัวส์ ปัลลีโอ เองก็ได้รับการอบรมจากสงฆ์เยสุอิต ท่านผู้นี้มีความโดดเด่นและได้รับการเสนอชื่อให้เป็นพระสังฆราชจากคุณพ่อ Bogot, S.J. ท่านปัลลีโอเองก็มีน้องชายที่เป็นสงฆ์คณะเยสุอิตถึง 2 ท่าน

ความขัดแย้งกันนี้คือต้นเหตุแห่งการแตกแยกที่ก่อผลร้ายให้กับชุมชนคาทอลิกที่เพิ่งเกิดใหม่เป็นอย่างยิ่ง

การวิวาทเกี่ยวกับจารีตพิธี

อีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าไม่อาจเงียบได้และเป็นอีกสาเหตุหนึ่งของการแตกแยกระหว่างบรรดาธรรมทูตคือการทะเลาะวิวาทกันในเรื่องพิธีกรรม การวิวาทะกันนี้เกิดขึ้นก่อนที่จะมีการสถาปนาคณะสงฆ์มิสซังต่างประเทศ อีกทั้ง**คุณพ่อริกซี** ซึ่งความคิดของท่านถูกตีความในหลายรูปแบบก็มาเสียชีวิตไปในปี 1610 ความคิดที่แตกต่างกันอย่างสุดโต่งมีอยู่ทั่วไป แล้วยังรุนแรงเพิ่มยิ่งขึ้นไปอีกตอนที่**สังฆคณะโดมินิกัน**และ**คณะฟรังซิสกัน**เดินทางมาถึง**สังฆคณะโดมินิกัน**ทำเรื่องไปยังกรุงโรมซึ่ง**คุณพ่อโมราเลส** ได้รับการสาปแช่งพิธีกรรมของชาวจีนในปี 1645 เรื่องกลับหนักหนาสาหัสเพิ่มยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อ**พระสังฆราช Maigrot, MEP** ผู้แทนของ**พระสังฆราช**ปลื้มเดินทางไปถึง Fukien ในปี 1688 ในมิสซัง Fukien ท่านมีคำสั่งห้ามการถวายบูชาซึ่งปกติมีการกระทำกันปีละ 2 ครั้งเพื่อทำการไหว้เจ้าและบรรพบุรุษ เพราะถือว่าเป็นเรื่องซูเปstitious สงฆ์เยสุอิตส่วนใหญ่ไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่ง ส่วน**สังฆคณะโดมินิกัน**และ**ฟรังซิสกัน**เห็นพ้องและปฏิบัติตาม

เรื่องนี้ยืดเยื้อจนถึงปี 1742 โดยอาศัยการแทรกแซงของสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 14 พระสังฆราชปกครองมิสซังเช่น**พระสังฆราชลาโน**ในศตวรรษที่ 17 และ**พระสังฆราช Pigneaux de Behaine** ในศตวรรษที่ 18 ไม่สู้จะเห็นด้วยกับมาตรการอันเข้มงวดของ**พระสังฆราช Maigrot** มี**พระสังฆราชคณะมิสซังต่างประเทศ**อีกท่านหนึ่งที่ชื่อ**Gapais** แห่งมิสซังแมนจูเรีย ผู้ซึ่งเสนอต่อสันตะสำนักในปี 1935 ให้ยกเลิกคำสั่งเก่าที่ห้ามทำพิธีไหว้เจ้าและบรรพบุรุษ

ข้าพเจ้าเสียใจที่ไม่อาจลงลึกไปในประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการเผยแผ่ศาสนาในศตวรรษที่ 17 ซึ่งถึงแม้จะถูกเบียดเบียนอย่างแสนสาหัส แต่ธรรมทูตที่กล้าอุทิศตนก็ไม่เคยขาดระยะ อีกทั้งธรรมทูตเหล่านั้นได้สั่งสมประสบการณ์ไว้เป็นอันมาก การเริ่มบุกเบิกของพวกเขาตลอดจนมิสซังต่างประเทศได้สร้างความประทับใจไว้ให้ชนรุ่นหลังอย่างมิรู้ลืม

ศตวรรษที่ 18

ศตวรรษที่ 18 นี้ถือว่าเป็นยุคแห่งความน่าสมเพชและการเสื่อมที่เกิดจากรอยแผลแห่งการทะเลาะวิวาทในอดีต

พระสงฆ์ชาวฝรั่งเศสหมดความสนใจในงานมิสซัง กระแสของความคิดในตอนนั้นก็คือวิธีเดียวที่จะมีส่วนร่วมในการประกาศพระวรสารคือการเข้าคณะสงฆ์มิสซังต่างประเทศแห่งกรุงปารีส เราต้องไม่ลืมความจริงว่า การหากระแสเรียกในตอนนั้นส่วนใหญ่จะเป็นไปตามมหาวิทยาลัยต่างๆ ของสงฆ์คณะเยสุอิต ซึ่งมีอิทธิพลมากต่อครอบครัวและมีเพื่อนสนิทมิตรสหายมากมาย ตั้งแต่วินาทีแรกของวิวาทะระหว่างพระสังฆราชผู้ปกครองมิสซังกับสงฆ์คณะเยสุอิตเข้าสู่สาธารณชน กระแสเรียกเข้าบ้านเนรเทศจะยังคงทนที่ ตั้งแต่ปี 1693 ซึ่งเป็นปีที่จดหมายอภิบาลเกี่ยวกับจารีตพิธีกรรมของพระสังฆราช Maigrot ถูกประกาศออกใช้จนถึงปี 1742 อันเป็นปีที่สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 14 ประกาศทรงห้ามอย่างเป็นทางการ หรือพูดง่ายๆ ว่าในช่วงประมาณ 50 ปี มีพระสงฆ์ชาวฝรั่งเศสแค่ 12 ท่านเท่านั้นที่เดินทางไปประเทศจีน แต่ 6 ท่านในจำนวนดังกล่าวอยู่ได้ไม่นานก็ต้องเดินทางกลับฝรั่งเศส เพราะทนไม่ได้กับบรรยากาศแห่งความขัดแย้งในท้องถิ่น

ช่วงนี้คณะสงฆ์มิสซังต่างประเทศแทบจะเอาตัวไม่รอด ในปี 1772 มีพระสังฆราชแค่ 4 ท่านกับพระสงฆ์อีก 11 ท่านที่ช่วยกันทำงานระหว่าง Tonkin โคชินจีน สยาม และจีน จะอย่างไรก็ดี หลังการสาปแช่งจารีตพิธีดังกล่าวจากสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 14 จำนวนธรรมทูตที่ออกเดินทางไปยังมิสซังต่างๆ ดังกล่าวค่อยๆ เพิ่มขึ้นจนกระทั่งถึงปี 1789 ซึ่งเป็นปีแห่งการปฏิวัติในฝรั่งเศส พอถึงปี 1780 มีพระสงฆ์ 30 ท่านและพระสังฆราช 5 ท่านทำงานอยู่ในสนามแพร่ธรรม

มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการเจรจกันอย่างยืดหยุ่นกับกรุงโรมเพื่อสร้างหลักประกันให้ทางมิสซังมีเสรีภาพในสายตาของอำนาจโลกตะวันตก อิศราภาพดังกล่าวจะถูกคุกคามเมื่อสมเด็จพระสันตะปาปาอเล็กซานเดอร์ ที่ 8 ทรงยอมอ่อนข้อให้กับอาณาจักรโปรตุเกสใช้สนธิสัญญา *Padroado* กับสังฆมณฑลนานกิงและปักกิ่ง แผนของโปรตุเกสมีอยู่ว่า สังฆมณฑลมะละกา มาเก๊า ปักกิ่ง และนานกิงจะรวมถึงอินโดจีนและจีนทั้งหมด โชคดีที่แผนการนี้ไม่บรรลุผล เนื่องจากพระสันตะปาปาได้สิ้นพระชนม์เสียก่อน

พอตกถึงปี 1749 ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนจะเข้าที่เข้าทางก็เกิดมีปัญหาลุกขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง โปรตุเกสพยายามที่จะใช้สนธิสัญญา *Padroado* กับพระสังฆราชแห่ง Tonkin สยาม และโคชินจีน แต่ในที่สุดก็ต้องล้มเหลว ทั้ง 3 สังฆมณฑลยังคงสภาพการปกครองแบบเดิม

ดังนั้นสงฆ์คณะมิสซังต่างประเทศจึงได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ปกครองทั้งสามสังฆมณฑลนี้ต่อไป

Socotora

นักบุญฟรังซิสเซเวียร์ตอนแรกตั้งใจที่จะเดินทางไปยังประเทศอินเดีย แต่ระหว่างทางท่านได้แวะที่เกาะ Socotora ในมหาสมุทรอินเดีย ปี 1755 สงฆ์คณะมิสซังต่างประเทศได้รับมอบหมายให้ไปเผยแผ่ความเชื่อในเกาะนี้ซึ่งประชาชนนับถือศาสนาอิสลามกันทั้งเกาะ สงฆ์ธรรมทูตหนุ่มสองท่านถูกส่งไปยังเกาะนี้ แต่ไม่ช้าก็ถูกขับไล่กลับไป พอธรรมทูตทั้งสองเดินทางกลับไปครั้งที่สอง พวกเขาถึงถูกฆ่าตายทันทีที่เดินทางไปถึง

การเผยแผ่พระวรสารที่มัลลบาร์

หลังจากสงฆ์เยสุอิตถอนตัวออกไปจากตอนใต้ของอินเดีย สงฆ์คณะมิสซังต่างประเทศก็เข้าไปแทนที่ท่าน Brigot พระสังฆราชผู้ปกครองมิสซังสยามได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองมิสซังมัลลบาร์ด้วย ซึ่งต่อมาในปี 1777 ธรรมทูต 2 ท่านจากฝรั่งเศสก็ถูกส่งตัวมาช่วยท่าน ก่อนที่จะมีการปฏิรูป ทางฝรั่งเศสส่งธรรมทูตมาอีก 7 ท่าน และส่งมาเพิ่มอีก 4 ท่านในช่วงที่กำลังมีการปฏิรูป แต่ในช่วงระหว่างปี 1792-1819 ทางมิสซังไม่ได้รับธรรมทูตเพิ่มเลยแม้แต่คนเดียว สงฆ์มิสซังต่างประเทศผูกมิตรและทำงานด้วยกันเป็นอย่างดีกับสงฆ์เยสุอิตทั้ง 13 ท่านที่มีอยู่เดิม และทั้ง 13 ท่านก็เต็มใจปฏิบัติตามคำสั่งของพระสังฆราช Brigot ด้วยดี

ตจนถึงปี 1780 คณะมิสซังต่างประเทศมีสมาชิก 35 ท่าน และพระสังฆราช 5 ท่านทำงานอยู่ในมิสซังต่างๆ

การปฏิวัติฝรั่งเศสในปี 1789

เหตุการณ์นี้นับว่ามีความสำคัญที่สุดและเชื่อว่าท่านคงจะทราบประวัติศาสตร์ดี มันมีผลกระทบต่อพระศาสนจักรมาก

ทุกอย่างลงเอยด้วยดี บ้านเณรไม่ได้รับความเสียหายใดๆ ทั้งนี้ต้องขอบคุณพระสงฆ์ชาวฝรั่งเศสผู้ดูแลท่านหนึ่ง คุณพ่อ Bilhere หากคนมาซื้ออาคารบ้านเณรกลับคืนตอนที่ทางการประกาศขาย การเซ็นสัญญาซื้อขายทำกันวันที่ 21 พฤษภาคม 1798 แต่ต้องรอนจนถึงการล่มสลายของจักรวรรดิจึงจะมีการเปิด

บ้านเณรขึ้นมาใหม่ในปี 1815 บ้านเณรจึงได้รับความเห็นชอบอย่างเป็นทางการอีกครั้งหนึ่งจากพระเจ้าหลุยส์ ที่ 18 เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 1815

ความรื้อรณใหม่ของธรรมทูตในศตวรรษที่ 19 : ยุคของมรณสักขี

ในปี 1805 จักรพรรดินโปเลียนให้การยอมรับบ้านเณรของคณะสงฆ์มิสซังต่างประเทศอย่างเป็นทางการ แต่ต่อมาเกิดความขัดแย้งกันกับสันตะสำนักในปี 1809 นโปเลียนจึงสั่งให้ปิดบ้านเณร

ต่อมาได้มีการอนุญาตให้เปิดได้ใหม่ในปี 1815 ซึ่งได้รับการเห็นชอบอย่างเป็นทางการจากพระเจ้าหลุยส์ ที่ 18 ในวันที่ 2 มีนาคม 1815 ในขณะนั้นมีเณร 27 คนที่ปารีส ส่วนในสยามมีพระสังฆราช 7 ท่าน พระสงฆ์ธรรมทูต 27 ท่าน และพระสงฆ์พื้นเมืองจำนวน 120 ท่าน ถือได้ว่าศตวรรษที่ 19 เป็นศตวรรษที่รุ่งเรืองสำหรับธรรมทูตระหว่างปี 1792-1817 หรือประมาณ 25 ปี มีพระสงฆ์เพียง 12 ท่านเท่านั้นที่ทำงานแพร่ธรรมอยู่ที่จีน Tonkin โคชินจีน สยาม และอินเดีย แต่ก็น่าชื่นใจที่ท่าน Bilhere แห่งปารีส Boiret แห่งโรม และ Chaumont แห่งสหราชอาณาจักรสามารถร่วมมือกันเพื่อสร้างอนาคตที่มั่นคงให้กับมิสซังต่างๆ

หลังจากมรณภาพของพระสังฆราชปีแอร์ ลังแบร์ต เดอ ลา ม็อตต์ ในปี 1660 จนกระทั่งถึงปี 1815 สงฆ์ธรรมทูตของคณะมิสซังต่างประเทศมีมากถึง 289 ท่านที่พากันทยอยเดินทางด้วยสำเภาสู่ตะวันออกไกล ในช่วงปี 1815-1970 จำนวนธรรมทูตนับได้ถึง 3,800 คน

ควรที่จะต้องบอกไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญมากสำหรับคณะมิสซังต่างประเทศในปี 1840 เพราะก่อนหน้านี้มีแต่การส่งพระสงฆ์ที่บวชแล้วเท่านั้นไปเป็นธรรมทูต แต่หลังจากปีดังกล่าวมีการเปิดรับสมัครเณรพื้นเมืองด้วย ในช่วงนี้เองที่พื้นที่การแพร่ธรรมมีการขยายตัวขึ้นอย่างเห็นได้ชัด หลังจากที่ได้มีการมอบภาคใต้ของอินเดียให้อยู่ในอาณัติของสงฆ์มิสซังต่างประเทศในปี 1761 แล้ว สมเด็จพระสันตะปาปาเกรกอรีที่ 16 ก็ได้มอบให้สงฆ์มิสซังต่างประเทศดูแลประเทศเกาหลีในปี 1831 ซึ่งในขณะนั้นสงฆ์มิสซังต่างประเทศมีจำนวนเพียง 38 ท่าน แล้วต้องแบ่งหน้าที่กันแพร่ธรรมไปทั่วทุกตารางนิ้วของทวีปเอเชีย ซ้ำร้ายไปกว่านั้นอีก ตอนนั้นสถานการณ์ในเกาหลีเลวร้ายจนว่ามันเป็นไปได้ที่คนต่างชาติจะเข้าไปอยู่ในประเทศของเขาได้ บรรดาพระสงฆ์อาวุโสในบ้านเณรไม่เห็นด้วยเลยที่จะส่งธรรมทูตไปที่นั่นแต่พวกเขาก็ไม่มีอำนาจอะไรที่จะไปขัดขวางได้ ที่สุดการตัดสินใจก็ขึ้นอยู่กับอาสาสมัคร ก็มีพวก “ศรัทธากล้าตาย” อยู่เหมือนกันหนึ่งนั่นคือพระสังฆราช Bruguere ซึ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นสังฆราชผู้ช่วยของบางกอก จากนั้นก็มีผู้อาสาสมัครติดตามมา ซึ่งได้แก่ *Pierre Maubant*, *Jacques* และ *Chastan Laurent Imbert* คนแรกเสียชีวิตก่อนเดินทางถึงปลายทางเพียงเล็กน้อย ส่วนคนอื่นๆ ล้วนถูกฆ่าตายเป็นมรณสักขีในประเทศเกาหลีทั้งสิ้น ต่อมาในปี 1831 คณะมิสซังต่างประเทศได้รับ

มอบหมายให้ไปแพร่ธรรมในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งในขณะนั้นศาสนาคริสต์เป็นศาสนาต้องห้ามและคริสตชนก็ถูกเบียดเบียน ต่อมาในปี 1838 ธรรมทูตคณะมิสซังต่างประเทศถูกส่งไปยังแมนจูเรีย ไปมาเลเซียในปี 1841 ไปทิเบตและอัสสัมในปี 1846 และในปี 1855 สมเด็จพระสันตะปาปาปิโอ ที่ 9 ทรงมอบเพิ่มอีก 3 เขตที่อยู่ในจีนให้สงฆ์มิสซังต่างประเทศเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ รวมถึงประเทศพม่าด้วย

ยุคของมรณสักขี

ศตวรรษที่ 19 เป็นช่วงที่งานธรรมทูตขยายไปอย่างกว้างขวางและรวดเร็ว เป็นศตวรรษแห่งการเบียดเบียนและการเป็นมรณสักขี ในเวลาสั้นๆ นี้ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะบรรยายอย่างละเอียดได้เกี่ยวกับการเบียดเบียนศาสนาที่รุนแรงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศจีนและประเทศเวียดนาม รวมถึงปมที่เป็นเบื้องหน้าเบื้องหลังทางการเมืองและการศาสนา ตลอดจนความกล้าหาญของพี่น้องคริสตชนที่แสดงตนเป็นประจักษ์พยานต่อความเชื่อพร้อมกับพระสงฆ์พื้นเมืองและธรรมทูตต่างชาติ มีหนังสือมากมายหลายเล่มที่เล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ในยุคนี้

สงฆ์มิสซังต่างประเทศที่ได้รับการสถาปนาเป็นมรณสักขีจากกรุงโรมมีจำนวนด้วยกันทั้งสิ้น 23 องค์ โดยทำพิธีแต่งตั้ง 3 ครั้ง คือปี 1984 เป็นสงฆ์ที่แพร่ธรรมอยู่ในเกาหลี ปี 1988 เป็นผู้แพร่ธรรมที่เวียดนาม และปี 2000 เป็นผู้แพร่ธรรมที่ประเทศจีน นอกเหนือไปจากมรณสักขีที่ได้รับการประกาศแต่งตั้งอย่างเป็นทางการเหล่านี้แล้ว ในช่วง 350 ปีแห่งการประกาศพระวรสาร มีสงฆ์คณะมิสซังต่างประเทศอีกจำนวนไม่น้อยเลยที่ต้องจบชีวิตลงเพราะความรุนแรง ถ้าจะว่ากันไปแล้วสงฆ์มิสซังต่างประเทศเกือบ 200 คนตายไปเมื่อไม่นานมานี้ที่ประเทศเวียดนาม กัมพูชา และลาว

ศตวรรษที่ 20

ศตวรรษที่ 20 มีเหตุการณ์สำคัญมากมายที่ต้องถือเป็นบทเรียนสำหรับงานในอนาคตของเรา ประการแรก เหตุการณ์ที่มีผลกระทบต่อคณะของเราได้แก่การเลือกมหาธิการของคณะเป็นครั้งแรก อาศัยกฎหมายของพระศาสนจักรปี 1918 กรุงโรมได้ขอร้องให้คณะมิสซังต่างประเทศปฏิบัติตามกฎหมายใหม่ ควรจำไว้ว่าจนถึงเวลานั้นคณะของเราประกอบด้วย 2 สถาบันชัดเจนที่แยกจากกัน ได้แก่การสร้างบ้านเณรและงานธรรมทูตในมิสซัง เรื่องเกี่ยวกับบ้านเณรนั้นมีกฎระเบียบของมณฑลชัดเจนอยู่แล้ว แต่เรื่องของมิสซังเราปฏิบัติตามคำแนะนำจากสันตะสำนักและอยู่ภายใต้อำนาจโดยตรงของพระสังฆราชท้องถิ่น

ในสมัชชาสามัญที่ฮอองกงในปี 1921 มีการตกลงกันว่าบ้านเณรที่ปารีสและคณะมิสซังต่างประเทศจะมีวิธีการคนเดียวกัน นั่นคือพระสังฆราช Jean Budes de Guebriant ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับเลือกในขณะนั้น

เหตุการณ์สำคัญอีกประการหนึ่งในศตวรรษที่ 20

► (อ่านต่อหน้า 38)

หน้าสี่ เดโชโย่

หน้าสี่ สกู๊ป

“ห้องเล็กในป่าใหญ่ อบอุ่นยามดอกไม้เฝ้ามบาน”

การมอบชีวิตตนเองเพื่อผู้อื่นเป็นของขวัญอันประเสริฐและมีค่ายิ่ง ตะเข็บชายแดนที่มีทั้ง
ความหวาดระแวง ควันปิ่น และความด้อยโอกาสสำหรับทุกสิ่ง ที่นั่นมีบางสิ่งที่ไม่ต่างจากที่นี่
ที่นั่นมีเด็ก มีผู้หญิง ผู้ชาย คนแก่เฒ่า ที่นั่นทุกคนต้องการความรัก ทุกคนต้องการการเรียนรู้

เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2551 ขณะที่
ทำงานกับคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อการ
อภิบาลสังคม แผนกผู้อพยพย้ายถิ่นและผู้ถูก
คุมขัง NCCM (National Catholic Commission
on Migration) ภราดาวิกตอร์ กิล มูโนส ได้ไป
เยี่ยมโรงเรียนแห่งหนึ่งที่ทำด้วยไม้ไผ่ เรียกว่า
“ห้องเล็กในป่าใหญ่” โรงเรียนนี้ตั้งอยู่ทาง
ทิศตะวันตกของประเทศไทย ห่างจาก
พรมแดนพม่า 2 กิโลเมตร ในที่ที่เรียกว่า
พระเจดีย์สามองค์ อ.สังขละบุรี จ.กาญจนบุรี
ระยะทางจากกรุงเทพมหานคร 380 กิโลเมตร
ต้องใช้เวลาประมาณ 6 ชั่วโมงจากกรุงเทพฯ
ถนนคดตลอดทางแม้ว่าจะต้องผ่านภูเขาหลายลูก
ทิวทัศน์ก็สวยงาม

ห้องเล็กในป่าใหญ่ ตั้งอยู่ในบริเวณ
ของบริษัทยางพารากาญจนบุรี ที่เรียกกันว่า
หกพันไร่ นางวิวรรธน์ วิเศษสิงห์ ได้ไปเยี่ยม
ครอบครัวของพนักงานที่ทำงานในสวนยางพารา

และได้สังเกตว่าลูกๆ ของคนงานไม่ได้ไป
โรงเรียน และได้เริ่มสอนเด็กๆ ที่ได้ต้นไม้
กลางแจ้ง หลังจากนั้นองค์กรหนึ่งสัญญาจะ
ช่วยนางวิวรรธน์ในการสร้างโรงเรียนสำหรับ
เด็กๆ เหล่านี้ แต่องค์กรดังกล่าวได้ทำเพียง
สร้างห้องเล็กๆ ด้วยไม้ไผ่ 4 ห้อง และหลัง
จากนั้นองค์กรนี้ไม่สามารถติดต่อได้อีก ต่อมา
มีสตรีอาสาสมัครอีก 4 ท่าน ได้ร่วมทำงาน
กับนางวิวรรธน์ตั้งแต่วันที่ธันวาคม 2550

ห้องเล็กในป่าใหญ่ประกอบด้วย
ห้องเรียน 4 ห้อง ขนาด 12 ตารางเมตร ใน

เดือนกรกฎาคม 2551 มีนักเรียนประมาณ 80 คน อายุตั้งแต่ 5-15 ปี ไม่มีห้องน้ำ และครูไม่ได้รับเงินเดือนตั้งแต่เดือนมกราคม 2551 นักเรียนมีเชื้อชาติต่างกัน เช่น ไทย พม่า ปกาเกอญอ มอญ และในบ้านของตนสื่อสารด้วยภาษาท้องถิ่น ครูทั้ง 5 คนเป็นคนไทย และสอนนักเรียนเป็นภาษาไทย

พระเจดีย์สามองค์ เป็นสถานที่สำคัญด้านประวัติศาสตร์ เพราะเป็นที่ผ่านของทหารพม่าเวลามาโจมตีประเทศสยาม นอกจากนี้เส้นทางรถไฟสายมรณะที่ญี่ปุ่นได้สร้างในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 เพื่อเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปยังประเทศพม่าก็ผ่านใกล้ๆ นั้นด้วย มีคนเสียชีวิตมากกว่า 100,000 คน ขณะที่ก่อสร้างเส้นทางรถไฟเส้นนี้ ส่วนใหญ่เป็นเอเชีย

ครูอาสาที่ห้องเล็กในป่าใหญ่

ผมได้พูดคุยกับคุณครูวีรวรรณ วิเศษสิงห์ หรือ “ครูวี” ชาวจังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งเป็นคนแรกๆ ที่เริ่มบุกเบิกโรงเรียนห้องเล็กในป่าใหญ่ ก่อนที่บราเดอร์วิกเตอร์จะเข้ามาให้ความช่วยเหลือ ตอนนั้นครูวีทำงานด้านสาธารณสุขมาเยี่ยมครอบครัวผู้ติดเชื้อมาอีวี ก็เห็นเด็กๆ ไม่ได้เรียนหนังสือ จึงเกิดความคิดอยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่อช่วยเหลือเด็กๆ เหล่านี้

“เริ่มต้นจริงๆ ไม่ได้ตั้งใจที่จะมาสอนที่นี่ ปี 2550 วิป่วยและลาออกจากการช่วยเหลือเด็กติดเชื้อมาอีวีที่เคยทำซึ่งเป็นองค์กรเอ็นจีโอและวิกิตั้งชื่อเป็นภาษาไทยว่าหน่วยแพทย์ฉุกเฉินของอำเภอสังขละบุรี แต่ว่าพื้นที่ตรงนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ได้เข้ามาเยี่ยมเด็กๆ ที่ติดเชื้อมาอีวี มีน้องคนหนึ่งเขาอยากจะทำโรงเรียนถามวิวว่าพอจะมีที่ไหม เราไปดูหลายที่ ไปฝั่ง

มอญ และก็มาดูตรงนี้ซึ่งมีเด็กส่วนหนึ่งที่พ่อแม่ขายแรงงานในโรงงานยางพารา ไม่ได้เรียนหนังสือวิ่งเล่นไปมา พอฉันน้องเขาบอกว่ามีคนจะช่วยเหลือ มีงบพอสำหรับครูมีอาหารให้ จริงๆ แล้วน้องคนนี้เราไม่รู้จักเขา แต่เขารู้จักกับน้องของวิกิตที่หนึ่งจึงชวนเรา เพราะเราเป็นคนกาญจนบุรีรู้จักแถวนี้ดี ทุกอาทิตย์จะต้องมาเยี่ยมเด็กและเจอเด็กหลายๆ ที่ เราพูดภาษาปกาเกอญอและภาษาพม่าได้ เพราะอยู่ที่นั่นมาตั้งแต่ปี 2547”

ก่อนหน้านี้ครูวีทำงานอยู่ที่บ้านอุ้นรักมูลนิธิมนุษยชน ทำงานเกี่ยวกับเด็กกำพร้า “ตอนเข้ามาใหม่ๆ ก็ไปพบปะกับชาวบ้านถามเด็กๆ ว่าอยากเรียนหนังสือไหม พอสำรวจได้ประมาณ 1 อาทิตย์ก็เข้ามาสอน

ช่วงที่มาสอนใหม่ๆ เราไม่มีหนังสือสักเล่ม ดินสอ ปากกาก็ไม่มี มีครูทั้งหมด 8 คน มาด้วยใจ หม้อไหอะไรไม่มีก็ขอยืมผู้ปกครองเด็กเพื่อมาปรุงอาหารให้เด็กๆ ของเขา ตอนเช้าก็ขี่มอเตอร์ไซด์หิ้วกับข้าวมา แรกๆ เรา

ปูเสื่อสอนหนังสือได้ตั้งย่างพารา ผู้ปกครองก็มาชื่นชม เขาก็ไว้ใจว่าน่าจะฝากลูกไว้กับเราได้ ตอนแรกไม่คิดว่าจะทำเป็นโรงเรียนใหญ่โต เพียงแต่อยากจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งเราเกิดมาแล้วทำอะไรก็ได้ที่ไม่ทำให้อื่นเดือดร้อนตัวเองก็ไม่ใช่คนร้ายว้ยแต่อยากช่วยเหลือคนอื่นในสิ่งที่คิดเราน่าจะทำได้ เช่น สอนหนังสือเท่าที่เราพอมีความรู้ความสามารถแรกๆ ไม่มีเงินเราก็ใช้เงินส่วนตัว เด็กที่มาเรียนกับเราส่วนใหญ่ขาดโอกาสทางการศึกษาคบครอบครัวยากจน มีอาชีพรับจ้างกรีดยางมาเรียนที่นี่เราให้ฟรีทั้งหมด”

การเดินทางมาพบกัน : จุดตั้งต้นกับคณะลาซาล

บราเดอร์วิกเตอร์ กิล มูโนส คณะลาซาล อายุ 66 ปี ผู้อำนวยการศูนย์การเรียนรู้ลาซาล ประมาณกลางปี 2551 บราเดอร์มากับเจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อการอภิบาลสังคม แผนกผู้อพยพย้ายถิ่นและผู้ถูกคุมขัง ได้มาเยี่ยมที่นี่ บราเดอร์กำลังหาโครงการใหม่ที่จะช่วยเหลือคนยากจนโดยตรง ที่มีโครงการที่เริ่มมาก่อนประมาณ 1 ปี ตอนนั้นมีปัญหานิดหน่อย ครูไม่มีเงินเดือน ลำบากมาก พวกเขาสอนเด็กๆ ด้วยความจริงใจ ออกค่าใช้จ่ายค่าเดินทางเองหมด บราเดอร์จึงเข้ามาให้ความช่วยเหลือและมาตั้งชื่อ “ศูนย์การเรียนรู้ลาซาล” ในตอนหลัง ซึ่งศูนย์การเรียนรู้ลาซาลนี้ บราเดอร์วิกเตอร์ให้ความช่วยเหลือในด้านค่าใช้จ่ายทุกอย่าง เด็กทุกคนได้เรียนฟรี ไม่เสียค่าใช้จ่ายทั้งเสื้อผ้า อุปกรณ์การเรียน รวมทั้งอาหารกลางวัน

“วีเป็นคริสเตียน รับพิธีบัพติศมา ปี 2533 ตั้งแต่ยังไม่ได้แต่งงาน วีอธิษฐานกับพระเจ้าตลอดว่าขอให้พระเจ้าคิดว่าวีเป็น

ภาชนะขึ้นหนึ่งขอให้พระองค์หยิบบาชนะขึ้นนี้ขึ้นมาใช้เพราะวีไม่รู้ว่ามีความสามารถมากแค่ไหนแต่คนที่รู้คือพระเจ้าเพราะพระเจ้าเป็นผู้สร้างและให้ชีวิตแก่วี แล้ววีก็อธิษฐานว่าถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ต้องการให้วีทำแล้วเป็นประโยชน์ต่อสังคม พระเจ้าทรงนำทางทุกอย่าง เราก็ไปขอหนังสือ ขอดินสอ จากมูลนิธิศุภนิมิต วันเด็กก็ถือกล่องไปยืนตามร้านค้าตามริสอร์ทขอรับบริจาคจากคนใจบุญ ก็ได้เป็นสิ่งที่ของบ้าง เป็นขนมบ้าง เป็นเงินบ้าง มาจัดกิจกรรมต่างๆ ให้แก่เด็ก”

“วีเขียนจดหมายไปหาคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อการอภิบาลสังคม แผนกผู้อพยพย้ายถิ่นและผู้ถูกคุมขัง เจ้าหน้าที่ NCCM ก็มาดูแลและคุยกับบราเดอร์วิกเตอร์ บราเดอร์จะมาที่นี่ทุกวันศุกร์ จำได้แม่นเลยบราเดอร์ถามพวกหนูว่ามีค่าใช้จ่ายอะไรแต่พวกหนูไม่ได้บอกว่าไม่มีเงินเดือนแต่ครูป้อมบอกว่าไม่มีเงินเดือนและเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้บราเดอร์ฟัง เราบอกว่ามีเงินค่าอาหารจากเจ้าของโรงงานยางพารากาญจนบุรี ดินสอ ปากกาก็มีคนเอามาให้เรา”

“ที่นี่เป็นแห่งที่ 3 แล้ว แห่งแรกคือได้ตั้งย่างพารา แห่งที่ 2 หน้าโรงงาน เด็กที่นี่เป็นพม่า ปกาเกอญอ มอญ เมื่อก่อนพูด

ภาษาไทยไม่ได้แต่เดี๋ยวนี้พูดและเข้าใจแล้ว
เด็กอายุมากที่สุด 17 ปี น้อยสุด 3 ขวบ
เวลาจัดชั้นเรียนไม่ได้จัดตามอายุแต่จัด
ตามความรู้และตามความเป็นจริง”

ครูวิวรรณ วิเศษสิงห์ ครูไทยหัวใจแกร่ง
คนที่เปิดพื้นที่แห่งนี้ ให้ความรักได้ฉายแสง
ของมัน

หลังจากการมาเยือนของบราเดอร์วิกตอร์
กิล มูโนส เมื่อเดือนสิงหาคม 2551 แล้ว
จากวันนั้นถึงวันนี้ ทุกอย่างก็ค่อยๆ เติบโต

บราเดอร์วิกตอร์เป็นชาวสเปนมาเมืองไทย
ตั้งแต่ปี 2507 หรือประมาณ 45 ปีก่อน
ครั้งแรกอยู่ที่บางนา เรียนภาษาไทยและไปอยู่
นครสวรรค์หลายปี

ชีวิตของบราเดอร์ลูกคล้อยอยู่ในแวดวง
การศึกษาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งปัจจุบัน
บราเดอร์ยังคงสอนเด็กรุ่นใหม่ๆ ที่โรงเรียน
ลาซาล บางนา ให้พวกเขาเติบโตอย่างมีคุณภาพ

“ผมมาเยี่ยมโรงเรียนของ NCCM ที่ดูแล
โดยคุณพ่อพิบูลย์ วิไลฐนทชัย (ปัจจุบันเป็น
พระสังฆราชของสังฆมณฑลนครสวรรค์)
มีโรงเรียนเล็กๆ ได้รับความช่วยเหลือจาก
พระศาสนจักรและผมก็มาดูว่าสภาพของ
โรงเรียนเป็นอย่างไร โรงเรียนนี้เวลานั้นไม่ได้
ได้รับความช่วยเหลือจากคนที่มาเยี่ยม วันที่ 16
สิงหาคม 2551 มีครู 5 คน นักเรียนประมาณ
60 คน ครูก็บอกว่าตั้งแต่มกราคมถึงสิงหาคม
เขาไม่ได้เงินเดือนและกำลังคิดที่จะเลิกทำ เคย
มีเอ็นจีโอเข้ามาช่วยเหลือแล้วก็หายไป ผมถาม
ว่า ผมจะนำเรื่องนี้ไปเสนอบราเดอร์ในมูลนิธิ
ลาซาลคุณต้องการที่จะได้รับความช่วยเหลือ
ไหม? เขาบอกว่าอยากได้เพราะว่าเงินเดือน
ก็ไม่มี สวัสดิการก็ไม่มี ผมก็กลับไปโรงเรียน

และคุยกับบราเดอร์ในกลุ่ม ผมบอกเล่าถึง
สภาพของที่นี่ให้บราเดอร์ที่บางนาฟัง เขา
บอกว่าจะให้ความช่วยเหลือแต่จะต้องค่อยเป็น
ค่อยไปเพราะเราไม่รู้ว่าจะช่วยได้แค่ไหน
เขาจะยอมรับเราไหม ผมขอเงินจากมูลนิธิ
คณะลาซาล 1 แสนบาท เพื่อช่วยเหลือครู
และเด็กในเรื่องการศึกษาช่วงกันยายนถึง
ธันวาคม นักเรียนจาก 60 คน ก็เพิ่มขึ้นเป็น
80 คน และ 108 คนตามลำดับ เวลาจบ
ปีการศึกษา 2551 มีนักเรียน 108 คน ใน
ปีการศึกษา 2552 เราคิดว่าจะมีนักเรียน
สมัครเรียน 120 คน ก็เตรียมทุกอย่างไว้
ตามจำนวนนี้ แต่ปรากฏว่าเวลาเปิดเทอม
เด็กนักเรียนมากกว่าที่คำนวณไว้คือ 240 คน
จึงต้องมาปรับระบบใหม่”

“ผมสนใจเรื่องงานสังคมสงเคราะห์
คุณพ่อพิบูลย์เคยส่งผมไปเสนอโครงการของ
NCCM ที่สเปนให้ช่วยเหลือ คุณพ่อพิบูลย์ก็
ชวนให้มาทำงานกับ NCCM ระยะหนึ่ง องค์กร
NCCM เป็นองค์กรของพระศาสนจักร
คาทอลิกทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้อพยพย้ายถิ่น
มีหลายแผนกที่สำคัญคือคนพม่าที่อยู่ใน
ประเทศไทยมีประมาณ 2 ล้านคน ก็มีโครงการ
หลายอย่าง เช่น โครงการด้านการศึกษา
โครงการสำหรับหางานทำ โครงการสุขภาพ
แม่และเด็ก โครงการป้องกันโรคเอดส์ ได้
รับการสนับสนุนมาจากประเทศเยอรมนี
ประมาณ 4-5 ปี แล้วก็ได้ว่าว่าสังฆมณฑล
หนึ่งที่เคยช่วยจะไม่ช่วยต่อไปเพราะว่าที่อื่น
มีความเดือดร้อนมากกว่า”

ทุกวันนี้บราเดอร์วิกตอร์ต้องเดินทางไป
มาระหว่างกรุงเทพฯ และสังฆละบุรี สอง
อาทิตย์แรกของเดือนจะมาประจำอยู่ที่สังฆละบุรี
และสองอาทิตย์หลังจะสอนเรียนอยู่ที่โรงเรียน

ลาซาล บางนา บราเดอร์บอกว่าเด็กยากจนต้องได้รับการศึกษาที่ดี “เรื่องคนยากจน หลังสังคายนาวัดกันครั้งที่ 2 มีหนังสือมาจากศูนย์กลางของคณะลาซาลที่กรุงโรมบอกให้รู้ว่าเราต้องกลับไปบริการคนยากจนให้มากขึ้น เอกสารเหล่านั้นผมอ่านและประทับใจ พยายามที่จะหาที่ที่นครสวรรค์ก็ได้เปิดโครงการสำหรับคนยากจนในหลาย โครงการซึ่งบางโครงการก็ยังอยู่ในเวลานี้”

ส่วนที่ศูนย์การเรียนรู้ลาซาลนี้ทิศทางในอนาคตจะเป็นอย่างไรบ้าง บราเดอร์บอกว่า “เราก็มีปัญหาหลายอย่างที่สำคัญที่สุดคือเรื่องของความถูกต้องตามกฎหมาย คือ เด็กมาหาเราเราก็จัดการศึกษาให้ เรายังไม่มีใบอนุญาต ก็วิ่งเดินไปหลายแผนก ไป กศน. ไปเขตพื้นที่เพื่อจะทำให้เป็นโรงเรียนที่ถูกต้อง เพราะเวลานี้ก็เรียกได้ว่าเป็นโรงเรียนเถื่อน ทางราชการก็มาเยี่ยมเวลาเราไปหาเขาบอกว่าเดี๋ยวจะส่งเจ้าหน้าที่ในที่สุดเวลานี้ก็ติดต่อกับ

โรงเรียนรัฐบาลที่อยู่ใกล้ๆ และให้เราเป็นห้องเรียนสาขาของรัฐบาล เราก็คอยอยู่ตลอดเวลาว่าจะทำอย่างไรให้เด็กอยู่กับเรา ปีสองปีอยากให้เราเป็นหลักฐานวุฒิการศึกษา เราสอนเขาให้มีความรู้ก็จริงแต่เราก็ต้องการให้เขามีหลักฐานทางการศึกษาด้วย สิ่งที่ยากได้คือเรามุ่งจะเป็นโรงเรียนเอกชนเพื่อการกุศล 100% ตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ ถ้าจะเป็นโรงเรียนเอกชนสิ่งแรกก็ต้องให้ครอบครองที่ดิน”

โรงเรียนเอกชนการกุศล 100%

ความตั้งใจของบราเดอร์วิกเตอร์คือต้องการให้ที่นี่เป็นโรงเรียนเอกชนการกุศล 100% “ช่วงแรกเราใช้หลักสูตรของโรงเรียน เพราะเด็กที่มาพูดภาษาไทยไม่ค่อยได้ มีคนไทยส่วนน้อย ส่วนใหญ่เป็นปากกอะญู มอญ และพม่า มีกลุ่มหนึ่งพ่อแม่อยู่ในประเทศไทย 20-30 กว่าปีแล้ว ลูกหลานของเขามาเรียนที่นี่

กลุ่มหนึ่งเป็นปกากะญอไม่มีโรงเรียน และอีกกลุ่มหนึ่งมาจากพม่าโดยตรง ซึ่งผมก็ไม่ว่าทำไมเขาไปที่นี้ขณะที่เขาก็มีโรงเรียนแต่เขาเรียนภาษาไทย ครั้งแรกเราก็สอนหลักสูตรภาษาไทยกับคณิตศาสตร์ แต่เดี๋ยวนี้เราก็สอนทุกวิชาแล้วเด็กเขาอ่านภาษาไทยได้แล้ว”

“ครอบครัวของเด็กพวกนี้ส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือดี เขาเป็นคนรับจ้างกรีดยางหรือรับจ้างชั่วคราว ส่วนใหญ่ไม่มีที่นาเป็นของตัวเอง เวลาไปเยี่ยมบ้านเขาไม่มีอะไรในบ้าน เติงก็ไม่มี ตู้เย็นก็ไม่มี โทรทัศน์ก็ไม่มี ไฟฟ้าก็ไม่มี เขาก็มีความหวังสูงกับโรงเรียนเวลาเราเชิญมาประชุมเขาก็มาพอสมควร เราโชคดีที่มีครูเป็นคนไทยพูดภาษาไทย ภาษามอญ ภาษาพม่าได้หมดเลยสื่อสารกับผู้ปกครองได้ดีมาก ครูที่อยู่บริเวณนี้ ตอนแรก 5 คน เติงนี้มี 10 คน”

บราเดอร์วิกตอร์พูดถึงจิตตารมณ์เรื่องศาสนาว่า “อันดับที่หนึ่งเราให้เขายอมรับเราในฐานะที่เป็นคนต่างชาติ ชาวพม่า ชาวไทย ชาวสเปน อันดับสองให้เด็กรู้สึกที่เราต้องการที่จะช่วยเหลือเขาจริงๆ โดยไม่ได้หวังผลประโยชน์อะไรเลย แต่ละคนก็มีสิทธิที่จะปฏิบัติศาสนาของตน เราให้เขาเริ่มที่จะสวดตอนเช้า เราสวดบทสวดที่ทุกคนสวดได้ ไม่มีปัญหา จากนั้นเราก็อายุ เริ่มที่จะนำเรื่องศาสนาทีละเล็กทีละน้อยบ้างแต่ให้เขาเลือกที่จะยอมรับไม่ต้องบีบบังคับ”

ผมถามบราเดอร์วิกตอร์ว่า ทำงานแบบนี้แล้วรู้สึกอย่างไร บราเดอร์บอกว่า “ผมเองก็ดีใจเพราะชอบด้านนี้ เราเห็นเด็กอายุ 11-13 ปีเขียนหนังสือและพูดภาษาไทยไม่ได้มาเรียน ก. ไก่ มาเรียน A B C เราารู้สึกว่าภูมิใจและตรงตามจิตตารมณ์ของนักบุญยอห์น

บัปติสต์ เดอ ลาซาล ผมอยู่ที่นี้สบายใจมาก เพราะชอบงานแบบนี้และพยายามที่จะพัฒนาเด็กทุกๆ ด้าน เด็กมาตอนแรกไม่รู้อะไรเลยมาอยู่กับเราก็อายุ พัฒนาขึ้น”

“ผมมีความสุขที่ได้ทำงาน คิดว่าเด็กยอมรับเราและเราก็สามารถให้ในสิ่งที่เขาต้องการได้ทางคณะลาซาลก็ให้ความช่วยเหลือโครงการเรามีมา 2 ปีแล้ว และกำลังหาโครงการที่จะช่วยเหลือคนยากจนโดยตรงทางคณะให้การสนับสนุนเต็มที่แต่เขามาตกใจว่าจากเด็ก 120 คน เพิ่มขึ้น 240 คน เก่งกว่าเร็วเกินไปไหมเท่านั้นเอง”

“ปีที่แล้วโรงเรียนเกือบล้มเลิกแล้ว เพราะว่าไม่ได้รับความช่วยเหลือ ปีนี้มีหลายกลุ่มมาเยี่ยม สิ่งก่อสร้างต่างๆ ได้จากการบริจาค บางคนมาถามว่าต้องการอะไร เราบอกว่าต้องการโรงอาหารก็สร้างให้ อีกกลุ่มหนึ่งมาเยี่ยมเห็นว่าต้องการที่เก็บน้ำเขาก็สร้างให้ อีกกลุ่มก็สร้างห้องสมุดให้”

กลุ่มที่มาเยี่ยมเป็นคริสตังไหม? เป็นผู้ปกครองเด็กหรือว่าเป็นใคร?

“มีคริสตชนบ้าง ส่วนใหญ่เป็นคนที่ไม่ใช่พระเจ้าส่งมาหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ เขามาและบอกว่าประทับใจสภาพโรงเรียนเขาก็อยากจะช่วย ผมได้รับความช่วยเหลือจากศิษย์เก่าคณะลาซาลจากญี่ปุ่น จากมาเลเซีย”

“เดือนเมษายนคณะลาซาลแถบเอเชียมาประชุมที่พัทยาผมได้มีโอกาสพูดถึงโครงการนี้ว่าเป็นโครงการใหม่เราต้องการความช่วยเหลือ มูลนิธิที่อยู่ในญี่ปุ่นจึงพูดกับศิษย์เก่า เขาถามว่าคุณต้องการอะไรเขาก็ช่วยเรื่องของหนังสือและเรื่องอาหารกลางวัน มาเลเซียก็ช่วยจ่ายค่ามนคนละนิดละหน่อย”

“ผมอยากมาอยู่ประจำที่นี่ แต่ในเวลานี้

ยังมีหน้าที่อย่างอื่นที่จะต้องทำที่บางนาและยังเป็นอธิการของบ้าน ต้องอยู่ที่ลาซาล 2 อาทิตย์แล้วมาที่นี้ 2 อาทิตย์”

นอกจากการศึกษาสำหรับเด็กภาคกลางวัน บราเดอร์วิกตอริยังได้ช่วยเหลือในด้านการศึกษาคำกับแรงงานพม่าที่เป็นผู้ใหญ่ด้วย โดยห้องเรียนภาคค่ำอยู่บริเวณโรงงานยางด้านในไม่ไกลจากศูนย์การเรียนรู้เท่าไรนัก

“ห้องเรียนภาคค่ำเปิดให้ผู้ใหญ่และวัยรุ่นมาเรียนตอนเย็น ประมาณ 2 ชั่วโมง มีครูสอนตอนนี้มีประมาณ 30-40 คน เริ่มตั้งแต่มิถุนายน 2552 ส่วนใหญ่อ่านภาษาไทยไม่ได้ แต่ตอนนี้หลายคนอ่านได้แล้ว”

ผลของการลงทุนลงแรงของผู้บุกเบิก คณะภราดาลาซาล คณะครูและผู้มีน้ำใจมากมาย ไม่น่าเชื่อว่าโรงเรียนไกลปืนเที่ยงขนาดนี้ จะไปคว่ำรางวัลรองชนะเลิศเรียงความ จากครูสุภาเรามาดูเนื้อหาของเรียงความกันหน่อย

ฉันรักครู...เพราะครูรักฉัน

ฉันอยู่โรงเรียน ฉันเรียนหนังสือไม่เก่ง ฉันอ่านหนังสือไม่ออก ฉันมีความรู้สู้เพื่อนๆ ไม่ได้ ฉันเป็นคน “โง่” ของทุกคน

จนวันวานเลยผ่านไป ก็มีครูคนหนึ่งเดินผ่านเข้ามาในชีวิตของฉัน ครูคนนั้นชื่อว่า “หนี่หล่า” ครูสอนหนังสือเก่ง ฉันจึงซึมซับเอาความฉลาดเข้ามาไว้ในสมองทีละนิดๆ เปลี่ยนชีวิตจาก “โง่เขลา” เป็น “เจ้าปัญญา” วันหนึ่งที่โรงเรียนมีสอบแข่งขันทางวิชาการ ครูบอกให้ฉันลงสนามสอบด้วย ฉันบอกครูว่าฉันไม่อาจลงแข่งได้ เพราะฉันมีความรู้ไม่มาก ครูจึงกล่าวถ้อยคำเดิมพลั้งใจว่า “ลูกจำไม่มีอะไรที่เราจะได้มาอย่างง่ายดาย โดยไม่ผ่าน

การฝึกฝนอดทน” แม้ผลสอบจะนำความภาคภูมิใจมาสู่ฉันมากเท่าใด ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ก็เป็นของครูมากกว่านั้น เพราะคำว่า “อย่ายอมแพ้” ของครูทำให้ฉันมีกำลังใจสู้ตลอดมา

3 สัปดาห์หลังจากที่พ่อแม่ต้องเข้าไปทำงานในเมือง ฉันจึงต้องไปอาศัยอยู่กับป้าบังเอิญลูกป้าเกิดป่วย ป้าบอกกับฉันว่าเพราะฉันมาอยู่ ลูกป้าจึงป่วยทั้งที่เป็นคนร่างกายแข็งแรง ป้าเลยไล่ฉันออกจากบ้าน ฉันร้องไห้ไปบ้านปู่ ปู่ก็ยังไล่ฉันไปไม่ให้อยู่ด้วย ฉันหมดหนทางไป ฉันจึงคิดว่าจะไปนอนในโรงเรียน โชคดีเป็นของฉันครูหนี่หล่ามาพบฉัน ขณะที่นั่งร้องไห้อยู่ใต้ต้นไม้ข้างโรงเรียน ครูบอกกับฉันว่าที่ลูกเขาป่วยไม่เกี่ยวกับฉัน แต่ป้าไม่อยากจะให้นอนอยู่ด้วย เพราะเปลืองข้าวปลาอาหาร ช่วงนั้นฐานะทางบ้านป้าก็ไม่ดีด้วย ครูหนี่หล่าบอกกับฉันว่า มาอยู่กับครูก็ได้ ขอแค่ตั้งใจเรียนและเป็นเด็กดีก็เพียงพอ

ในวันเปิดเทอมแรกของปีถัดมา พ่อแม่ไม่มีเงินส่งเสียให้ฉันไปโรงเรียน เพื่อนๆ เรียนล้าหน้าไปมาก จนวันหนึ่งครูมาหาฉันที่บ้าน ครูถามว่าไม่ไปโรงเรียนหรือ ฉันบอกกับครูถึงเหตุผลมากมายที่ทำให้ฉันไม่ได้ไปเรียน ทั้งที่ฉันอยากเรียนหนังสือทุกเวลา ครูจึงบอกให้ฉันไม่ต้องกังวลใจ พรุ่งนี้ไปเริ่มต้นได้ที่โรงเรียน

วันต่อมาฉันไปโรงเรียนเพื่อนๆ ชื้อสมุดใหม่ สวมเสื้อสีขาวสะอาดตา ในขณะที่ฉันต้องใช้สมุดเก่า สวมเสื้อเก่าๆ เพื่อนหลายคนบอกกับฉันว่าอย่าไปเล่นกับพวกเขาครูหนี่หล่าจึงบอกให้ฉันอดทนและมองภาคอนาคตที่วาดหวังไว้ เมื่อครูได้ยื่นเพื่อนๆ บอกกับ

ฉันเช่นนั้น

ท่ามกลางสายลมแสงแดดยามเช้า หน้าที่ของเหล่านักเรียนก็คือลงเขตงานที่ต้องรับผิดชอบ มีเพื่อนหลายคนนั่งอยู่เฉยๆ เอาเปรียบกินแรง และยังกล่าวหาว่าฉันไม่ทำงาน แต่ฉันไม่สนใจหรอก เพราะบ่อยครั้งที่ครูจะบอกสอนให้ฉันทำแต่สิ่งดีๆ ถ้าเราทำดีไม่ได้ก็อย่าไปว่าคนอื่นเขา ครูบอกให้รู้จักระงับจิตระงับใจ อย่าหวั่นไหวคำติฉินนินทา

ครูนี้หล่ามักถามฉันบ่อยๆ ว่าอยากเรียนหนังสือเก่งไหม อยากเขียนหนังสือเก่งไหม อยากพูดเก่งไหม อยากอ่านหนังสือเก่งไหม แต่ทุกครั้งที่ครูถามมักจะมีคำตอบตามเสมอ ครูบอกว่าไม่มีใครจะเก่งได้ ถ้าปราศจากความตั้งใจมุ่งมั่น

ฉันมีโอกาสสอบได้ที่หนึ่งของประเทศ ด้วยความรู้ที่ครูนี้หล่าถ่ายทอดให้ ด้วยคุณธรรมความดีที่ครูนี้หล่าพยายามขัดเกลา ครูนี้หล่าจึงเป็น “ครู” ที่ควรค่าแก่การยกย่อง น้อมบูชา เพราะครูสอนให้ศิษย์แกร่งกล้า ทั้งวิชาและความดี “ฉัน” ลูกศิษย์คนนี้จะรักและบูชาครูตลอดไป

สัมภาษณ์

เด็กหญิงเบอะ
หรือน้องโบว์

น้องโบว์
เป็นเด็กพม่า บ้าน
อยู่องวาย เรียน
อยู่ชั้น ป.3/1 มี
นักเรียน 20 คน
ครูประจำชั้นชื่อ “อัม”

ทำไมถึงมีโอกาสได้เขียนเรียงความนี้
“ครูเอามาให้เขียน ทุกคนแต่เขา
ไม่เขียนกันเท่าไร มีหนูเขียนกับเพื่อนอีก 2 คน
หนูเขียนถึงตอนที่หนูไปเรียนอยู่ณาคู หนูเขียน
หนังสือไม่ได้ อ่านไม่ได้ หนูเป็นคนโง่
กว่าทุกคน แต่วันหนึ่งครูคนหนึ่งเข้ามาและ
สอนให้หนูเก่งขึ้น”

ทำไมหนูจึงรู้สึกที่หนูเป็นคนโง่
ทำไมคิดแบบนั้น? “หนูอ่านไม่ได้ ให้เขียน
หนูเขียนไม่ได้”

คิดว่าอนาคตอยากเป็นอะไร “อยาก
เป็นหมอกะ”

เรื่องราวของห้องเรียนไม้ไผ่ ห้องเล็กในป่าใหญ่ อันแสนอบอุ่น อุดมไปด้วยความรักและความปรารถนาดี เราไม่รู้ว่ามันจะต้านแรงลมของอุปสรรคแห่งตะเข็บชายแดน ความหวาดระแวง ควันปิ่น ผลประโยชน์ การขาดแคลนปัจจัยทุกชนิดได้นานแค่ไหน แต่การมอบชีวิตตนเองเพื่อผู้อื่นของคนที่อยู่ในพื้นที่ หรือคนที่มีส่วนร่วมในการรับผิดชอบโครงการเหล่านั้น ได้เป็นของขวัญอันประเสริฐและมีค่ายิ่งด้วยตัวมันเองอยู่แล้ว

ดอกไม้ไผ่แย้มบานอย่างสำรวมและถ่อมตน แต่มันก็ประดับแผ่นดินพื้นที่เป็นตะเข็บชายแดนนั้นให้สวยงาม ความรักของพระได้โปรยลงดำดินในทุกที่อย่างแท้จริง

(สนใจข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับโรงเรียนแห่งนี้ เปิดไปที่เว็บไซต์ของศูนย์ <http://www.bambooschool.tk>)

โฆษณาเซนต์หลุยส์

หน้าสีนิราศ

สัมพัชวิวัตคริสตัง งานอภิบาลในโรงแรมทรู ...ถึงกลางป่าลึก (ตอน 2)

คุณพ่ออยากจะเข้าป่า ไปฉลองวันพฤหัสบดี
ศักดิ์สิทธิ์ด้วยกันไหม?

วันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์ เป็นวันที่พระสงฆ์
ทุกคนต้องไปร่วมพิธีเสกน้ำมันศักดิ์สิทธิ์และ
รื้อฟื้นคำปฏิญาณของพระสงฆ์ ถือว่าวันนี้
เป็นวันของพระสงฆ์โดยเฉพาะ ต้องร่วมพิธีที่
อาสนวิหารกับพระสังฆราชของตน ตลอด
เวลาเกือบ 30 ปี นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้มา
อยู่ได้ และได้ร่วมพิธีกับพระสงฆ์นักบวช
สังฆมณฑลสุราษฎร์

ทั่วโลกทุกวันนี้ มีพระคาร์ดินัลประมาณ
150-170 องค์ พระสังฆราชประมาณ 4,000
องค์ พระสงฆ์ประมาณ 4 แสนกว่าองค์ ใน
ประเทศไทยมีกว่า 750 องค์

“เย็นนี้ผมจะไปถวายมิสซาที่วัดลำเลียง
ระนอง”

“จะออกเวลาสี่โมงเย็น ถวายมิสซาเย็น
วันพฤหัสบดี ศักดิ์สิทธิ์ และจะค้างคืนที่นั่น และ
รุ่งขึ้นจะเลยไปเยี่ยมวัดปากจั่น”

คำถามเหมือนรู้คำตอบอยู่แล้ว วันนั้น
ฝนตกโปรยมาตลอดเวลา ตลอดทาง สมกับ
ชื่อว่าเมืองระนอง จังหวัดที่มีฝนตกมากที่สุด

ของประเทศ “ฝนแปด แดดสี่”

ผมไม่รู้ว่าทิศเหนืออยู่ไหน ได้แต่นั่งพูดคุย
ซักถามและฟังเรื่องเล่าที่จะเป็นข้อมูลให้ผม
ประมาณเกือบ 2 ชั่วโมง กวาร์ตจะลัดเลาะ
กระโดกกระเดกไปถึงลานหน้าวัด

“ถึงวัดลำเลียงแล้ว! วัดนักบุญกาสปาร์
แบร์โทนี” ซึ่งเป็นชื่อนักบุญผู้ก่อตั้งคณะรอย-
แผลศักดิ์สิทธิ์ วัดนี้เสกเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน
ค.ศ. 1989

พอรถเลี้ยวเข้ามาที่หน้าวัด “สัตบุรุษ
ทั้งวัด” นั่งรอกันอยู่ที่ม้าปูนหน้าวัด ทุกคน
รู้สึกดีใจและรีบลุกขึ้นเตรียมร่วมพิธีมิสซา
ข้าวของถวายมิสซา พระแท่นใหญ่ ที่ปักสีล
จัดเตรียมไว้แล้ว

วันนั้นมีสัตบุรุษมาร่วม 14 คน ชาย 7 คน
และหญิง 7 คน มีเด็กๆ 3 คน วิ่งเล่นอยู่ คน
ที่มาวัดวันนี้ครบทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์!

ทั้งวัดมีแก่นี่จริง!

คุณพ่อสุภาวุฒิ โสภากะยังได้ถวายมิสซา
และล้างเท้าอัครสาวก ทั้งหมดมีเพียง 7 คน
แม้จะกระทำในป่าลึก แต่ความหมายก็
เหมือนกันทั่วโลก “พระสงฆ์คือผู้รับใช้ของ

พระเป็นเจ้า รัชใช้เพื่อนพี่น้องสัตบุรุษ”

พระเยซูเจ้าเองได้ทรงล้างเท้าให้อัครสาวก ได้ทรงวางมาตรฐานใหม่ให้อัครสาวกซึ่งจะเป็นหัวหน้า ประมุขแทนพระองค์ “สำหรับชาวโลก คนที่เป็นผู้ใหญ่ต้องให้คนอื่นมาคอยรับใช้ แต่สำหรับพวกท่าน คนที่เป็นใหญ่ต้องรับใช้ผู้อื่น แม้กระทั่งชีวิต”

ผมมองดูคุณพ่อค่อยๆ เทน้ำลงบนเท้าขวาของสัตบุรุษ ชาวบ้าน ชาวสวนที่คุณพ่อปกครอง เขามีลูบล้างไปที่เท้า และค่อยๆ เอาผ้าขาวเช็ดเท้า จากคนที่หนึ่งจนถึงคนที่เจ็ด ขณะที่ล้างเท้าสัตบุรุษก็พนมมือตาก็จ้องมองมาที่เท้าของตน

ผมอยากรู้ว่าในใจของพี่น้องที่คุณพ่อได้ล้างเท้าให้ รู้สึกอย่างไร คิดอย่างไร?

พระสันตะปาปาก็ทรงล้างเท้าให้กับพระคาร์ดินัล พระสังฆราช และพระสงฆ์เช่นเดียวกัน คินนี่เป็นคินนี่พิเศษสำหรับผมจริงๆ แสงไฟนีออนเปิดอยู่หน้าวัด แผลงเม่าบินมาเล่นไฟและตกที่พื้นเป็นจำนวนมาก มองไปนอกวัดมืดแบบไม่มีแสงสว่างพรางไว้เลย มันมืดแบบมืดจริงๆ

เสร็จพิธีมิสซาแล้ว คุณพ่อก็อัญเชิญศีลไปยังที่ประทับชั่วคราวอีกมุมหนึ่งทางด้าน

ประตูเข้าวัด มีผ้าปูพระแท่นและผู้ศีลตั้งไว้ มีเทียนเล็กๆ ธรรมคา และดอกไม้จากบ้าน ทุกอย่างสัตบุรุษช่วยกันทำเอง

คุณพ่อนำสวดและเผ่าศีลประมาณครึ่งชั่วโมงเสร็จพิธีมิสซาวันพฤหัสบดี ศักดิ์สิทธิ์แล้ว สัตบุรุษทั้งวัด ยังอยู่พูดคุยกัน ผมรู้สึกตื่นเต้น ดีใจที่ได้ยินเรื่องราวมากมาย ทุกคนมีเรื่องที่จะแบ่งปันความเป็นไปเป็นมาของวัดของพวกเขาแห่งนี้ เป็นบรรยากาศที่น่ารัก ผมได้แต่ฟังๆ จำๆ จดๆ ลืมๆ บ้าง

“สัตบุรุษที่นี่ มี 7 ครอบครัว อพยพมาจากยโสธร เพชรบูรณ์ ชัยภูมิ และส่วนใหญ่อีกก็เป็นญาติกัน เป็นพี่เป็นน้อง เป็นลูกหลานกัน เดิมเคยมีมากกว่านี้ แต่มีบางครอบครัวย้ายออกไปก่อนหน้านี้ เนื่องจากเดินทางลำบากมาก”

คุณลุงสิงห์ มะลิวัลย์ อายุ 63 ปี ผู้อาวุโสที่สุด เป็น “ผู้เฒ่า” ได้เล่าให้ฟังว่า “ดั้งเดิมอยู่ที่วัดช่วงแย้ จังหวัดยโสธร สังฆมณฑลอุบลฯ ต่อมาก็ได้จากบ้าน มาออกเรือประมง เป็นลูกจ้างเขา ภายหลังเห็นว่าอาชีพประมงมีรายได้ดี ก็ลงทุนขายที่นำมาซื้อเรือประมงเป็นของเราเอง และออกคู่กับเรืออีกลำหนึ่ง ที่เป็นเพื่อนกัน แต่ทำได้นานวันหนึ่งก็มีเรื่องกัน ต่างแยกกันทำมาหากิน แล่นไปคนละทาง และวันนั้นเองเกิดพายุใหญ่

ลุงสิงห์

เรือของเขาเล่มและตัวเขาเองเสียชีวิต ส่วนเรือของ
ผมจมกลางทะเล ไม่ตายแต่ก็หมดเนื้อหมดตัว ต้อง
ตัดสินใจเลิกอาชีพทางทะเล ขึ้นบกกลับบ้านและ
ตั้งหลักใหม่ มาทำงานเป็นลูกจ้างเป็นนักรออยู่ที่
โรงเรียนพระหฤทัยคอนเมือง สมัย**ซิสเตอร์สมพิศ
กตัญญู** เป็นอธิการ ผมทำงานทุกอย่าง ช่วงไม้
ช่วงปูน ก่อสร้างเล็กๆ ทำงานอยู่ 9 ปี ก็ขอลา
ออกมา”

“ค.ศ. 1989 ย้ายมาดูแลช่องทางทำมาหากิน อยู่
ที่กระบุรี ก็เป็นลูกจ้างทำงานในสวน กับญาติ
ที่เขามาอยู่ก่อน ต่อมาก็ได้เข้ามาดูที่ข้างในนี้
ตอนนั้นถนนหนทางไม่มี ที่ส่วนใหญ่ก็เป็นป่าไฟ
ชาวบ้านเขาก็ตัดต้นไม้ และเตรียมที่ปลูกข้าว
ข้าวโพด และเห็นว่าดินที่นี่เป็นดินดี ก็เลยขอแบ่ง
ที่ดินจากเขา ครั้งแรกซื้อเพียงประมาณ 10 ไร่
ไร่ละ 500-800 บาท”

“เพราะเขามาลำบากไม่มีถนน ไม่มีอะไรเลย
เราก็ซื้อเท่าที่มีสตางค์ และมีแรงทำก็พอ ต่อมา
ราคาก็สูงขึ้นๆ มาถึงวันนี้ มีที่ประมาณ 100 ไร่
และเพิ่งปลูกบ้านหลังใหม่สวยเสร็จและมีลูกสาว
คนโตเป็นซิสเตอร์คณะพระหฤทัยฯ กรุงเทพฯ
และมีลูกชายชื่อ **ศักดิ์สยาม มะลิวัลย์** เรียนจบจาก
คอนบอสโก กรุงเทพฯ หันหลังให้อาชีพช่างกล
โรงงานกลับมาถือจอบเสียมแทน กลับมาช่วย

ดูแลสวนแทนพ่อแม่ ซึ่งเป็นอาชีพของ
ครอบครัวเราเอง จนวันนี้ตั้งตัวได้แล้ว”

“สร้างบ้านหลังนี้ด้วยน้ำพักน้ำแรง ก็
ปรึกษากันกับลูกๆ ทุกคน และพวกเขาก็
ช่วยกันคนละเล็กคนละน้อย และให้ลูกๆ
แต่ละคนมีห้องของตนเอง ถ้าเขากลับมา
เยี่ยมบ้านกัน ก็มาพักได้ รวมทั้ง**ซิสเตอร์
ไพรศรี มะลิวัลย์** ด้วย”

ประวัติชีวิตของลุงสิงห์ คงยังมีอีกหลาย
เรื่องที่น่าสนใจ พร้อมทั้งประวัติของชุมชน
คริสตังที่นี่ ที่ยังอยู่ในความทรงจำ ยังต้องการ
บันทึกเป็นหนังสือให้ลูกหลานได้รับรู้กันชุมชน
คริสตังหลายๆ แห่งก็เหมือนกัน เริ่มต้นจาก
คริสตังย้ายมาทำมาหากิน และเมื่อเริ่มตั้งหลัก
ปักฐานได้ ก็เริ่มสร้างวัดเล็ก และค่อยๆ
เจริญเติบโตขึ้น แต่ที่นี่ กลางป่าลึก!

คุณสิมมา รุสา อายุ 52 ปี มีลูก 3 คน
อพยพมาจากหมู่บ้านสันติสุข เพชรบูรณ์
ค.ศ. 1989 / พ.ศ. 2532 จากคนละจังหวัด
แต่ก็เป็นญาติกันกับลุงสิงห์ มีสวนกาแฟอยู่
10 ไร่ ได้เล่าให้ฟัง

“ผมออกจากบ้านกับญาติ ตอนแรกตั้งใจว่าจะไปออกเรือที่สมุทรปราการ แต่นั่งรถมาถึงหมอชิต เกิดเปลี่ยนใจ ก็บอกไปที่กระบรีไปทำสวนปาล์มดีกว่าผมเองก็ไม่รู้จักกรุงเทพฯ ก็ตามกันมา เป็นลูกจ้างเขาอยู่พักหนึ่ง ก็ได้เข้ามาถึงที่หมู่บ้านนี้ ก็ดูน่าจะพอมีรายได้ ก็กลับไปบ้าน ขายบ้านได้เงินมาหมื่นกว่าบาท ก็หักหนี้จ่ายไปเหลือ 7 พันบาท ตอนแรกคิดว่าจะเช่ารถมา ก็เป็นเงิน 5 พันบาท ไม่เหลืออะไร ก็ตัดสินใจขึ้นรถเมล์ จากหมู่บ้านพร้อมกับภรรยาและลูกสามคน มีกล่องกระดาษใส่ข้าวของ 5 ใบ ขนกันขึ้นรถเมล์ บางครั้งลูกๆ ก็เกือบตกรถ เพราะไม่เคยและข้าวของพะรุงพะรัง กว่าถึงหมอชิต 5-6 ต่อ และมาสายได้ มาถึงกระบรี เข้ามาถึงบ้าน 7-8 ต่อ จนรู้สึกท้อและล่าเหลื่อเกิน แต่ก็ต้องอดทนและคิดถึงอนาคตของลูกๆ”

ตอนเริ่มสร้างวัดครั้งแรก สวดกันตามบ้าน ต่อมาก็สร้างแบบชั่วคราวแข็งแรงขึ้น หลังนี้เป็นหลังที่ 4 แล้ว ตอนแรกที่พระคุณเจ้าประพนธ์ ชัยเจริญ ถามว่า

“อยากจะมียัดสวยๆ ไหม?”

“ถ้าพวกเราอยากมียัด ก็อย่าอพยพย้ายออกไป ท่านกลัวว่าสร้างวัดแล้วจะไม่มีคนอยู่จะย้ายกันไป เพราะช่วงนั้นก็มีการครอบครัวย้ายออกไป พระคุณเจ้าบอกว่า ถ้าเราเก็บเงินได้ 1 บาท ท่านจะสมทบให้ 9 บาท พระคุณเจ้าก็สมทบให้เป็นเงินแสนกว่า สร้างได้ เป็นค่าวัสดุ ส่วนเรื่องแรงงานของเราลงมือทำกันเอง ทำให้เรารู้สึกว่า วัดเป็นของเรา เราจึงช่วยกันดูแลรับผิดชอบ”

อรรณา บุญจิรา (นุ้ม) สีลาวัณย์ อายุ 50 ปี มีลูก 2 คน อพยพมาจากศรีสะเกษ วัดพระธาตุยีสถาน ปัจจุบันทำไร่อากแฟอราภิภา มีที่ดินอยู่ 30 ไร่

“วันอาทิตย์ถ้าไม่มีพระสงฆ์ เราก็ไปร่วมกันที่วัดเวลาห้าโมงถึงหนึ่งทุ่ม อ่านพระคัมภีร์และแบ่งปันพระคัมภีร์ แบ่งเป็นกลุ่มๆ ผู้ใหญ่และเด็กๆ”

เดือนตุลาคมสวดสายประคำ และคริสต์มาส มีเชิญพระกุมารไปตามบ้าน และเดินรูป 14 ภาค เราก็ดำเนินไปตามถนนเล็กๆ บนเขา มีสถานที่ต่างๆ และมาสิ้นสุดที่วัด เราทำได้พักหนึ่งเพิ่งเลิกไปเมื่อ 2 ปีนี้

เมื่อมาใหม่ๆ ไม่มีไฟฟ้า ต้องจุดเทียน ตะเกียง เมื่อมีโทรศัพท์ใหม่ๆ ก็ต้องจ่ายเป็นเงินหมื่น แต่เดี๋ยวนี้ มีโทรศัพท์มือถือกัน ก็สบายขึ้น เด็กๆ เดินทางไปโรงเรียนสองแพร่ของหมู่บ้านประมาณ 3 กิโลเมตร โรงเรียนนี้มีนักเรียนมากถึง 1,000 คน เปิดสอนตั้งแต่อนุบาลถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3

“กระเบื้องบริเวณพระแท่น เพิ่งทำเสร็จเมื่อไม่นานมานี้เอง พวกเราช่วยกันทำ ซื่อซื่อซื่อของตัวเอง ตั้งใจว่าจะค่อยๆ ทำให้หมดถึงบริเวณหน้าวัด”

คุณนุ้ม เล่าด้วยความรู้สึกภูมิใจ

คุณประสงค์ มะลิวัลย์ อายุเกือบ 50 ปี จากวัดสันติสุข เพชรบูรณ์ เคยเป็นสามเณรขอแซฟอุปถัมภ์ ที่สามพราน นครปฐม อยู่ช่วงหนึ่งสั้นๆ มีครอบครัวแล้ว พรรคพวกเรียกว่า “มนุษย์ไฟฟ้า” เดินหาเลี้ยงไปข้างหนึ่ง เวลาเดินต้องกะเปลกๆ ไขว่หนวดและเครายาว ทำทางเป็นคนคมลึก แต่ก่อนเคยเป็นคนปกติ แข็งแรง แต่ที่ต้องเป็นอย่างนี้ ที่มาที่ไปได้ฟังแล้วสยงครับ!

“ปีหนึ่งญาติที่เป็นซิสเตอร์ในหมู่บ้านที่อีสาน เขาปฏิญาณตลอดชีวิตกัน 2 คน พ่อแม่พี่น้องก็ดีใจจัดฉลอง กินเลี้ยงกันในหมู่บ้าน และมีเครื่องเสียง ไฟฟ้าเต็มที่มีฉายาวิดีโอจากงานปฏิญาณตัวด้วย เราก็พยายามกันเต็มที่

บังเอิญว่า ไปจัดใกล้ๆ เสาไฟฟ้าแรงสูง เกิดไฟฟ้าแรงสูงช็อตตายไปสองคน และที่รอดตายมาแบบปาฏิหาริย์ ก็มีผมนี่แหละ ซึกหนึ่งที่โดนไฟฟ้าช็อตนั้น ไหม้และเห็นเนื้อสดๆ เลย ผ่านมาถึงวันนี้ รอดตายมาได้ก็ถือว่าบุญแล้ว”

พรรคพวกเลยตั้งฉายาว่า “มนุษย์ไฟฟ้า” แต่ถ้าจะเพิ่มอีกนิดหนึ่งว่า “มนุษย์ฟ้าผ่า”

วัดนี้ไม่มีคุณพ่อมาอยู่ประจำ มีคุณพ่อจากระนองมาถวายมิสซาเป็นประจำบางครั้ง เดือนละ 1-4 ครั้ง ตามโอกาส

วันนั้นผมนอนค้างคืนที่หลังวัดลำเลียง ส่วนคุณพ่อสุภวุฒิ ไปนอนกับชาวบ้าน และรุ่งเช้าหลังจากจัดข้าวของ และทานข้าวที่ชาวบ้านเขาเอามาถวายเสร็จแล้ว ก็ทำความสะอาดวัด เพราะเมื่อคืนมีแมลงมากเหลือเกิน

นั่งรถต่อไปที่วัดปากจั่น จังหวัดระนอง **คุณพ่อฤทธาสน์ จูมจันทร์** จากระนองมาถวายมิสซา ถือว่าเป็นวัดที่สวยงาม ใหญ่และดูแข็งแรงดี

วัดแห่งนี้**คุณพ่อชันนา คณะชาเลเซียน** เคยอยู่ประเทศไทยมานาน แต่เวลากลับไปอยู่อิตาลี แต่ใจยังอยู่เมืองไทยเรา ได้ช่วยหาเงินมาสร้างวัดหลังพายุเกย์ (ค.ศ. 1989) บ้านพักพระสงฆ์ และศาลาอเนกประสงค์ โลงๆ และสวนเกษตร ซึ่งเยาวชนของวัดได้ช่วยกันปลูกเป็นแปลงทดลอง

บริเวณหน้าวัดติดกับถนนใหญ่ มีสนามฟุตบอลกว้างใหญ่เขียวสดสำหรับชุมชนมาเล่น และมีบ้านหลังเก่าเล็กๆ คูโตรมอยู่ห่างจากวัดเดิมไปทางซ้ายประมาณ 200 เมตร เป็นบ้านพักพระสงฆ์และวัดชั่วคราว ซึ่งยังเก็บอยู่ให้เป็นบ้านพักคนงาน

มีคุณพ่อวิโรจน์ เลิศทองศักดิ์ และซิสเตอร์สุภา ทองอำไพ มาช่วยเตรียมจิตใจ

สัตบุรุษและเยาวชนกลุ่มเล็กๆ สำหรับ
สัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์

หลังเที่ยงแล้ว ผมก็เป็น “ผอ.ก.” ต่อไป
วัดนักบุญยอแซฟ ถ้ำสิงห์ ชุมพร เพื่อร่วมพิธี
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ พิธีเดินรูป 14 ภาค และ
นมัสการกางเขนเวลา 15.00 น.

คุณพ่อสามัคคีชัยพระคุณ คณะซาเลเซียน
เป็นเจ้าอาวาส แต่เดิมมีฉายาล้อกันเล่นๆ ว่า
“คุณพ่อสามัคคี ปิยะวัด คุณพ่อยะรัตน์
วัดละปี” คือย้ายวัดบ่อยมาก

“ตอนนี้ ไม่ใหม่แล้ว อยู่ที่นี่มาครบ 5 ปี
แล้ว”

วัดนี้ **คุณพ่อสนอง ช้อนทอง** เป็นผู้มา
บุกเบิกไว้ เมื่อ 30 ปีมาแล้ว สมัยยังเป็นป่า
พื้นที่มีสีเหมือนกัน เมื่อคุณพ่อมาเริ่มใหม่ ชาว
ชาวบ้านปลูกกาแฟได้ผลดีมาก แต่วันนี้ ชาว-
บ้านก็มีอาชีพปลูกทุเรียน ปลูกส้ม ปลูกกล้วย ฯลฯ

เมื่อถึงเวลาเดินรูป ชาวบ้านก็มากัน
พร้อมหน้าเกือบเต็มวัด เด็กช่วยมิสซาถือเทียน
และชาวบ้านช่วยกันแบกกางเขนใหญ่ จาก
สถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง ต้องใช้คน
สองคน เป็นคู่กัน ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เยาวชน
ช่วยกันแบกไปตามถนน รอบใหญ่จากหน้าวัด
ผ่านไปสวนทุเรียน ออกถนนใหญ่ ผ่านสุสาน
และเข้าสวนทุเรียนทั้งชายและหญิง มีต้นหมาก
ปลูกเป็นแนวเรียงกัน สูง 10 กว่าเมตร ส่วน
ทุเรียนก็ยิ่งเล็กลง เพิ่งเริ่มเป็นลูกหนามเล็ก
เท่ากำปั้น บางต้นเขาก็ต้องตัดลูกให้เหลือ
น้อยลงบ้าง

เพื่อให้ลูกที่ติดอยู่ ลูกใหญ่ เนื้อดี

เมื่อเสร็จแล้วก็เดินพิธีนมัสการกางเขน
และรับศีลมหาสนิทเหมือนกันกับทุกๆ วัด

ผมไปค้างคืนที่วัดนักบุญเปาโล ชุมพร

ในบริเวณโรงเรียนนิรมล ชุมพร เป็นโรงเรียน
ใหญ่มาก มีนักเรียนเกือบ 3,000 คน (สามพัน
คน) คณะผู้รับใช้ฯ เป็นผู้บริหาร อาคารเรียน
ส่วนใหญ่ อยู่ในสภาพใหม่ๆ ด้านหน้าดูก็กว้าง
แล้วแต่ยังมีตึกอีกหลายหลัง หลบอยู่ด้านหลัง

วันนั้น ผมได้แต่เดินดูตัวตึก ไม่เห็นมีเด็กๆ
เลยสักคน!

ผมติดตามคุณพ่อสนอง ช้อนทอง ไปร่วม
ฉลองวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์พิธีต้นเฝ้า มีเสกเทียน
ปีศาจและน้ำเสก ที่วัดนักบุญฟรังซิสเซเวียร์
พรตะเคียน ชุมพร แต่ต้องแวะวัดนักบุญอันตน
ท่าชะระ ตรงกิโลเมตรที่ 569-570 เพื่อรับคริสตัง
3 คน (สองลุงและหนึ่งป้า) ไปร่วมฉลองปีศาจ
ที่วัดพรตะเคียน

พอรถไปถึงก็มีคนแล้ว มีชาวบ้านและเยาวชน
มาเตรียมจัดวัด เตรียมบทอ่าน และเตรียมไฟ
น้ำเสก เมื่อคุณพ่อไปถึงก็จัดเตรียมและดูความ
เรียบร้อย

ผมถือโอกาสนั่งคุยกับคุณป้า นั่งอยู่ที่ประตู
ใหญ่หน้าวัด และมี 3 คน นั่งคุยด้วยกัน

บริเวณนี้ ค.ศ. 1989 / พ.ศ. 2532 โคน
พายุเกย์พัดมาตั้งแต่ชุมพร ท่าชะระ พรตะเคียน
เป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติ ราบเป็นหน้ากลอง
สองข้างทาง บ้านพัก และต้นไม้ เมื่อพายุพัดมา
มันราบเรียบหมดจริงๆ

ก่อนหน้านี้ใน ค.ศ. 1972 / พ.ศ. 2505
พายุแฮเรียต เข้าแหลมตะลุมพุก จังหวัด
นครศรีธรรมราช

นั่งคุยกัน เยาวชน 3-4 คน ก็เตรียมเรื่อง
พระคัมภีร์ เรื่องไฟที่จุดไว้หน้าวัด ส่วนดอกไม้ก็
สังเกตว่าเป็นดอกไม้เรียบๆ

เมื่อใกล้เริ่มพิธี คนก็มากขึ้นๆ และ
เห็นเยาวชนซ้อมเพลงกัน ฆานาควัดเล็กๆ ก็มีคน

เล่นออร์แกนในพิธี 6-7 คน พร้อมกับสัตบุรุษ
ทั้งวัด ซึ่งคิณนั้นมีไม่เกิน 20 คน ยืนรวมกันที่
บริเวณหน้าวัด ท่ามกลางความมืดจากสวนยาง
รอบวัด เหมือนวัดกลางป่าทำนองนั้น เกือบ
ทุกคนมีบทบาทในพิธีค้ำคั้นปีสากวันนั้น

เมื่อเริ่มพิธีหน้าวัด ขณะที่ไฟในวัดดับมืด
ทั้งหมด มีเพียงไฟจากเตา และเทียนปีสกาเล่มใหญ่
ซึ่งจุดอยู่เพียงเล่มเดียว ปุ่มมดยอบ “ค.ศ. 2009”

มิสซาคิณนี้เป็นคิณปีสกา มีบทอ่านจาก
หนังสือพระคัมภีร์หลายบท มีพิธีเสกน้ำล้างบาป
น้ำเสก และรับศีลของสัตบุรุษทุกคนจนกระทั่ง
จบมิสซา

“หลังมิสซาแล้ว ทุกปีจะมีกินเลี้ยงกันเล็กๆ
น้อยๆ แต่ปีนี้คนที่จัดเรื่องนี้ คิดจะไปต่างจังหวัด
ก็เลยไม่ได้เตรียมไว้”

คุณพ่อสนองพูดคุยกับสัตบุรุษอยู่อีกสัก
เล็กน้อย ก็ทยอยกลับบ้าน สำหรับพี่น้องก็คงไม่เกิน
5-10 นาที แต่สำหรับเราต้องใช้เวลามาก 1 ชั่วโมง
กว่าจะถึงชุมพร

มิสซาวินนั้นเป็นคิณที่พิเศษสำหรับผมจริงๆ
ให้ความรู้เกี่ยวกับบรรยากาศที่แตกต่างจากที่เคย
กระทำผ่านๆ มา

วันอาทิตย์ปีสกา วัดนักบุญเปาโล คุณพ่อ
วิโรจน์ เลิศทองศักดิ์ เป็นเจ้าอาวาส มิสซาวิน
อาทิตย์ปีสกา

วัดนี้สร้างเป็นทรง 8 เหลี่ยมยังใหม่
สร้างได้ 2 ปี มีกระจกสี และติดแอร์ จุคนได้
200 คน สัตบุรุษที่มาร่วมมิสซาวินนั้นก็
กว่าร้อยคน ผู้คนที่มาร่วมมิสซามีทั้งคน
ท้องถิ่น คนที่มาจากต่างจังหวัด จากกรุงเทพฯ
ไปทำมาหากิน ค้าขาย และฝรั่ง 2-3 คน
นั่งรวมกับสัตบุรุษ

คุณพ่อเจ้าวัดยังหนุ่มบวชมาได้ 3 ปี
เป็นกันเองและพูดคุยกับสัตบุรุษจะเรียกได้ว่า
รู้จักสัตบุรุษทุกคนก็ว่าได้ เวลาเทศน์ก็เทศน์
ได้น่าฟัง ท่วงทำนองน่าฟังแล้วไม่่วง ไม่หลับ
แน่นอน

ก่อนที่สัตบุรุษจะกลับบ้าน คุณพ่อยังได้
เตรียมไข่ปีสกามอบให้กับสัตบุรุษทุกคน
จัดเตรียมอย่างดี และมีเกมสนุกๆ ให้เล่น คือ
ซ่อนไข่ปีสกาไว้ในบริเวณลานหน้าวัด ทุกคน
ได้ร่วมสนุกกัน ไม่ใช่เด็กๆ และเยาวชนเท่านั้น
ผู้ปกครองและซิสเตอร์ก็ร่วมสนุกกัน

“ที่บริเวณหน้าบ้านพักคุณพ่อมีเครื่องดื่ม
น้ำชา กาแฟ ขนม เล็กๆ น้อยๆ สำหรับพี่น้อง
ทุกท่าน อย่าให้เหลือเลยนะครับ”

เมื่อทุกอย่างเสร็จแล้ว

“เดี๋ยวเราจะไปเยี่ยมสัตบุรุษคนหนึ่ง
ที่โรงพยาบาลชุมพร ไปอวยพรปีสกา จะไป
กับเราไหม?”

ไม่มีที่ว่างในความคิดให้ต้องลังเล ทุกสิ่งทุกอย่างอยากรับรู้และคงไม่มีโอกาสทองอย่างนี้อีกแล้ว ในรถก็มีซิสเตอร์อีก 2 คน และเยาวชนร่วมด้วย

คุณป้าเขามีลูกบวชเป็นพระสงฆ์คณะชาเลเซียนองค์หนึ่ง **คุณพ่อสมโรจน์ ไชยชนะ** อยู่ที่โรงเรียนคอนบอสโก อุดรธานี ป่าลั่นลัมในห้องน้ำ กระดุกแตก ต้องรักษาเข้าเฝือก อยู่บนเตียงมาหลายวัน อายุ 70 ปีแล้ว

โรงพยาบาลค่อนข้างใหญ่ มีคนเดินไปมาเพื่อมาเยี่ยมคนป่วย กว่าจะไปถึงห้องพักคนที่จะไปเยี่ยม ต้องเลี้ยวอยู่หลายครั้ง ถ้าให้เดินกลับคนเดียว คงต้องเดินเหมือนเขาวงกตญาติบางคนก็หน้าตาเศร้าๆ มีบางกลุ่มก็จับกลุ่มปรึกษากัน ฯลฯ

คนที่ไม่รู้คำว่า “**ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ**” ขอให้พามาเยี่ยมหรือมาอยู่โรงพยาบาลสักวันหนึ่ง จะได้สำนึกและรู้คุณค่าของชีวิต

“**สวัสดิ์ป้าคนสวย...จะไปบวชพระสังฆราชที่เชียงใหม่ไหม?**”

คุณป้าคนสวยยิ้มจนเห็นฟันหลอ รีบเอามือมาปิดปาก รู้สึกอายเล็กน้อย มีลูกหลาน 2-3 คน เฝ้าดูแลอยู่ คำทักทายและบรรยากาศช่างอบอุ่นและเป็นกันเองมากๆ

“**ก็ตั้งใจว่าจะต้องไป พอมามาเป็นอย่างนี้ก็เลยไม่แน่ ถ้าหมออนุญาต ป้าจะไป..**”

คุณป้าวิไล ไชยชนะ เป็นคนมาจากอาสนวิหารพระนางมารีอาปฏิสนธิณมลจินทบุรี นามสกุลเดิม **อาภรณ์รัตน์** ซึ่งก็เป็นญาติกันกับทาง**พระคุณเจ้าวิระ อาภรณ์รัตน์**

ผมใช้เวลาต่ออีก 2 วัน เป็นวันพักผ่อนรอวันกลับเข้ากรุงเทพฯ คุณพ่อสามัคคีชัยพระคุณ “**ผู้มีพระคุณ**” ช่วยขับรถพาชม

เมืองชุมพร และสถานที่สำคัญๆ

เมื่อถึงเวลาต้องกลับบ้าน ผ่านอะไรที่อยากดูและอยากรู้ คุณพ่อก็จัดให้ตามคำขอ ดังนั้นรายการหนึ่งที่ขอไว้คือ ด้านสังฆราช ที่บ้านหนองหิน อ.คลองวาฬ จ.ประจวบคีรีขันธ์ เป็นครั้งแรกที่ผมได้มา แต่พวกที่มาก่อนก็คือ พวกไทยและพม่าเคยยกทัพทำศึกกันก็ผ่านด้านสังฆราชนี้แหละ จากถนนเพชรเกษมเข้าไปประมาณ 12 กิโลเมตร และด้านนี้เพิ่งเปิดได้สัก 10 ปี ให้เป็นด่านตรวจคนเข้าเมือง และมีตลาดขายของจากพม่า เช่นกล้วยไม้ป่า และเฟอร์นิเจอร์ไม้จากพม่า ฯลฯ ผ่านไปแถวนั้นก็ลองแวะไปกันได้

กรณีนี้นี้ ตั้งแต่อดีตมาเป็นเส้นทางการค้าการเมืองตั้งแต่สมัยอยุธยา ระหว่างจีนและอินเดีย ระหว่างตะวันออกและตะวันตก ก่อนเสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่ 2 พม่านุกเข้ามาถึง 8,000 คน แต่กองทัพไทยโดยขุนรองปลัดชู มีเพียง 400 นาย ถูกปิดล้อมถูกฆ่าตายทั้งหมด

จากอ่าวไทยไปสู่ฝั่งอันดามัน จากช่องสังฆราชผ่านตะนาวศรีและเมืองท่ามะริด เมืองสำคัญของพม่า มีชายหาดยาวถึง 70 กิโลเมตร

เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นบุกไทยวันที่ 8 ธันวาคม ค.ศ. 1942 / พ.ศ. 2485 คนไทยได้ลุกขึ้นต่อต้าน เกิดวีรกรรมที่อ่าวมะนาว จังหวัดชุมพร

ณ บริเวณนี้ มีป้ายบอกว่าส่วนที่แคบที่สุดของประเทศไทยก็อยู่ที่นี้ แต่บางคนก็บอกว่าอยู่ตรงก.ม. ที่ 340.4 ตำบลห้วยทราย กว้างเพียง 10 กิโลเมตรเศษๆ ใช้เวลาสักพักใหญ่ เดินไปดูที่ด้านเพื่อสังเกตรถที่ผ่านด้านไปๆ มาๆ เป็นรถปิกอัพคูก็ไม่น่าแปลกใจอะไร และบางคนก็คุ้นๆ หน้าที่กับเจ้าหน้าที่ของไทยเรา หลังจากนั้น ก็ได้แต่เดินดูข้าวของที่นำมาตั้งขาย ส่วนใหญ่เป็นของพื้นบ้านและราคาอยู่ที่การเจรจาต่อรอง ตาดีก็ได้ ตาร้ายก็ได้ของแพง แต่วันนั้น ผมใช้ตาดีและเพียงแค่อ่ายภาพเก็บไว้เท่านั้น

เมื่อคิดถึงเป้าหมายปลายทางและเวลาเดินทางกว่าจะถึงกรุงเทพฯ ทำให้ต้องเร่งรีบ!

ลงมาได้ครั้งนี้ ผมเองไม่ค่อยได้มีโอกาสดูโทรทัศน์ ติดตามข่าวนัก แต่มีอยู่วันหนึ่งขณะอยู่ที่ชุมพร พอเปิดขึ้นมา นึกว่าเป็นข่าวต่างประเทศได้เห็นข่าวทางโทรทัศน์ คนไทยที่มีความคิดเห็นต่างกัน สวมเสื้อคนละสี กลุ่มหนึ่งลุกขึ้นมาบุกทำลายการประชุมที่พัทยา ผู้นำประเทศต่างๆ ต้องเลิกประชุมและต้องหลบหนี เหมือนเมืองไทยไม่มีกฎหมายไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหารมาดูแลบ้านเมืองอยู่ในมือกลุ่มอันธพาล

รณนายกรัฐมนตรีผู้นำประเทศ ถูกกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งรุมทุบด้วยหิน ด้วยไม้ แก้ว เหลือเชื่อว่ามีหรือคือคนไทย เวลาถูกคนบางคนปลุกเร้าขึ้นมา สามารถทำเรื่องดีๆ ของบ้านเมืองให้เป็นเรื่องเลวๆ ได้ถึงขนาดนี้

ทั้งๆ ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร ก็ยืนอยู่ในเหตุการณ์นั่นเอง!

“ถ้าเจ้าหน้าที่ไร้สมรรถภาพถึงขนาดนี้ประเทศไทยอาจจะต้องพินาศ!”

เจ้าหน้าที่ต้องเป็นของคนทั้งประเทศ ในยามนี้แหละ ยังต้องการพิสูจน์ตนเองเจ้าหน้าที่บ้านเมือง

จะอยู่ในสังคมไทยอย่างสง่างาม สมกับชุดที่สวมใส่และหมวกที่สง่างาม แต่...ถ้าไม่ทำหน้าที่ของตน เพื่อชาติบ้านเมือง ก็ต้องเอาหมวกคลุมหน้าจะดีกว่าครับ!

คนจะผิดถูก ก็ต้องฟังศาล กฎหมายบ้านเมืองเป็นหลัก ถ้าใช้กฎหมายอย่างนี้ ไม่มีวันจบจนกว่าเลือดจะนองแผ่นดิน อีเรื่องอีกจะกลับมากินซากศพอีกครั้ง

“กลับมาจากภูเก็ตรั้งนี้ รู้สึกอาย 2 วีรสตรีที่ยืนถือดาบปกป้องบ้านเมืองให้รอดจากข้าศึกศัตรูต่างชาติที่บุกกรุกเข้ามา แต่วันนี้บางกลุ่มจ้องกอบโกย ทูจริตเอาจากบ้านเมือง มีคนไทยด้วยกันเอง ต่างจ้องจะทำลายล้มล้างกันซะเอง!”

ผมลงไปครั้งนี้ กลับมานอนหลับต้องอยู่หลายเดือนแล้ว กว่าเรื่องราว ความทรงจำจะได้ถ่ายทอดมาให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบกันปีเสื้ออำปากกว้างกลืนกินมาเดือนหนึ่งแล้ว เรื่องราวต่างๆ เป็นเพียง “จิ๊กซอว์” ชิ้นเล็กๆ ช่วยต่อเติมให้เต็มเท่านั้น

สิ่งที่สำนึกเสมอแต่ละวันคือ ชีวิตนี้ คือพระพรจากพระเจ้าเป็นเจ้าแม่พระ ผ่านทางคุณพ่อคุณแม่ ครอบครัว จากแผ่นดินไทย จากพระศาสนาจักร แต่ละวันจะต้องพยายามทำความดี ทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เป็นการตอบแทนพระคุณ ซึ่งชีวิตนี้เราแต่ละคนได้รับมาอย่างเต็มเปี่ยม แต่บางคนไม่เห็นคุณค่ากลับถือเป็นเรื่องธรรมดาๆ

ชีวิตนี้ มีเรื่องดี มีสิ่งสวยงามมากมายที่จะชื่นชม ที่จะต้องทำ ฯลฯ แต่ละวันเราต้องเลือกสิ่งที่ดีที่สุด! และมีอีกหลายอย่างปล่อยให้มันผ่านไป อย่าได้แม้แต่พุดถึงมันเลย!

(จบ)

ห้วงเวลาสำคัญ...

(ต่อจากหน้า 16)

คือการแต่งตั้งพระสังฆราชที่เป็นชาวเอเชีย ซึ่งเริ่มต้นด้วยการบวชพระสังฆราชชาวจีน 6 ท่าน ที่กรุงโรมในปี 1926 นับตั้งแต่ปี 1990 เป็นต้นมา ไม่มีพระสังฆราชจากคณะมิสซังต่างประเทศเลยนอกจากที่ประเทศกัมพูชา

การขับไล่ออกนอกประเทศ

สิ่งที่กระทบสงฆ์คณะมิสซังต่างประเทศอย่างรุนแรงอีกประการหนึ่งได้แก่การขับไล่ออกนอกประเทศ ซึ่งเริ่มต้นเป็นครั้งแรกในประเทศจีน ค.ศ. 1950 หลังจากที่ถูกจับติดคุก และได้รับการปฏิบัติอย่างเลวร้าย บรรดาธรรมทูตจะถูกขับไล่ออกนอกประเทศสรุปแล้วมีทั้งสิ้นประมาณ 250 ท่าน

ถัดไปก็ถึงคราวของสงฆ์หนุ่มในพม่า เมื่อรัฐบาลของนายพลเนวินไม่ยอมต่อวีซ่าให้กับธรรมทูตที่เดินทางเข้ามาหลังปี 1948 ซึ่งเป็นปีที่พม่าได้รับเอกราช สุดท้ายปี 1975 ก็ถึงคราวของสงฆ์ในเวียดนาม กัมพูชา และลาว

โดยส่วนตัวแล้วข้าพเจ้าเคยอยู่ในเวียดนาม แต่บัดนี้อยู่ที่ฝรั่งเศส ข้าพเจ้ารู้สึกชื่นชมในความกล้าหาญซึ่งธรรมทูตส่วนใหญ่ที่โดนขับไล่ออกนอกประเทศต่างก็เดินทางกลับไปยังประเทศในเอเชียและประเทศที่ไม่เคยมีสงฆ์มิสซังต่างประเทศประจำด้วย เช่น อินโดนีเซีย รวมถึงประเทศที่อยู่นอกเอเชียด้วย เช่น บราซิล มาดากัสการ์ มอริทัส และนิวแคลิโดเนีย การที่พวกเขาสามารถรับมือได้กับเหตุการณ์แล้วปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ได้สำหรับตัวข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อมั่นเป็นเครื่องหมายที่ดีมากสำหรับยุคนี้และยุคต่อๆ ไป

ในขณะเดียวกันเรามีความกังวลเรื่องความเชื่อในประเทศเหล่านั้นซึ่งเรามีความผูกพันร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมากับคริสตชนและพระศาสนจักรท้องถิ่นตลอด 3 ศตวรรษ ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องการที่จะตั้ง “สถาบันรับใช้พระศาสนจักรในประเทศจีน” และจะพยายามขยายเครือข่ายแห่งความสัมพันธ์นี้ไปยังประเทศอื่นๆ ด้วย เราหวังว่าสักวันหนึ่งเราคงจะมีโอกาสกลับไปในฐานะแขกและมิตรสหาย เราจ้องหาโอกาสที่จะคอยรับใช้ประเทศเหล่านั้นไม่โดยวิธีใดก็วิธีหนึ่ง แม้เพียงแค่ยื่นมือแห่งมิตรภาพไปถึงพวกเขาได้เราก็พอใจแล้ว

บัดนี้เราได้ตั้งสถาบันข่าวสารโดยอาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อคอยให้กำลังใจติดตามข่าวสารต่างๆ ทั้งด้านชีวิตสังคม การเมือง และความเป็นไปต่างๆ ของพระศาสนจักรในประเทศเหล่านั้น

แผนวิเคราะห์และส่งเสริมงานธรรมทูตของคณะมิสซังต่างประเทศ

ในปี 1992 เราได้จัดตั้งแผนวิเคราะห์และส่งเสริมงานธรรมทูตขึ้นในคณะของเรา มันช่วยให้เราได้ไตร่ตรอง ติดตาม มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ที่เป็นความจริงต่างๆ ในปัจจุบัน มันเป็นเวทีสำหรับสร้างมิตรภาพและความเป็นเอกภาพภายในคณะของเรา ซึ่งขณะนี้ มีแผนดังกล่าวอยู่ใน 11 ประเทศ

เราสามารถที่จะย้อนกลับไปยังประเทศกัมพูชาพร้อมกับความเจ็บปวดที่ไม่สามารถพบปะกับพระสังฆราช พระสงฆ์ นักบวช และฆราวาสที่ต้องพลัดพรากจากกันในปี 1975

มิสซังรูปแบบใหม่

บัดนี้เรามีเครื่องหมายหลายอย่างที่แสดงให้เห็นว่ากำลังจะมีโอกาสใหม่ๆ ที่เปิดประตูให้กับงานธรรมทูต สำหรับประเทศที่เคยถูกล้นกลืนตายไประยะหนึ่งนั้น ต้องยอมรับว่า กำลังมีกระแสเรียกเป็นพระสงฆ์เพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจของเราว่านี่คือหนึ่งในอุดมการณ์ของเราตั้งแต่แรกที่จะสร้างบ้านเณรสร้างพระสงฆ์พื้นเมือง ณ วันนี้เรามีเณรประมาณ 110 คน และที่กำลังรอคิวอยู่อีกจำนวนไม่น้อย เราตั้งใจที่จะได้รับความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยคาทอลิกต่างๆ ในปารีส และที่เมืองตูลุส อีกทั้งร่วมมือกันในการสร้างสายสัมพันธ์ใหม่กับพระศาสนจักร

กระแสเรียก

เราเองก็ไม่เว้นที่โดนกระหน่ำจากวิกฤติกระแสเรียก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปี 1980 ถึงแม้จะมีการฟื้นฟูกันใหม่หลังจากนั้นก็ตาม แม้จะมีจำนวนไม่มากนัก แต่เราก็มีพระสงฆ์หนุ่มจำนวนหนึ่งที่กำลังทำงานธรรมทูตอยู่ในเอเชียและประเทศแคว้นมหาสมุทรอินเดีย นอกจากนี้ยังมีเณรอีก 15 คนที่กำลังศึกษาอยู่ตามสังฆมณฑลต่างๆ ในฝรั่งเศส

อาสาสมัคร

ที่สุด ข้าพเจ้าขอกล่าว ณ ที่นี้ว่า ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจที่มีโอกาสแบ่งปันกับบรรดาอาสาสมัครชาว MEP ซึ่งพันธกิจสากลและความผูกพันของเรากับประเทศต่างๆ ประชาชนชาวเอเชียและประชาชนที่อยู่แคว้นมหาสมุทรอินเดีย ความกระตือรือร้นของพวกท่านทำให้เราได้พบกับความสว่างใหม่ที่ปลายอุโมงค์

คุณฟอยอห์น บัปติสต์ เอชซารน

อัคราธิการคณะมิสซังต่างประเทศแห่งกรุงปารีส

ยอห์น 1:10-12, 14

พระวจนาตถ์ประทับอยู่ในโลก และโลกถูกสร้างโดยอาศัยพระองค์ แต่โลกไม่รู้จักพระองค์ พระองค์เสด็จมาสู่บ้านเมืองของพระองค์ แต่ประชากรของพระองค์ไม่ยอมรับพระองค์ ผู้ใดที่ยอมรับพระองค์คือผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ประทานอำนาจให้ผู้นั้นกลายเป็นบุตรของพระเจ้า

...พระวจนาตถ์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ และเสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา เราได้เห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ เป็นพระสิริรุ่งโรจน์ที่ทรงรับจากพระบิดาในฐานะพระบุตรเพียงพระองค์เดียวเปี่ยมด้วยพระหรรษทานและความจริง

เอเฟซัส 1:13-14, 18-23

ในองค์พระคริสตเจ้านี้ ท่านทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ได้ฟังพระวาจาแห่งความจริง คือข่าวดีอันนำความรอดพ้นมาให้ท่านได้เชื่อแล้ว จึงได้รับพระจิตเจ้า ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาจะประทานให้นั้น เป็นตราประทับ และเป็นประกันของมรดกที่เราจะได้รับเพื่อปลดปล่อยเราให้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า เป็นการสรรเสริญพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ชัยชนะและความยิ่งใหญ่ของพระคริสตเจ้า

...ขอพระองค์โปรดให้ตาแห่งใจของท่านสว่างขึ้น เพื่อจะรู้ว่าพระองค์ทรงเรียกท่านให้มีความหวังประการใด และความรุ่งเรืองที่บรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์จะได้รับเป็นมรดกนั้นบริบูรณ์เพียงไร อีกทั้งรู้ด้วยว่า พระอานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อเราผู้มีความเชื่อนั้นล้ำเลิศเพียงใด พระอานุภาพและพละกำลังนี้ พระองค์ทรงแสดงในองค์พระคริสตเจ้าเมื่อทรงบันดาลให้พระคริสตเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย และให้ประทับเบื้องขวาของพระองค์ในสวรรค์ เหนือเทพนิกรเจ้า เทพนิกรอำนาจ เทพนิกรฤทธิ์ เทพนิกรนายและเหนือนามทั้งปวงที่อาจเรียกขานได้ทั้งในภพนี้และในภพหน้า พระเจ้าทรงวางทุกสิ่งไว้ใต้พระบาทของพระคริสตเจ้า และทรงแต่งตั้งพระคริสตเจ้าไว้เหนือสรรพสิ่งให้ทรงเป็นศีรษะของพระศาสนจักร ซึ่งเป็นพระวรกายของพระองค์ เป็นความบริบูรณ์ของพระองค์ทรงอยู่ในทุกสิ่ง และทรงกระทำให้ทุกสิ่งบริบูรณ์

คำพูด (Words)

ในชีวิตของมนุษย์ เราอาศัยคำพูด (words) ในการพูด คอย อธิบาย แสดง-ความคิดเห็น ฯลฯ ให้แก่กันและกัน เพื่อความเข้าใจกัน เพื่อการสื่อสาร เพื่อความสัมพันธ์รู้จักกัน คำพูด (words) เป็นตัวกลางในการให้ความเข้าใจ (understanding) ในการให้ความปรีชาญาณ (wisdom - intellectum) แก่คนอื่น นำเขา (คนอื่น) ออกจากความไม่รู้ (อวิชชา) ออกจากความมืด

แต่ในการพูด ในคำพูด มีวิธีการหลายแบบในการสื่อสารกับคนอื่น ที่จะนำคนอื่นสู่ความคิดของคริสตศาสนา (idea of Christianity) ที่ยั่งยืน ที่ยังคงอยู่อย่างไม่เปลี่ยนแปลง (unchanging) วิธีหนึ่งที่ได้ผลในสมัยปัจจุบัน ก็คือการนำความจริง (truth) ความเชื่อ (faith) มาปฏิบัติในชีวิตประจำวันให้ผสมผสานกับสิ่งแวดล้อมของสังคมที่ตนอยู่ ทั้งชีวิตภายใน (lived in) และชีวิตภายนอก (lived out) อย่างสอดคล้องต่อข้อความเชื่อของคริสตศาสนา (idea of Christianity).

จาก The Form and Function of Doctrine - The Disciples' Jesus:
Christology as Reconciling Practice
by Dr. Terrence W. Tilley;
Orbis Books, Maryknoll, N.Y.; 2008

นักบุญยอห์น แห่งพระเจ้า

องค์อุปถัมภ์คนขายหนังสือเสริมศรัทธาและผู้ป่วย

ฉลองวันที่ 8 มีนาคม

ยอห์น เป็นชาวโปรตุเกส เดิมทีเป็นคนเลี้ยงสัตว์ต่อมาก็เปลี่ยนอาชีพมาเป็นกรรมกร ทหารรับจ้าง คนขายรูปพระ และคนขายหนังสือเสริมศรัทธาตามบ้าน และด้วยบทสอนและแบบอย่างของบรรดานักบุญ ทำให้ท่านคิดถึงการใช้ชีวิตที่ผ่านมาของท่าน

ในเวลาต่อมาท่านได้เป็นพยานที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งถึงความรักเมตตาของคริสตชน ที่เมืองกรานาดา ในประเทศสเปน ท่านได้จัดตั้งโรงพยาบาลขึ้นแห่งหนึ่งสำหรับคนจน ทั้งๆ ที่เวลานั้นท่านไม่มีอะไรเลย ทั้งไม่มีคนช่วยเหลือท่านด้วยความวางใจในพระญาณสอดส่องและความรักตามประสาคริสตชนได้ทำให้ท่านสามารถทำงานนี้และต่อมาก็มีมิตรสหาย

จำนวนหนึ่งได้ช่วยกันวางรากฐานคณะ “ผู้ช่วยพยาบาล” หรือที่เรามักจะเรียกกันติดปากว่า “ฟาเต-เบเน-ฟราเตลลิ” อันเป็นคำเตือนสำหรับพวกเขาให้ทำความดีอยู่เสมอๆ โดยยึดคติพจน์ที่ว่า “จงบำเพ็ญกิจกุศล จงตรากตรำทำงาน ในขณะที่ท่านยังมีโอกาส”

ท่านได้เอาใจใส่รักษาคณเ็บป่วย เป็นต้นคนป่วยทางสมอง ท่านได้เริ่มใช้วิธีการบางอย่างทาง “จิตแพทย์บำบัด” สมัยใหม่ด้วย ท่านเชื่อว่าถ้าเราสามารถรักษาจิตใจได้ก่อน ต่อไปการรักษาทางร่างกายก็จะเป็นเรื่องที่ยง่ายขึ้น ท่านได้แยกคนป่วยที่เป็นโรคติดต่อกับคนป่วยอื่นๆ ท่านได้รักษาคณเ็บที่ละคนตามโรคของตน และได้ปรนนิบัติทุกคนด้วยความน่ารักและด้วยความอดทน เป็นต้นคนป่วยทางสมอง

งานของท่านเป็นการเตือนสติผู้รับผิดชอบต่อสังคมทั้งหลายที่ทำท่าจะไม่ยอมรับผู้ที่พิการทางสมอง หรือคนป่วยที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ท่านนักบุญ คือองค์อุปถัมภ์ของผู้ป่วย ผู้เป็นพยาบาล และกิจการโรงพยาบาล

ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงพอพระทัยต่อนักบุญยอห์น ผู้มีจิตใจที่เปี่ยมด้วยความเมตตาปรานี และลงมือช่วยผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากทั่วไป ขอทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้หมั่นทำกิจเมตตาต่อผู้อื่นโดยเห็นแก่พระองค์ ดังนี้ เพื่อมีวาสนานับเข้าอยู่ในจำนวนผู้ได้รับเลือกสรรในพระอาณาจักรของพระองค์ด้วยเทอญ ๕

ทำไมศิษย์ของท่านไม่จำศีล

ประชาชนมาทูลถามพระเยซูว่า “เหตุไฉนพวกศิษย์ของยอห์นและศิษย์ของพวกฟาริสีถือศีลอดอาหาร แต่พวกศิษย์ของพระองค์ไม่ถือ” พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถือศีลอดอาหาร เมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ... แต่เมื่อเจ้าบ่าวจะจากไป พวกเขาจะถือศีลอดอาหาร” (มก 2:18-20)

ศิษย์ของใครก็ต้องภูมิใจในอาจารย์ของตนเอง เป็นต้น เมื่ออาจารย์ของเขาเก่ง มีอำนาจ มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นเรื่องราวธรรมดา และศิษย์บางคนก็ยึดถือเอาอำนาจบารมีของอาจารย์ ไปเบ่ง ข่มขู่ คนอื่น หาผลประโยชน์สำหรับตนเอง แต่ศิษย์ที่ดีก็ทำให้อาจารย์ของเขาดีใจ และภูมิใจมากขึ้นด้วย

อาจารย์สำนักไหนเก่ง มีอำนาจ วาสนา ก็มีลูกศิษย์ลูกหาเยอะ และก็ภูมิใจที่มีลูกศิษย์เก่ง มีฝีมือ ตามอาจารย์ และยังเป็นคนดีด้วย ก็ยิ่งนำภูมิใจมากขึ้นด้วยเช่นกัน

อาจารย์ของเราคือพระเยซู ไม่ต้องสงสัยว่าอาจารย์ของเราเก่ง มีฤทธิ์ ใจดี มีเมตตาแก่ไหน พระองค์ทรงรักเราทุกคนจนกระทั่งยอมตายเพื่อไถ่บาปเราจนไม่กางเขนพร้อมทั้งจะอภัยให้เราเสมอเมื่อสำนึกผิด และขออภัยจากพระองค์ เราต้องทำให้อาจารย์ภูมิใจในตัวเรา โดยทำตัวเราเป็นคนดียิ่งขึ้นทุกวันด้วย

เรื่องถือศีลอดอาหารในเทศกาลมหาพรตนี้ เราคริสตังต้องสนใจปฏิบัติตามด้วยความจริงใจและจริงใจอย่างซื่อสัตย์สุจริตยิ่งขึ้นนะครับจนกินเนื้อสัตว์บกเลือดร้อนทุกชนิดทุกวันศุกร์ตลอดปี คริสตชนที่อายุ 14 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป ส่วนอดอาหารหรือจำศีล คือ คริสตชน ตั้งแต่อายุครบ 18 ปีบริบูรณ์จนถึง ครบ 59 ปีบริบูรณ์ ในวันพุธรับเถ้า และวันศุกร์พระตาย โดยรับประทานอาหารอิ่มเพียงมือเดียวในวันนั้น จุดประสงค์ก็เพื่อเป็นการใช้โทษบาปของเราเองและคนอื่นๆ ด้วย

การใช้โทษบาป คงมิใช่แค่อดเนื้อและจำศีลอดอาหารเท่านั้น แต่ด้วยการทำดีทุกอย่างทุกประการ ทุกๆ วันนั้นแหละรวมไปถึงการฝึกใจ เลิก ลด ละ อบายมุข ตัณหา บาป ความผิดต่างๆ อดทนและอภัย ยกโทษผิดให้ผู้อื่น การทำบุญทำทาน ช่วยเหลือผู้อื่นในทุกๆ อย่าง ทุกเวลาที่ได้ด้วยความยินดีและเต็มใจ ฯลฯ ซึ่งเป็นการใช้โทษบาปของเราเองได้อย่างดีที่สุดในโลกนี้ ดีกว่าที่จะต้องไปใช้โทษบาปในไฟชำระ คงไม่ต้องพูดถึงในนรกนะครับ

เทศกาลมหาพรต เริ่มตั้งแต่วันพุธรับเถ้าถึงวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ หรือวันศุกร์พระตาย

เทศกาลปัสกา เริ่มตั้งแต่วันอาทิตย์ปัสกาลถึงฉลองพระจิตเสด็จลงมา คืออาทิตย์หลังพระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ☩

มีปัญหา ชะให้เข็ด

ทุกครั้งของการถูกเชิญไปเทศน์เข้าเจียบ ผมมักมีปัญหา?

ปัญหาของผม คือ เกรงว่าเป้าหมาย ที่ผู้รับการอบรมต้องการเราจะพาไปไม่ถึงหรือเปล่า บวกกับความอ่อนด้อยทางความถนัด ความสามารถ ในเรื่องของชีวิตจิต ความวิตกกังวลเกิดขึ้นเป็น ระยะเวลา แต่เมื่อวิตกมากขึ้นเท่าไร สมองก็สั่งการว่า “ต้องเตรียมให้มาก” จะเตรียมให้มากได้อย่างไรเมื่อ “เวลานี้น้อยนิด” ทางออกของผมไม่ใช่ไปบอกเลิก เขาซะ แต่ทางออกของผมทุกครั้ง คือ “เผชิญกับ ปัญหาอย่างรู้ตัวและแก้ไขมัน” ไซ้แล้ว... ปัญหา โดยรวมมีไว้แก้ไขไม่ได้มีไว้กลุ้ม โลกมีไว้เหยียบ ไม่ได้มีไว้แบก คำที่ผมเลือกมาเตือนตนเองเสมอ เมื่อชีวิตพามาถึงมุมอับ

ผมจำเป็นต้องไปเทศน์เข้าเจียบให้เด็ก คาทอลิกกลุ่มหนึ่งที่กำลังจะจบชั้นสูงสุดของ โรงเรียน ปัญหาก็คือว่า เราเคยไปเข้าเจียบกันแล้ว อันนี้คือขอเบ็ด จะด้วยเหตุใดไม่ทราบ แต่การที่ เด็กๆ มาขอไปเข้าเจียบ ใครจะกล้าขัด และยัง ไม่ใช่เด็กกลุ่มนี้แต่เป็นสถาบันแห่งนี้ที่ได้ช่วยเหลือ หน่วยงานของผมไว้เสมอ จนเรียกได้ว่าเป็นเหมือน คู่บุญกันเมื่อฝ่ายหนึ่งต้องการความช่วยเหลือ เพียง ความคิดดีๆ ไม่มีเวลา ต้องทำงานหลัก ต้องอยู่สำนักงาน ผมว่าเราคงเห็นแก่ตัวเกินไป เมื่อเริ่มต้นรับปาก กระบวนการเตรียมก็เริ่มขึ้น แต่หนทางไม่ราบเรียบอย่างที่คิด

3 วันที่เราต้องใช้ร่วมกัน วันแรกจึงเป็น เรื่องของการเดินทางไปวัดคาทอลิกให้ได้ 9 วัด แต่การเดินทางอย่างเดียวนั้นไม่ทำท่ายสำหรับ

พวกเรา ผมให้พวกเขาถ่ายรูป บันทึกข้อความ และให้โจทย์ที่ยากไปกว่านั้นอีกคือ เรื่องราว ทั้งหมดที่ถูกบันทึกจะถูกส่งต่อไปยังสื่อบางสื่อ ของพระศาสนจักร สิ่งพิมพ์ เว็บไซต์ ด้วยหัวข้อ ว่า “นักเรียนมัธยมปลายคาทอลิก ทำอะไร ก่อนจบ?” ในมุมหนึ่งมันคงน่าสนใจสำหรับ คนอื่นเหมือนกัน ในมุมหนึ่งถ้ามันสามารถเป็น ตัวอย่างที่ดีให้กับโรงเรียนคาทอลิกให้ตระหนัก ถึงความจำเป็นหรือความสำคัญสูงสุด ที่มากไปกว่า คำที่ได้ยินจนขึ้นใจ เด็กไม่มีเวลาบ้าง เด็กต้องสอบ ครูที่ไหนจะมาอยู่ คำใช้จ่ายต่างๆ ผู้ปกครองละ ฯลฯ ปัญหาเริ่มทันทีเมื่อเราคิดไปก่อน ผมจึง คิดว่านี่อาจเป็นบทพิสูจน์หนึ่งก็ได้ และสุดท้าย เราทำงานสื่อฯ นี้ครับ ไปไหนทำอะไรเราก็ต้อง คิดในมุมสื่อด้วย

กิจกรรมต่อมาเป็นเรื่องของคำถามในชีวิต เนื่องจากว่าเด็กโตแล้ว กำลังจะจบพวกเขาควรจะ สามารถตอบปัญหาต่างๆ ได้ด้วยตัวเอง แต่ ประสบการณ์ที่ยังไม่มาก อาจทำให้การตอบไม่ชัด ไม่คม ไม่มีทางออก ผมจึงให้เขาเขียนคำถาม คนละ 1 ข้อ ผมถามด้วย จะเป็นคำถามส่วนตัว เกี่ยวกับเพื่อน เกี่ยวกับโลก-สังคม หรือเกี่ยวกับ ความเชื่อในศาสนา เราส่งคำถามนี้วนไปให้ครบ ทั้ง 9 คน นั่นแปลว่าเราจะได้คำตอบถึง 8 คำตอบ และเมื่อเราได้คำตอบแล้ว ผมให้เขาเลือกคำตอบ ที่โดนใจ สรุปข้อมูลลงในเอกสารที่ทำเช่นกัน

คำถามของพวกเขา เช่น

- ถ้าไม่ได้เรียนตามที่คิดจะทำอย่างไรต่อไป
- ทำไมผู้ใหญ่ถึงไม่เข้าใจเด็ก ทั้งๆ ที่เคย

ผ่านชีวิตวัยเด็กมาก่อน

- ทำไมในชีวิตของเรา จำเป็นจะต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งเสมอ และสิ่งที่เราได้ตัดสินใจไปแล้วจะดีที่สุดกับชีวิตของเราหรือไม่
- ทำไมคนในสังคมต้องเกิดการแข่งขันในเรื่องต่างๆ เช่น เรื่องการเรียน เรื่องการเมือง ฯลฯ
- ถ้าไม่มีการแข่งขันจะได้หรือไม่
- ทำไมคนถึงมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ฯลฯ

ผมว่าคำถามของพวกเขาสงวนกันนะครับ ผมยังพาพวกเขาไปดูพิพิธภัณฑ์ลัทธิเบเรต์ เดอลาม็อตต์ ที่อยู่ชั้น 2 ของบ้านผู้ห่วย แม้จะถูกทิ้งไว้โดยยังไม่ได้พัฒนาอะไรต่อ แต่สำหรับเด็กๆ คาทอลิกพวกเขาเห็นรากของเขา หลังจากนั้นเราไปฟาร์มจระเข้ และแะสวดที่สุสานสานติคาม

ความกังวลใจของผมจบลง เมื่อคำสุดท้ายของการสวดเทเซ่ร่วมกัน ทุกคนแบ่งปันความรู้สึก ผมไม่แปลกใจว่าทำไมพวกเขาถึงอยากมาเข้าเียบ พวกเขามีความสุขที่ได้เรียนคำสอนจากครูคำสอนที่เอาใจใส่ พวกเขามีโรงเรียนคาทอลิกที่สนใจเรื่องศาสนาและให้ออกาสมากมายกับพวกเขา พวกเขามีวัดที่สวยงามอยู่ใกล้ๆ กับโรงเรียน

ของเขาเองและพวกเขาพบว่าวัดเป็นสถานที่ที่เขา มีบทบาทและมาเข้าได้บ่อยๆ พระอยู่ใกล้พวกเขา พวกเขาเสียสละวันเวลาหลายๆ ปีที่ผ่านมาแล้วมัน กำลังจะหมดไปพร้อมกับการเติบโตของพวกเขา และเมื่อพูดถึงการเข้าเียบ พวกเขามีความสุขที่ได้มาเข้าเียบ พวกเขาสอบทุกคนบอกผมว่า “ขอบคุณที่คุณพ่อทำให้การเข้าเียบเป็นเรื่องสนุก”

ผมไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ตกกลางแล้วผมเป็นคนเข้าใจถูกไหมในเรื่องของการเข้าเียบ ถ้ามันจะสนุกและมีความสุข มีโจทย์เดียวสำหรับการเข้าเียบคือเียบใช่หรือเปล่า? การเียบเป็นทางเดียวที่จะพบคำตอบของการอยู่กับพระหรือ? ผมถามตัวเองว่าผมต้องการคำตอบจริงหรือบางทีผมอาจไม่ต้องการคำตอบอะไรมากไปกว่าชีวิตจริงต่างหากที่เราได้ทำให้ใครแม้เพียงแค่นๆ เดียว ได้พบกับคำว่าความสุขและสันติสุขในจิตใจ ไม่ต้องบ้ำทฤษฎีเกินเหตุหรือทศรับชีวิตคน คิดให้ง่ายๆ ก็ไม่มีอะไรยากเกินเข้าใจ **อ๋**

(ติดตามเรื่องราว “นักเรียนมัธยมปลายคาทอลิก ทำอะไรก่อนจบ?” ได้ที่ www.catholic.or.th)

วันแห่งความรัก

อันศักดิ์สิทธิ์

14 กุมภาพันธ์ของทุกปีถือเป็นวันวาเลนไทน์หรือวันแห่งความรัก ปีนี้ตรงกับวันตรุษจีนพอดี เพื่อให้วันนี้เป็นวันมงคลหรือเป็นวันแห่งความรักอันศักดิ์สิทธิ์ สำหรับชีวิตของมวลมนุษย์และเพื่อสิริมงคลแก่พระเจ้า เราจึงควรทำความเข้าใจให้คุณค่าตามความหมาย และใส่ใจให้ความสำคัญในการลงมือประพฤติปฏิบัติให้บังเกิดผล

ที่จริง ความรักแท้นั้นมีอาณาภาพอันยิ่งใหญ่ เหนือวิถีชีวิตมนุษย์และจักรวาลตลอดเวลา นั่นเป็นฐานความเชื่อศรัทธาของคริสตชนเราตลอดมา

เราเชื่อในความรักดังกล่าว ประการแรกก็เพราะเป็นธรรมชาติของพระเจ้า ผู้เป็นองค์ความรักในพระตรีเอกภาพ และประการสองเพราะเป็นพระฉายาลักษณ์ที่สะท้อนออกมาจากมวลมนุษย์ โดยแสดงให้เห็นจากความประพฤติปฏิบัติตามพระบัญญัติแห่งความรักต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์

นี่แหละถือเป็นการยกระดับความรักตามสัญญาญาณและตามประสบการณ์แบบประสามมนุษย์ ให้ขึ้นอยู่ในระดับตามคุณลักษณะและคุณภาพของประสบการณ์ความเชื่อในสัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

ความรักที่ว่านี้ จึงเป็นความรักอันศักดิ์สิทธิ์ที่มีบ่อเกิดมาจากธรรมชาติชีวิตพระและกลายเป็นชีวิตภายในสำหรับเรา พร้อมทั้งเป็นวิถีชีวิตประพฤติปฏิบัติภายนอกต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์

ถ้าเป็นเช่นนี้ ก็จะตรงกับจุดประสงค์ของวิถีการดำเนินชีวิตตามคุณค่าและความหมายอย่างสอดคล้องกับความสำคัญและความเป็นจริงของวันวาเลนไทน์ในใจความที่ถูกต้องชอบธรรม โดยไม่ต้องมีความเคลือบแคลงสงสัยใดๆ

ถึงอย่างไรก็ดี เป็นที่น่าเสียดายและเสียใจที่ในหลายกรณีทีเดียว สิ่งนี้มักถูกบิดพลิ้วบิดเบือนให้เบี่ยงเบนหรือบกพร่องไปจากจุดประสงค์ข้างต้น โดยการนัดหมายที่เคลือบแฝงด้วยเล่ห์กลหรือเลศนัยของอบายมุข อันนำไปสู่การปล่อยตัวและได้เสียกัน ทำให้เสื่อมเสียคุณค่า ความหมายและความสำคัญของวันวาเลนไทน์ไป โดยไม่เป็นธรรมกับเจตนารมณ์ที่แท้จริง

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นหน้าที่ของทุกศาสนิกในทุกศาสนา ที่จะต้องหันมาทำความเข้าใจให้ถูกต้องตามความหมายและประเพณีปฏิบัติให้สอดคล้องเหมาะสมคุณค่าอันชอบธรรม

เพราะหนทางแห่งความรักแท้ย่อมเป็นหนทางแห่งความรอดจริง สิ่งนี้จึงจะนำไปสู่สันติสุขที่แท้จริง และยังที่ซึ่งจะต้องขยายความรักเพื่อสันติสุขเช่นนี้ให้กว้างขวาง และเพิ่มพูนทวีคูณยิ่งขึ้น จวบจนจะสามารถนำผลแห่งสันติสุขไปถึงทั่วทุกคนที่มีน้ำใจดี และที่ได้มีส่วนร่วมร่วมสร้างสรรค์ความดีสาธารณะเพื่อส่วนร่วม หรือบุญบารมีของความรักอันศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่จำกัดจำเขี่ยด้วยความเห็นแก่ตัวใดๆ นี้ร่วมกัน

วันวาเลนไทน์น่าจะเป็นโอกาสให้เราคิดถึงความหมายของความรักอันศักดิ์สิทธิ์ ที่เกิดจากฐานความเชื่อศรัทธาที่ถูกต้องและจากใจรักที่เสียสละอย่างแท้จริง ทุกคนจึงควรมีความปรารถนาดีต่อตนเองและต่อกันในการสร้างสรรค์สิ่งที่ดีว่ามานี้ให้เป็นจริงยิ่งขึ้นทุกวันและทุกขณะของปัจจุบัน

เหมือนทุกครั้งที่ทุกปีรวมทั้งปีนี้ของวันวาเลนไทน์ ขอพระเจ้าโปรดกระตุณใจและเปลี่ยนแปลงใจเราให้เป็นใจรักที่สามารถเริ่มต้นใหม่เสมอและต่อเนื่องไปทุกวันในการประพฤติปฏิบัติความรักอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์นี้ เพื่อบันดาลผลให้เกิดสันติสุขสำหรับเพื่อนมนุษย์บนแผ่นดินนี้ ทุกคนน่าจะมี ความปรารถนาดีต่อกันเช่นนี้ มิใช่หรือ

ถนนจอมสุดาเสด็จยามสาย

ที่แรกฉันคิดว่าจะมีความสุขอยู่กับการทำงานอยู่ที่บ้าน แต่รายได้ในช่วงที่เรา กำลังปรับเปลี่ยนสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของเรา ฉันจึงต้องหารายได้ด้วยการเข้าไป ทำงานในตัวอำเภอ และงานแรกที่ทำก็คือการเป็นพี่เลี้ยงเด็ก งานแบบนี้ทำให้ฉันได้ เรียนรู้เรื่องของการปรับตัวเข้ากับเด็กๆ ที่ค่อนข้างอยู่ห่างไกลจากแม่และ เครื่องมือกับการเรียน ตามกระแสสังคมที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งแข่งขัน

การทำงานดูเหมือนจะมีปัญหาอยู่เหมือนกันแต่ฉันก็ผ่านพ้นไปได้ด้วย พระเมตตาของพระเป็นเจ้า และฉันเองคิดว่าได้รับพระพรชานมากพอใน แต่ละวันและเวลาหลังเลิกงานยังได้อ่านพระคัมภีร์ และหนังสือสรีรศาสตร์เล่มเดิม

วันนี้เป็นวันเริ่มเข้าสู่เทศกาลกินเจของคนในอำเภอพิมาย ซึ่งดูเหมือนจะ ถูกอกถูกใจฉันดีเพราะส่วนตัวชอบทานผักผลไม้อยู่แล้ว...ลมหนาวมาเยือนเราเป็น ะลอก และเป็นเพียงบางวัน วันนี้ก็เป็นวันที่ได้กลิ่นลมหนาวชัดเจน ลมหนาวพัด ลีวและถนนสายที่ชื่อ จอมสุดาเสด็จ ก็สดใสได้ด้วยแสงแดดยามสาย ผสมผสานกับ กลิ่นอายของฤดูหนาวแบบเมืองๆ และชีวิตแบบคนเมืองของฉันเริ่มต้นอีกครั้งหนึ่ง นานๆ ถึงจะได้กลับบ้าน แม่อยู่คนเดียวและดูแลบ้านเก่าๆ ของเรา ฉันว่าชีวิตช่วงนี้ เป็นรางวัลจากพระเป็นเจ้า แม้การงานจะยังดำเนินอยู่แต่ฉันคิดว่าเป็นช่วงเวลาที่ฉัน มีโอกาสได้พักผ่อนในอ้อมกอดอุ่นๆ ของพระเป็นเจ้า และแม่พระ

“ถนนจอมสุดาเสด็จ” เป็นอีกถนนที่มีชื่อไพเราะไม่น้อยไปกว่าถนนหลายสาย ในอำเภอพิมาย เป็นถนนที่ทอดตัวตรงจากปราสาทหินสู่ประตูหินที่เรียกว่า ประตูชัย ฉันคิดว่าบทความนี้จะบอกเล่าเรื่องราวเล็กน้อยของผู้หญิงชนบทอย่างฉันผ่านกาลเวลา ที่ละน้อยๆ

ช่วงเวลาสั้นๆ ที่ได้กลับบ้านและเดินทางไปตามถนนที่ทอดตัวผ่านทุ่งกว้าง ทำให้ได้เห็นต้นข้าวกำลังออกรวง และถ้าฤดูหนาวมาเยือนฉันจะบอกเล่าถึงมัน อีกครั้ง

ผู้นำด้านพื้นโพลีเมอร์ที่แท้จริงตลอดระยะเวลากว่า 80 ปี ด้วยวัสดุเคลือบพื้น-ผนัง
ที่มีคุณภาพสูง ผลิตจากอเมริกาภายใต้ชื่อทางการค้า “STONHARD” ที่มีคุณสมบัติ

- เป็นวัสดุเคลือบผิวสามารถทนการกัดกร่อนของสารเคมีได้ดี ในแต่ละสภาวะแวดล้อม
- ลดปัญหาเรื่องการ Shut down เครื่องจักรเป็นระยะเวลานานติดต่อกัน

บริษัท 949 ซัพพลายส์ จำกัด ได้รับความไว้วางใจให้เป็นตัวแทนจำหน่ายแต่ผู้เดียวในประเทศไทย
มาเป็นเวลานานกว่า 10 ปี มีผลงานมากมายในกลุ่ม โรงงานอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม โรงงาน
ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ และโรงแรมที่มีชื่อเสียงในประเทศไทย สิ่งต่างๆ เหล่านี้สามารถทำให้ท่าน
มั่นใจในผลิตภัณฑ์ และการบริการที่จะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง

สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

โทรศัพท์ 0-2645-2599

โทรสาร 0-2645-2744

บริษัท 949 : ซัพพลายส์ จำกัด

184/181 ชั้น 28 อาคารฟอรัมทาวเวอร์ ถนนรัชดาภิเษก ห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10320

โทรศัพท์ 0-2645-2599, 0-2645-2600 โทรสาร 0-2645-2744

DaDa Sound

บริษัท ดาดาสาวด์ จำกัด

ผู้นำด้านบริการให้เช่าและติดตั้งระบบเสียง ระบบแสงสี
เครื่องดนตรีมาตรฐานสากล

ดำเนินการงานที่ต้องการความสมบูรณ์แบบทุกประเภท
 อาทิ งานคอนเสิร์ต งานแสดงสินค้า Grand opening

งาน Presentation งาน Exhibition งานเดินแบบ

งาน Event งานประชุมสัมมนาประชาสัมพันธ์

งานปาร์ตี้ และงาน Entertain จัดเลี้ยงทั่วไป

พร้อมให้คำแนะนำในผลงานของเรา

ด้วยประสบการณ์กว่า 30 ปี

จนได้รับความไว้วางใจจากบริษัทต่างๆ

ที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ

ติดต่อ :

สนธิรัตน์ - จิราภา สนิทสุข 63/3 ถนนสุขุมวิท แขวงคลองตันเหนือ กรุงเทพมหานคร 10700

โทร. 0-2424-6150 โทร : โทรสาร 0-2434-0912 WWW.dadasoundsystem.com

E-Mail : dadasoundsystem@yahoo.com, dada_sound@hotmail.com

MARTIN DE TOURS

LIBRARY

ห้องสมุดมาร์ติน เดอ ทัวร์ส์ (Martin de Tours) เป็นชื่อเดิมของห้องสมุดของโรงเรียนในอดีต (โดยตั้งอยู่ในตัวอาคาร "อัสสัมชัญ 100 ปี" ซึ่งอาคารถูกรื้อถอนเมื่อปี พ.ศ. 2546) ตั้งขึ้นเพื่อให้เกียรติแก่ท่านเจ้าอาธิการ มาร์ติน เดอ ทัวร์ส์ อธิการโรงเรียนอัสสัมชัญ (ดำรงตำแหน่งอธิการ เมื่อปี พ.ศ. 2445-2463 และ พ.ศ. 2472-2475)

ห้องสมุด "มาร์ติน เดอ ทัวร์ส์" ตั้งอยู่บนชั้น 3 ถึงชั้น 5 ของอาคารศูนย์การเรียนรู้ และหอประชุมอเนกประสงค์ "Saint Louis-Marie Memorial Building" ประกอบด้วย

ชั้น 3 Digital Library เป็นส่วนของการเรียนรู้ และสืบค้น ด้วยระบบคอมพิวเตอร์ ประกอบด้วย ห้อง Conference Room, Edutainment Booth, ห้อง Media Center, ห้อง Sound Studio, ห้อง Production Room

ชั้น 4 Reading Library เป็นส่วนอ่านหนังสือและมุมค้นคว้า ที่รวบรวมหนังสือทั้งในและต่างประเทศ, ห้อง Reading Group

ชั้น 5 Computer Lab เป็นห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ PC และ Mac, ห้องปฏิบัติการ Robot ห้อง Photo Studio

ห้องสมุดมาร์ติน เดอ ทัวร์ส์ (Martin de Tours) จัดให้เป็นห้องสมุดที่ทันสมัย สามารถตอบสนองต่อความต้องการของการเรียนการสอน ในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างสมบูรณ์

สอบถามละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ โรงเรียนอัสสัมชัญ โทรศัพท์ 0-2630-7111-25

โรงเรียนอัสสัมชัญ

แผนกประถม 90/1 ซอยสาทร 11 แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

โทรศัพท์ : 0-2675-6970-82 โทรสาร : 0-2212-2310

แผนกมัธยม 26 ซอยเจริญกรุง 40 แขวงบางรัก เขตบางรัก กรุงเทพฯ 10500

โทรศัพท์ : 0-2630-7111-25 โทรสาร : 0-2237-7769

<http://www.assumption.ac.th> E-mail : webmaster@assumption.ac.th

“เคล็ดลับแห่งความสุข”

ในระหว่างงานปัจฉิมนิเทศน้องๆ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แห่งหนึ่ง มีน้องๆ นักเรียนเขียนคำถามขึ้นมาถามทีมงานพี่ๆ นักศึกษาศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาคาทอลิกฯ และกลุ่มค่ายนิสิตนักศึกษาอาสาพัฒนา บ้านเซเวียร์และผมอยู่มาหลายคำถาม... คำถามสุดท้ายที่ผมชอบมาก เป็นคำถามธรรมดาๆ ที่เขียนว่า... “**ที่มีความสุขกับชีวิตตอนนี้มั๊ย?**”

คำถามธรรมดาที่ทำให้ทีมงานครุ่นคิดก่อนจะตอบว่า “มีความสุข” ทั้งความสุขในชีวิตมหาวิทยาลัย การทำกิจกรรมค่ายอาสาฯ กิจกรรมต่างๆ ที่มีประโยชน์ การมีโอกาสพบกับมิตรภาพที่อบอุ่นและจริงใจ จากเพื่อนๆ...

เมื่อผมฟังแล้วเกิดแรงบันดาลใจพร้อมกับย้อนมอง ไตร่ตรองภายในใจเกี่ยวกับ “เคล็ดลับแห่งความสุข” ในชีวิตของผม และแบ่งปันกับน้องๆ ว่า

“ที่มีความสุขครับ ไม่เฉพาะตอนนี้เท่านั้นความรู้สึกโดยรวมของชีวิตตั้งแต่เกิดมาจนถึงตอนนี้ครับ”
“มีครั้งหนึ่งพี่ไปงานเยาวชนแห่งหนึ่ง เยาวชนคนหนึ่งพูดกับพี่ต่อหน้าเพื่อนๆ เยาวชนของเขาว่า พี่เนี่ยดีนะอะ มีความสุข... แก่แล้ว...ก็ยังมีความสุข... (ดูเหมือนเป็นคำชมนะครับ)”

เคล็ดลับแห่งความสุข

คนแต่ละคนคงมี “เคล็ดลับแห่งความสุข” ในชีวิตที่แตกต่างกัน สำหรับผม...เคล็ดลับแห่งความสุข มี 3 ประการด้วยกัน 1. ความสุขอยู่ข้างใน 2. ความสุขจากความงดงาม 3. ความสุขจากความทุกข์

ความสุขอยู่ข้างใน

ผมพบว่าความสุขที่คงอยู่กับเรอย่างมั่นคงนั้น ไม่ใช่ความสุขจากวัตถุสิ่งของ หรือความสุขจากภายนอก... แต่เป็นความสุขที่เกิดขึ้นจากภายในใจของเรา ไม่ว่าจะเป็นความสุขจากความเงียบ... การมีโอกาสไตร่ตรองชีวิต... การมีโอกาสย้อนมองประสบการณ์ชีวิตที่ทำให้เรามีความสุข หรือประสบการณ์ที่เราผ่านพ้นจากความทุกข์...

ความสุขจากความงดงามของชีวิต

ความสุขจากความงดงามของชีวิตที่ผมหมายถึงนั้น อาจพบได้มากมายหลายทาง เช่น สุขจากความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์...

การที่ผมได้เห็นน้องๆ นักเรียน 50 กว่าคนก้มลงกราบคุณครูประจำชั้นที่ทุ่มเทอุทิศตนเพื่อ

พวกเขามาหลายปี จนพวกเขาจบและสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้... ผมรู้สึกซาบซึ้งใจในความรู้คุณและแสดงออกซึ่งความรักที่ศิษย์มีต่อครู ผมเก็บความซาบซึ้งใจนี้ไว้เป็นพลังแห่งชีวิตที่เต็มเต็มและหล่อเลี้ยงความสุขในส่วนลึกของจิตใจ

เมื่อผมมองเห็นรูปภาพครอบครัวที่ผมเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ 2 รูป... รูปแรกเป็นรูปแม่ของผมซึ่งเสียชีวิตไปแล้วเมื่อ 17 ปีก่อน แม่ยืนอุ้มน้องสาวอยู่ตอนน้องสาวอายุราวๆ 2 ขวบ... เห็นมือแม่โอบอุ้มตัวน้องสาวไว้ พร้อมกับเห็นรูปมือของน้องชายคนรองวางบนไหล่ของน้องชายคนเล็กในรูปเดียวกัน...

อีกรูปภาพหนึ่งเป็นรูปพ่อผมเมื่อครั้งยังหนุ่ม... ล้อมรอบไปด้วยลูกๆ... ตอนนั้นผมอายุราว 6 ขวบ พ่อผมอุ้มน้องชายคนเล็กด้วยสองมือ น้องชายคนรองยืนอยู่ด้านขวาของพ่อ ผมยืนอยู่ด้านซ้าย ส่วนน้องชายอีกคนหนึ่งนั่งจิกคอพ่ออยู่...

ตอนนี้พ่อผมอายุ 80 ปี ไม่สบายนอนอยู่โรงพยาบาลมาเดือนครึ่งแล้ว... น้ำตาผมค่อยๆ คลอเบาและไหลออกมาจากนัยน์ตาทั้งสองข้าง... ผมรู้สึกตื่นตันใจในความใส่ใจและทุกสิ่งทุกอย่างที่แม่กับพ่อทำให้กับผมและน้องๆ ด้วยความรัก... เป็นความสุขอ่อนโยนที่ผมอยากเก็บไว้ในใจ และอยากแบ่งปันกับคนรอบข้างในเวลาเดียวกัน...

ความสุขจากความทุกข์

หลังวันพุธรับเถ้า ผมรู้สึกไม่สบาย ตัวร้อนเป็นไข้ ต้องนอนรักษาตัวอยู่หลายวัน จนสงสัยว่าตัวเองเป็นอะไรและออกไปตรวจเชื้อมาลาเรียที่โรงพยาบาลเวชศาสตร์เขตร้อนเพราะผมเพิ่งไปทำงานในเขตที่มีชุมมามาได้เกือบ 2 สัปดาห์พอดี... ที่สำคัญผมรู้สึกเชิงตัวเองเป็นอย่างมากที่พยายามดูแลตัวเองมานาน 5-6 ปีไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วย อยู่ดีๆ ก็มีอาการกันคราวนี้เอง...

วันต่อมาระหว่างที่ผมกำลังเชิงตัวเอง... อยู่ดีๆ ก็คิดถึงพระมหาทรมานของพระเยซูเจ้า และอยากมอบความทุกข์ ความเจ็บไข้ได้ป่วยร่วมกับพระมหาทรมานของพระองค์... อยากยอมรับความทุกข์จากความเจ็บป่วยนี้แต่โดยดี... อยากให้ความเจ็บป่วยนี้เป็นความเจ็บป่วยที่มีคุณค่า ไม่ใช่เจ็บป่วยไปเฉยๆ โดยไม่มีประโยชน์อันใด... ขณะเดียวกันผมก็รู้ว่าผมต้องการการเยียวยารักษาด้วย... ผมอยากหายเจ็บไข้ด้วย...

ผมอยู่กับความเจ็บไข้ ความไม่สบายใจนั้นสักครู่ใหญ่... หลังจากนั้นอีกเพียงไม่กี่นาที... ผมสังเกตว่าความเจ็บไข้ครั้งนี้มีความหมายแตกต่างจากตอนแรก... มันกลายเป็นความเจ็บไข้ที่มีคุณค่า... เป็นความทุกข์ที่มีความหมาย... แม้ว่าจะเป็นเพียงความทุกข์เล็กๆ ก็ตาม

การเดินทางร่วมทุกข์กับพระเยซูเจ้าและคนที่กำลังมีความทุกข์

จากเคล็ดลับแห่งความสุข... โดยเฉพาะเมื่อเราพบความสุขจากความทุกข์ได้แล้ว... ก็ไม่มีอะไรที่จะขวางกั้นความสุขของเราได้อีกต่อไป...

สำหรับคริสตชน... เมื่อเราร่วมทุกข์กับพระเยซูเจ้า โดยเรามอบถวายความทุกข์ทั้งสิ้นแด่พระองค์ เราจะมีประสบการณ์ใหม่ในการร่วมทาง... ร่วมทุกข์... ร่วมเดินเคียงข้างกับพระเยซูเจ้า... เรากำลังเดินทางในความทุกข์และการผ่านพ้นจากความทุกข์ในชีวิตนี้... เรากำลังเดินทางในพระมหาทรมานและการผ่านพ้นไปสู่การกลับคืนชีพพร้อมกับพระองค์ในชีวิตนี้....

การเดินทางร่วมทุกข์กับพระเยซูเจ้าในชีวิตนี้ คงไม่ได้หมายความว่าเฉพาะความทุกข์ส่วนตัวของเราเท่านั้น... แต่หมายรวมถึงการเดินทางร่วมทุกข์กับคนอื่น... ประการนั้นจะทำให้เราพ้นจากความทุกข์... ให้ความช่วยเหลือกัน โอบอุ้มกันให้ก้าวพ้นจากทุกข์ไปสู่สันติสุขในชีวิตนี้เช่นกัน...

คิดแล้วก็รู้สึกยาก จะทำอย่างไรดี

คิดแล้วก็รู้สึกยาก... และสงสัยว่าเราจะทำได้อย่างไรกัน... ยิ่งถ้าเป็นกำลังจากตัวเราเองย่อมเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยากหรือเป็นไปได้... เราคงต้องการความมั่นใจและกำลังใจ...

สำหรับพระเจ้าแล้ว... ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้... เราเพียงขอพระองค์ทรงนำทาง ขอพระองค์ให้ความมั่นใจ ขอพระองค์ให้กำลังใจเรา และสอนให้เราเห็นว่าเราจะก้าวเดินไปในความทุกข์พร้อมกับพระองค์และคนที่มีความทุกข์คนอื่นๆ ได้อย่างไร... เพื่อเราจะเดินเคียงข้างกันและกันไปสู่สันติสุขบนหนทางแห่งความรักของพระองค์ในวันนี้...และตลอดไป...

พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสว่า

“ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง” (มัทธิว 19:26)

แล้วเคล็ดลับแห่งความสุขของท่านคืออะไร???

แล้วเคล็ดลับความสุขของท่านผู้อ่านคืออะไรละครับ???

- 1)
- 2)
- 3)

ผมเชื่อว่าเคล็ดลับแห่งความสุขของท่านมีอยู่แล้วในใจท่าน... เมื่อท่านใช้เวลากับตัวท่านเอง เมื่อท่านใช้เวลากับคนอื่น เมื่อท่านใช้เวลากับธรรมชาติ...

จะอย่างไรก็ตาม ขอให้ทุกท่านมีความสุขกับชีวิต มีความสุขกับการทำงาน การเรียน มีความสุขกับครอบครัว มีความสุขกับผู้คนรอบข้าง มีความสุขกับการให้ มีความสุขกับการรัก มีความสุขกับธรรมชาติ มีความสุขในทุกสิ่ง มีความสุขในทุกหนแห่งนะครับ...

- 1) ถ้าท่านสนใจให้การสนับสนุนโครงการ “สร้างธนาคารข้าวเพื่อเด็กและชาวบ้านที่ขาดแคลนข้าว” หมู่บ้านแม่แพะ อ.แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน วันที่ 15-31 มีนาคม 2010 เชิญเข้าดูรายละเอียดได้ที่กลุ่มค่ายนิสิตนักศึกษาอาสาพัฒนา บ้านเซเวียร์ www.carefor.org/workcamp
- 2) เชิญชมเว็บไซต์บ้านใส่ใจ www.carefor.org เพื่อชีวิต ความรัก มิตรภาพ กำลังใจ ปันน้ำใจ ถวายตอบปัญหาชีวิต
- 3) ขอเชิญนิสิตนักศึกษาอาทอลิกระดับปริญญาตรีทั่วประเทศชวนกันมาพบกันในงาน “โอบเพื่อนร่วมกอดโลก” วันที่ 19-23 พฤษภาคม 2010 ที่ศูนย์เยาวชนดอนบอสโก เขตจตุจักร หัวหิน ติดตามรายละเอียดและสมัครได้ที่ศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาอาทอลิกแห่งประเทศไทย www.carefor.org/student (ช่วงกลางเดือนเมษายน)

แรงใจจากผู้อ่าน

หลังจากที่ไปสัการด์ 90 ปีอุดมสานต์ ได้ออกเดินทางไปพร้อมกับอุดมสานต์เดือนกุมภาพันธ์ 2010 ส่วนที่เป็นแบบสอบถามก็ถูกส่งกลับไปที่สำนักงานสื่อบุคคลชาติไทย ไม่เว้นแต่ละวัน

ขอบคุณในความรักและความผูกพันที่มีต่อกัน จากผู้อ่านที่ส่งเข้ามา บางท่านนอกจากจะส่งแบบสอบถามกลับมาแล้ว ยังส่งกำลังใจมาให้อีกหลายกระบวน เช่น คุณเตชินทร์ ศิลากุล จากปราจีนบุรี ส่งกลอนมาร่วมยินดีโอกาส 90 ปี

ร่วมแสดงความยินดี อดีต ปัจจุบัน อนาคต

เปิดตำนาน 90 ปี อุดมสานต์	อันยาวนานประจักษ์แจ้งแถลงไข
ย้อนอดีตปัจจุบันตั้งมาไกล	นิตยสารทั่วไปของไทยเรา
อุดมสานต์เปรียบบ้านได้อาศัย	สัมผัสไอไฟพระธรรมย่ำสุขศรี
เป็นวิหารเปี่ยมธารบุญหนุนความดี	ให้ชีวิตเป็นความรักหลักมั่นคง
แสนภูมิใจในอดีตกาลงานสร้างสรรค์	ทุกสิ่งอันล้ำเลิศประเสริฐศรี
โมทนาพระคุณหนุนชีวี	90 ปีอุดมสานต์ยังยืนยง

อุดมสานต์ฉบับเดือนมีนาคม ขอนำข้อเสนอแนะบางประเด็นมาลงให้ได้อ่านกัน

- ขอให้กำลังใจ ทำได้ดีแล้ว.....นายแพทย์กัมพล ลิ้มทองนพคุณ ระนอง
- คุณภาพในเล่มเนื้อหาดีอยู่แล้ว ขอให้รักษาคุณภาพให้ได้อย่างนี้ตลอดไป.....คุณพรทิพย์ ช่วยเจริญสุข เชียงใหม่
- ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นดีอยู่แล้วทุกเรื่องราวทุกเนื้อหาที่น่าสนใจ.....คุณณัฐวุฒิ กิจสวัสดิ์ นครปฐม
- ขอบขอบคุณสำหรับแสงสว่างที่ประกายให้ผมมีกำลังใจเสมอเวลาอ่านอุดมสานต์.....คุณพ่อวีรศักดิ์ ยงค์ปณิธาน คณะเบญจธรรม
- ยึดมั่นในเอกลักษณ์ของนิตยสารคาทอลิก แต่อยู่ในรูปแบบที่ดึงดูดน่าอ่านและคนต่างศาสนาก็อ่านได้.....คุณพ่อบัญชา กิจประเสริฐ คณะชาเลเซียน
- ขอบคุณทีมงานทุกท่านที่ทำหนังสือดีๆ ออกมาให้ได้อ่าน.....คุณบุญแพร ดอยสูงสง่า เชียงใหม่
- ให้มีหน้าหนังสือมากกว่านี้แต่ลดคุณภาพของกระดาษลงหน่อยก็ได้ สำหรับอุดมสานต์และอุดมสารดีแล้วครับ.....คุณมานะ โลกานิกษ์ กทม.
- ไม่มีข้อเสนอแนะเพราะอุดมสารทำได้ดีแล้ว.....คุณจุฬาลักษณ์ ถาวร ฉะเชิงเทรา
- ขอเป็นกำลังใจให้ครับ ทำดีมากเลย เลย น่าอ่านมาก โดยเฉพาะอุดมสารสวยชะจนอยากเก็บเข้าแฟ้ม เนื้อหาดีมาก.....คุณพ่อสืบศักดิ์ กล้วยไม้ ณ อยุธยา คณะรอยแผลศักดิ์สิทธิ์

- ทั้ง 2 ฉบับมีการพัฒนาดี ขอเป็นกำลังใจ.....**คุณสุพิรพรรณ กิจสกุล นครปฐม**
- ให้วางจำหน่ายตามร้านขายหนังสือ.....**Francisco Jirawat Asirawat Pattani**
- ให้รักษาความดีไว้ตลอดไป ทั้งรูปเล่ม เนื้อหา การส่งถึงมือผู้อ่านตรงเวลา ดีหมด
.....**คุณชัยวัน พรประสิทธิ์ สมุทรปราการ**
- ทุกอย่างคืออยู่แล้ว ขอขอบคุณค่ะ.....**คุณอรยา ทองแดง ชลบุรี**
- ชอบอ่านมาตั้งแต่เด็ก ขอให้เป็นสื่อสัมพันธ์ที่ดีตลอดๆ ไป.....**คุณนุชนาถ สันทรรัตน์
จันทบุรี**
- คอลัมน์ต่างๆ ดีทุกคอลัมน์.....**คุณวีรการ สงวนแก้ว ปทุมธานี**
- ชอบทุกๆ คอลัมน์ อุดมด้วยเนื้อหา อุดมด้วยสาระ.....**ค.ช.อภิสิทธิ์ แก้วมณี ชัยภูมิ**
- ภาพปก (ทั้งนอก-ใน) สวย คอลัมน์น่าสนใจ ทันเหตุการณ์ การจัดรูปเล่มสวยกะทัดรัด
ตัวพิมพ์ชัดเจน กระดาษดีมากเกินราคา.....**คุณอรนุช ศรีพิภรณ์ ฉะเชิงเทรา**
- ขอเป็นกำลังใจให้กับคณะทำงานทุกๆ ท่านนะคะ.....**คุณศรีคำ ใจป่า เชียงใหม่**
- อยากให้มีฉบับรายวันวางตามแผงหนังสือชั้นนำ.....**ค.ช.อิงครัต โพธิ์บัตร กทม.**
ฯลฯ

ไปสการ์ดที่ท่านผู้อ่านได้รับ เรายังได้ส่งไปให้ผู้ใหญ่ของพระศาสนจักร คุณพ่อ
ซิสเตอร์ เจ้าหน้าที่ที่ทำงานอยู่ในสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย คณะทำงาน
สื่อตามสังฆมณฑลต่างๆ ฯลฯ เพราะเรามีความมั่นใจอย่างยิ่งว่า 90 ปีของการก้าวเดิน เมื่อ
ได้ฟังความคิดเห็นรอบด้าน เราจะได้นำมาพัฒนาสื่อสิ่งพิมพ์ของพระศาสนจักรไทยต่อไป
บวกกับแนวทางคำถาม ซึ่งเป็นวิธีคิดแบบวิถีเชิงบวก อันเป็นแนวทางของการกำหนด
ทิศทางของพระศาสนจักรคาทอลิกประเทศไทยใน 5 ปีข้างหน้า (2010-2015) เรา...จะ
ก้าวเดินไปพร้อมๆ กัน และเมื่อได้ข้อมูลค่อนข้างครบแล้ว ทางทีมงานจะสรุปข้อมูลเหล่านี้
ออกมาให้ท่านผู้อ่านได้ติดตามกันอีกครั้งหนึ่ง

ขอบคุณ ขอบคุณ และขอบคุณ ขอขอบคุณที่ทำให้การก้าวเดินในปีที่ 90 ของ
อุดมศาสน์มีความหมายมากขึ้น
กองบรรณาธิการอุดมศาสน์

โรคพิษสุนัขบ้า

เด็กกับสัตว์เลี้ยงเป็นของคู่กัน โดยเฉพาะช่วงปิดเทอมเด็กๆ จะมีเวลาที่จะทำในสิ่งที่อยากทำมากขึ้น ดังนั้นผู้ปกครองควรจะให้ความสนใจ ดูแลบุตรหลานให้ใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น มิใช่ตื่นตระหนกแต่ไม่ประมาท

โรคพิษสุนัขบ้าที่ประชาชนกำลังสนใจจากกรณีข่าวการเสียชีวิตของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ที่มีงานอดิเรกขายสุนัขที่สวนจตุจักร กรุงเทพมหานครว่า โรคพิษสุนัขบ้าเป็นโรคที่ต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ โดยเฉพาะผู้ที่เลี้ยงสุนัขและแมวอยู่ที่บ้าน เนื่องจากเป็นสัตว์นำโรคที่พบบ่อย มีเชื้อในน้ำลายของสัตว์ที่เป็นโรคนี้นำมาสู่คนได้ทางน้ำลายของมัน ด้วยการกัด ข่วน เมื่อได้รับเชื้อมาคนจะมีอาการภายใน 15-60 วันหรืออาจจะนานเป็นปี ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของแผล ถ้าอยู่ใกล้เส้นประสาทมากยิ่งขึ้นเร็ว อาการจะเริ่มจากปวดศีรษะ มีไข้ต่ำๆ ปวดเมื่อย เบื่ออาหาร คับบริเวณแผลแม้ว่าแผลจะหายแล้วก็ตาม มีอาการกลืนลำบาก กล้ามเนื้อที่ตาคอและกล่องเสียงหดและเกร็งตัว ดื่มน้ำไม่ได้ น้ำลายฟูมปาก กระวนกระวาย ตกใจง่าย กล้ามเนื้อแขนขาเกร็ง เป็นอัมพาตและเสียชีวิตในที่สุดทุกราย หลังจากแสดงอาการ 2-7 วัน

อย่างไรก็ตามขอให้ผู้ที่มิสัตว์เลี้ยง หากโดนกัดให้ถือว่าเป็นเรื่องผิดปกติไว้ก่อน รีบไปรับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าที่โรงพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุขใกล้บ้านภายใน 24 ชั่วโมง เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง ปัจจุบันนี้วัคซีนดังกล่าวฉีดที่หัวไหล่ที่สะเอ็ด รวม 5 เข็มซึ่งแพทย์จะนัดหมายมาฉีดเป็นระยะ

กรุณาอย่าประมาทแม้จะทราบว่าสุนัขตัวนั้นได้รับการฉีดวัคซีนมาแล้ว ถ้าถูกกัดหรือข่วนไม่ว่าจะจากสุนัขหรือแมวก็กตาม ขอให้รีบไปรับการฉีดวัคซีนโดยเร็ว เป็นคำแนะนำที่ขอให้ปฏิบัติ เพราะผู้เชี่ยวชาญรายงานว่าแม้สุนัขจะไม่มีอาการพิษสุนัขบ้าแต่โดยปกติสุนัขมีโอกาสมีเชื้อไวรัสในเนื้อสมองได้ กรณีที่ถ้าถูกสุนัขหรือแมวกัดหรือข่วน เมื่อไปขอรับการฉีดวัคซีนแล้วจะได้รับการฉีดฟรีตามระบบหลักประกันสุขภาพหรือไม่ขอเรียนให้ทราบว่าฟรี กรณีนี้ไม่จำเป็นต้องไปตั้งต้นรับบริการที่สถานพยาบาลตามบัตร แต่ถ้าถูกกัดที่ไหนก็สามารถเข้ารับบริการได้ทันทีที่สถานพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขในที่เกิดเหตุ เพราะถือว่าเป็นกรณีฉุกเฉิน เป็นนโยบาย ให้กระทรวงสาธารณสุขแจ้งทุกจังหวัดรวมทั้งกรุงเทพมหานคร ได้รับทราบและให้ปฏิบัติเหมือนกันทั่วประเทศ

สำหรับวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าในคน ขณะนี้ในส่วน of กระทรวงสาธารณสุขได้เตรียมวัคซีนไว้ 1,000,000 โด๊ส สามารถให้บริการประชาชนได้ไม่ต่ำกว่า 200,000 คน โดยให้ปลัดกระทรวงสาธารณสุขสั่งกระจายวัคซีนไปในสถานบริการของกระทรวงสาธารณสุขทุกจังหวัดทั่วประเทศลงไปถึงสถานีอนามัย หากวัคซีนไม่เพียงพอ โรงพยาบาลก็จะสามารถใช้งบประมาณของโรงพยาบาลจัดซื้อเพิ่มเติมได้ แต่สิ่งที่ต้องห่วงคือกลัวว่าประชาชนที่ถูกสุนัข แมวกัด จะไม่ไปรับบริการนำไปสู่การเสียชีวิต

กระทรวงสาธารณสุขเร่งสั่งการและแจ้งให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดทั่วประเทศ เรื่องการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า โดยให้กระจายวัคซีนให้โรงพยาบาลทุกระดับ ลงไปถึงสถานีอนามัย

ซึ่งเป็นหน่วยบริการที่อยู่ในพื้นที่ และใกล้บ้าน ให้ประชาชนได้รับบริการสะดวกมากขึ้น และให้ครอบคลุม
ทั้ง 5 เข้ม ให้บริการฟรีตามสิทธิ

คณะกรรมการอาหารและยา (อย.) ได้รับการประสานจากสำนักอนามัยกรุงเทพมหานครว่าจะส่ง
วัคซีนที่ฉีดให้สุนัขผ่านทาง อย. เพื่อตรวจประสิทธิภาพ โดย อย. จะส่งตรวจทั้งที่กรมวิทยาศาสตร์
การแพทย์ และที่ต่างประเทศ โดยได้ติดต่อกับบริษัทเจ้าของวัคซีนไว้ด้วย ซึ่งได้รับคำตอบว่ายินดีที่จะ
ส่งไปตรวจต่างประเทศอีกทาง โดยวัคซีนดังกล่าวเป็นวัคซีนที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าถูกต้อง

“ในการเลือกซื้อวัคซีน ต้องเลือกซื้อสินค้าที่มีบริษัทผลิตและผู้ขายที่ไว้ใจได้ เนื่องจากบางครั้ง
การเลือกวัคซีนที่มีราคาถูกอย่างเดียว อาจมีปัญหาเรื่องคุณภาพตามมา หากไม่คิดเอง ก็สามารถนำ
สัตว์เลี้ยงไปฉีดวัคซีนที่คลินิกสัตวแพทย์ ซึ่งเปิดอยู่ทั่วไปทั้งกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด พร้อมทั้งจะให้
บริการ จึงขอให้เจ้าของสุนัข สัตว์เลี้ยงใส่ใจเรื่องนี้เป็นพิเศษด้วย”

อย. มีหน้าที่ดูแลทั้งเรื่องวัคซีนสัตว์และยาสัตว์ มีความร่วมมือกับบริษัทผู้จำหน่ายในเรื่องการ
เก็บตัวอย่างส่งตรวจเพื่อควบคุมคุณภาพ สำหรับคุณภาพของวัคซีน สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือการเก็บ
รักษาในระบบความเย็นรวมถึงการขนส่งวัคซีนจากแหล่งจำหน่ายไปยังผู้ใช้ ร้านยา ไปยังผู้ฉีด เนื่องจาก
วัคซีนเป็นชีววัตถุ ต้องเก็บในความเย็นที่เหมาะสม โอกาสที่วัคซีนจะเสื่อมสภาพจากการเก็บที่ไม่ถูกต้อง
มีสูงมาก ย้ำว่าการรับบริการฉีดวัคซีนต้องรับบริการจากผู้มีความรู้ดีกว่าเพราะจะความรู้ในการดูแลวัคซีน
รวมถึงการฉีดวัคซีนด้วย ❏

น้องๆมาพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษกันเถอะ
เรียนภาษาอังกฤษ ไม่ยากอย่างที่คิด...

เรามีคอร์สเรียนที่หลากหลายสำหรับ น้องอนุบาล-มัธยม

- ✓ คอร์สภาษาอังกฤษต่อเนื่องตลอดปี ในราคาดพิเศษ
- ✓ คอร์สเรียน เดี่ยว/กลุ่มย่อย เน้นเนื้อหาที่ต้องการ
- ✓ คอร์ส เตรียมสอบ TOEFL/CU-TEP
- ✓ คอร์สสนทนาภาษาอังกฤษสำหรับคนทำงาน

เชิญเยี่ยมชมโรงเรียนและทำแบบทดสอบ
วัดระดับภาษาอังกฤษได้ ฟรี ครับ

Kevalee Knowledge & Talent School
โรงเรียนเสริมความรู้และทักษะเกวลี
236/8 ถนนสาธุประดิษฐ์ แขวงบางโพงพาง เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120
Tel : 02-674-3395-6 Fax : 02-212-3769
อังคาร-ศุกร์ 12.00-20.00 น. เสาร์-อาทิตย์ 8.00-17.00 น.

ผู้สืบทอดความเชื่อ

เวลาที่มีโอกาสกลับไปเมืองไทย เป็นช่วงเวลาที่ได้ย้อนกลับไปพิจารณาความเชื่อของตัวเองอีกครั้งหนึ่ง ผมเพิ่งกลับจากการร่วมเข้าเจียบและประชุมประจำปีของคณะธรรมทูตไทย เป็นเวลาที่ได้พบกับเพื่อนพี่น้องร่วมอุดมการณ์ ทั้งเก่าและใหม่ เป็นช่วงเวลาที่ผมได้แบ่งปันชีวิตซึ่งกันและกัน ผมได้เรียนรู้ว่าในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เราได้เรียนรู้การแบ่งปันชีวิตการทำงานซึ่งกันและกัน บางอย่างอาจประยุกต์ใช้ได้ ในที่ของเราก็ได้ เช่น การเตรียมครูคำสอน การช่วยเหลือด้านอาชีพ การส่งเสริมเรื่องการศึกษา ฯลฯ ซึ่งกิจการที่เราทั้งหลายทำ ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่ดี... แต่สิ่งหนึ่งที่ผมเรียนรู้และย้อนกลับไปมองกิจการทั้งหลายที่ผมทำ หลายครั้งผมทำแบบขาดสำนึก หรือเป็นแค่การทำงานด้านสังคมสงเคราะห์เท่านั้น จุดนี้เองที่ทำให้ผมย้อนถามตัวเองว่า กิจการตลอดปีที่เรากำลังทำ ผมทำอยู่บนพื้นฐานความเชื่อหรือไม่? และผม...จะสืบทอดความเชื่อนั้นต่อไปได้อย่างไร? สำหรับเรื่องใหม่ที่ค่อนข้างจะชัดเจนสำหรับผมแล้วในปีนี้อาจต้องเตรียมตัวไปศึกษาต่อในวิชากฎหมายพระศาสนจักร ตามข้อเสนอของพระศาสนจักรท้องถิ่นที่กัมพูชา และเสนอไปเรียนที่กรุงโรม ผ่านทางพระสมณทูต เป็นเรื่องที่ผมคิดไม่ออกว่า จะออกมาเป็นอย่างไรต่อไปในอนาคต มีทั้งคนที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย แต่ผมก็รับฟังและเก็บเรื่องราวเหล่านี้ไว้ในใจ (ลก 3:51)

เมื่อมีโอกาสถวายมิสซา ผมได้พยายามกระตุ้นพี่น้องคริสตชนในทุกที่ที่ผมไป ได้แบ่งปันประสบการณ์และการทำงานธรรมทูตว่างานประกาศพระวรสารไม่ใช่แค่เพียงหน้าที่ของกลุ่มหรือคณะนักบวชพระสงฆ์เท่านั้น แต่เป็น

พันธกิจของพระเยซูที่มอบแก่เราคริสตชนทุกคน ผมดีใจอยู่ลึกๆ ที่มีคริสตชนบางกลุ่ม ตามสังฆมณฑลต่างๆ โดยเฉพาะพันธกิจที่ผ่านทางหน่วยงานประกาศพระวรสารจากสภาพระสังฆราชฯ ได้กระตุ้นให้พี่น้องสัตบุรุษได้เป็นพยานและสืบทอดความเชื่อต่อไป ด้วยโครงการและกิจกรรมดีๆ หลายอย่าง อย่างกลุ่มหนึ่งที่กำลังอบรมกันคือ “กลุ่มฆราวาสอสาสมัครประกาศข่าวดีประจำวัด” (Parish Missionary Group - PMG) โดยมีการเตรียมตัว ประเมินผลและแบ่งปันกันเสมอๆ อยากให้พี่น้องคริสตชน ได้สนใจและพยายามจัดระบบชีวิตใหม่เพื่อพันธกิจของพระเยซู ติดต่อสอบถามได้ที่ คุณพ่อวัชศิลป์ กฤษเจริญ โทรศัพท์ 0-2681-3900 ต่อ 1502

ผมได้พิจารณาและเห็นข้อดีหรือจุดอ่อนที่พระศาสนจักรไทยเราขาดไปคือ การหล่อเลี้ยงความเชื่อของผู้มาขอเรียนคำสอนให้เติบโตก้าวหน้าไปเป็นขั้นๆ จนถึงวันรับศีลล้างบาป และหลังรับศีลล้างบาปต่อไปอีกระยะหนึ่ง ซึ่งดูเป็นรูปเป็นร่างหน่อยคือ ทางอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ผ่านหน่วยงานคำสอน อาจจะเพราะความไม่สะดวกหรือการไม่ได้เรียนรู้ขั้นตอนการเตรียมผู้ใหญ่เข้าเป็นคริสตชน (RCIA) ทำให้เรารู้สึกสับสนและยุ่งยาก และอยากจะปล่อยให้ เป็นหน้าที่ของผู้รับผิดชอบเท่านั้น ที่ผมเห็นจุดสำคัญตรงจุดนี้คือ เมื่อคนๆ หนึ่งอยากเป็นคริสตชน เขาต้องการที่เลี้ยงแนะนำ และเขาจะเรียนรู้คำสอนได้อย่างไร ถ้าไม่ได้รับการอบรมคำสอน (การแนะนำ) อย่างเพียงพอ จนถึงขนาดที่ว่า เขาสามารถละทิ้งความเชื่ออื่นๆ และหันมารับพระเยซูเจ้าแต่ผู้เดียวได้ เราพึ่งพระสงฆ์นักบวชมากเกินไป ซึ่งทำได้อย่างจำกัด เพราะ

งานท่านเยอะ พระวาสนี่สนใจจากผืนตัวเองเป็นครูคำสอน ซึ่งจะเป็นผู้มีบทบาทมากที่สุดกับผู้แสวงหาพระเยซูเจ้าใหม่อย่างคาดไม่ถึง

ผมคิดเรื่องนี้อยู่ขณะข้ามชายแดนพร้อมกับความกังวล เพราะต้องเตรียมตัวแบ่งปัน และช่วยอบรมครูคำสอนระดับประเทศประจำปี ที่ จ.บัตดาบอง (พระตะบอง) ระยะทางกว่าร้อยกิโลเมตรจากชายแดน ทำให้ผมไม่รู้สึกห่างไกลนัก (เหมือนไปต่างจังหวัด) แต่สวิตซ์ภาษาของผมต้องเปลี่ยนไปอีกครั้งหนึ่ง....

การอบรมอยู่ระหว่างวันที่ 2-5 กุมภาพันธ์ 2010 ครูคำสอนจากที่ต่างๆ ทั่วประเทศเดินทางมา แม้แต่บางคนที่เป็นชาวเขา (จ.มณฑลคีรี) ก็มาร่วมด้วย เจ้าภาพคือเขตมิสซังบัตดาบอง จะมีครูคำสอนมากกว่าเขาหน่อย วันแรกเราเริ่มต้นด้วยการ “เข้าเรียน” เพื่อกลับไปสู่รากของชีวิตครูคำสอน ซึ่งมาจากพระคริสตเจ้า ผมแบ่งปันและมอบวิธีการภาวนาตามพระวาจาพระเจ้า “การอ่านพระวาจา” หรือเลกซีโอ ดีวีนา มอบให้เป็นอาวุธของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ใช่แค่เพียงสอนคำสอน แต่เป็นผู้สืบทอดความเชื่อด้วย ซึ่งทั้งหมดออกมาจากพระวาจาของพระเป็นเจ้าที่นำชีวิตพวกเขานั้นเอง

ผมแปลเอกสารเพื่อเป็นเครื่องมือไปใช้ต่อให้กับพวกเขา ด้วยความหวังว่าพวกเขาจะได้ควักมันออกมาใช้บ่อยๆ แต่สิ่งที่ได้กับตัวผมคือผมเองนั่นแหละ ที่ต้องอ่านพระวาจานี้ก่อนทำเลกซีโอ ดีวินาก่อน ดังนั้น การแบ่งปันของผมกลับกลายเป็นการอบรมตัวผมเองให้มี

ประสบการณ์กับพระวาจานี้ก่อนด้วยเช่นกัน... พระองค์ทำสิ่งมหัศจรรย์ในชีวิตของผมอีกแล้ว ที่ทำให้ผมกลับมารักพระวาจาให้มากขึ้นกว่าเดิม การอบรมครั้งนี้ ทำให้ผมและบรรดาครูคำสอนได้เข้าใจขบวนการเตรียมรับผู้ใหญ่เข้าเป็นคริสตชนมากขึ้น ได้ตระหนักมากขึ้นว่า การทำพิธีมีความสำคัญอย่างไร? และพิธีบางอย่างพวกเขาก็สามารถทำเองได้ โดยไม่ต้องรอพระสงฆ์หรือซิสเตอร์ เว้นแต่พิธีใหญ่เช่น การรับเข้าพระศาสนจักร (ขั้นที่ 1) และพิธีศีลระลึกอย่างสง่า (ขั้นที่ 2) นอกจากเรียนรู้ และปฏิบัติร่วมกันแล้ว เราได้แบ่งปันชีวิตพูดคุย และภาวนาร่วมกัน บางคนแม้จะเป็นคนขมขื่น ไม่เคยมาบัตดาบองเลยก็มี วันสุดท้ายก็เลยถือโอกาสไปชมที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในบัตดาบองด้วย แต่ผมนั่งรถกลับพนมเปญด้วยความคิดถึงงานต่างๆ ที่จะไปเจอต่อไปที่พนมเปญ โดยเฉพาะงานอภิเษกพระสังฆราชใหม่ของมิสซังพนมเปญ ในวันที่ 20 มีนาคม 2010 และงานต่างๆ ที่กำลังรอผมอยู่ตามหมู่บ้านและหน่วยงานต่างๆ ที่ผู้ใหญ่มอบหมายให้ดูแล สายตาผมมองไปบนถนนที่คุ้นเคย และคิดถึงงานธรรมทูตในที่ต่างๆ ที่เคยทำบนถนนทางหลวงเลข 5 ซึ่งอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า ก็จะมีการโยกย้ายใหญ่ เดือนนี้ในปีหน้า ผมจะไปอยู่ที่ใหม่ในแผนที่โลก ถนนและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่ผมเห็นอยู่ในเวลานี้ก็จะเปลี่ยนไป แต่ผมขอพระเจ้า อย่าให้ชีวิตธรรมทูตของผม ในฐานะผู้สืบทอดความเชื่อ เปลี่ยนแปลงไปเลย... ❧

“..... May you grow up to be righteous
May you grow up to be true
May you always know the truth
And see the lights surrounding you
May you always be courageous
Stand upright and be strong
May you stay forever young

(จากเพลง Forever Young ของ Bob Dylan)

การที่เราตัดสินใจเข้าไปชมหนังสารคดีหรือเลือกซื้อดีวีดีสารคดีสักเรื่องคงจะต้องคิดแล้วคิดอีก เพราะหนังสารคดีจะให้ดูสนุก ชวนติดตาม เหมือนกับหนังเพื่อความบันเทิงที่ผ่านการปรุงแต่งใส่เรื่องราวเพิ่มสีสัน ได้ดูการแสดงของดาราหนุ่มหล่อสาวสวย ตระการตาไปกับภาพ เสียง และเทคนิคพิเศษทั้งหลายที่เนรมิตได้ด้วยคอมพิวเตอร์เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ชมให้คล้อยตามเรื่องราว แต่กระนั้นหนังสารคดีที่ทำได้ชวนติดตามก็มีอยู่ไม่น้อยเช่นกัน เมื่อมีต้นทุนทางเรื่องราวที่น่าสนใจอยู่แล้ว ประกอบเข้ากับการเล่า

ด้วยการร้อยเรื่องราวได้อย่างน่าสนใจ เช่น สารคดีเรื่องนี้ของผู้กำกับชาวอังกฤษ สตีเฟ่น วอลด์เกอร์ ที่หลังจากได้ชมคอนเสิร์ตการร้องประสานเสียงของวงที่ชื่อว่า Young@Heart จากสหรัฐอเมริกา มาเปิดการแสดงที่ลอนดอน เขาก็เกิดความประทับใจจนตามมาถ่ายทำเบื้องหลังการซ้อมของวงคริสตประสานเสียงนักร้องวัยอาวุโสที่อายุเฉลี่ยของทั้งวง 80 ปี ที่บ้านเกิดของพวกเขาที่เมืองนอร์ทแธมป์ตัน รัฐแมสซาชูเซตส์

สมาชิกของวงมีกันเกือบ 30 คน แต่หลายคนสุขภาพไม่ค่อยดีนัก บางคนพ้นตัวจากการเป็นมะเร็งและเคยรักษาด้วยเคมีบำบัดมาแล้ว (โจ เบนท์) บางคนรอดตายจากอาการหัวใจวาย และยังต้องใช้ออกซิเจนช่วยหายใจอยู่ตลอดเวลา (เฟรด นิตเทิล วัย 80 ปี) บางคนกลับมาร้องเพลงใหม่หลังจากที่ต้องไปพักรักษาตัวหลายปีเพราะป่วยหนัก (บ๊อบ ชัลวินี) และนักร้องที่อาวุโสที่สุดในวงคือ (ไอริน ฮอดล์ วัย 92 ปี) ที่สดใสร่างเต็มไปด้วยอารมณ์ขัน แต่ชีเนียร์ ซิตีเช่นเหล่านี้บางท่านก็ยังสุขภาพดี เต็มไปด้วย

พละกำลังไม่ต่างจากวัยรุ่น เช่น สตีฟ มาร์ติน พวกเขารักการร้องเพลงมาก มาซ้อมกันอย่างกระตือรือร้น โดยมีเวลาเจ็ดสัปดาห์ก่อนที่จะมีคอนเสิร์ตใหญ่ที่บ้านเกิดของพวกเขา

ผู้นำการซ้อมร้องเพลงคือ (บ็อบ ซิลแมน วัย 53 ปี) แม้สมาชิกของวงมีรสนิยมเช่นเดียวกับคนวัยนี้ส่วนใหญ่ที่ชอบฟังเพลงคลาสสิก หรือเพลงโอเปร่า ชอบดูหนังเพลงอย่าง **My Fair Lady, The King and I, The Sound of Music** แต่เพลงที่จะร้องในคอนเสิร์ตครั้งนี้มีความหลากหลายมาก ทั้งเพลงโซลจังหวะสนุกๆ ของ เจมส์ บราวน์ **I Got You (I Feel Good)** เพลงที่แค่จำเนื้อร้องให้ได้ก็ไม่ใช่่ง่ายๆ คือ **Yes We Can Can** ของ **Allen Toussaint** ที่ทั้งเพลงมีคำว่า “can” อยู่มากมาย หรือแม้แต่เพลงที่ไม่น่าจะเชื่อว่าจะได้ยินผู้อาวุโสเหล่านี้ร้องได้แก่เพลงพังค์อย่าง **Should I Stay or Should I Go** ของวง **Clash** หรือเพลงที่ไม่ธรรมดาอย่าง **Schizophrenia** ของวง **Sonic Youth** ที่คุณปู่คุณย่าถึงกับต้องอุดหูเมื่อได้ฟังต้นฉบับเพลงนี้ครั้งแรก

สารคดีเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า แม้สุขภาพร่างกายจะไม่ค่อยอำนวยเท่าไร แต่พวกเขาทุกคนจริงจังกับการร้องเพลงมาก จะขาดซ้อมก็ต่อเมื่อป่วยหนักต้องเข้าโรงพยาบาลเท่านั้น การได้ร้องเพลงมารวมกลุ่มพบปะกัน เอาใจใส่ห่วงใยซึ่งกันและกัน ช่วยให้มีชีวิตมีชีวา เป็นพลังแห่งชีวิตที่ดีกว่าซึมเศร้าอยู่แต่ในบ้าน และเป็นผลดีทั้งต่อสุขภาพกายและสุขภาพใจ แม้หลายครั้งการร้องจะต้องซ้อมกันหลายครั้งและบางเพลงก็ไม่ค่อยคืบหน้ามากนักก็ตาม และที่สำคัญคือการร้องเพลงของผู้อาวุโสเหล่านี้ช่วยสร้างแรงบันดาลใจ ให้กำลังใจกับผู้คนมากมาย โดยเฉพาะผู้ที่มีปัญหาในชีวิต เช่นครั้งหนึ่งพวกเขาไปร้องให้กับผู้ต้อง-

ขังชายในเรือนจำ ซึ่งส่วนใหญ่ยังอยู่ในวัยหนุ่ม ในบรรยากาศสบายๆ ผู้ต้องขังนั่งฟังกับพื้นที่สนามหญ้า ขณะที่ผู้อาวุโสสวมเสื้อเชิ้ตสีขาว เมื่อมาถึงเพลงสุดท้ายคือ **Forever Young** ของ **บ๊อบ ดีแลน** ที่มีเนื้อหาลึกซึ้งกินใจจากการร้องด้วยความจริงใจ ทำให้นักโทษหลายคนถึงกับน้ำตาซึมแล้วเข้ามาจับมือสวมกอดคุณปู่คุณย่า

อีกหนึ่งช่วงเวลาแห่งความซาบซึ้งและใครเลยจะกลั้นน้ำตาไว้ได้ ในวันแสดงจริง เมื่อคุณปู่ **เฟรด นิทเทิล** ร้องเพลงบัลลาดเนื้อหากินใจ **Fix You** ของ **Coldplay** วงร็อกจากอังกฤษ ตอนซ้อมนั้นเฟรดร้องคู่กับ **บ๊อบ ซัลวินี** ซึ่งบ๊อบเองก็ตั้งใจซ้อมมาก แต่ในที่สุดอาการป่วยของเขาทรุดลง ต้องเข้าโรงพยาบาล และจากโลกนี้ไปในที่สุด เพลงนี้เป็นเพลงเพื่อบ๊อบและครอบครัวของเขาที่มาคอนเสิร์ตครั้งนี้ด้วย และระลึกถึงใจ เบเนวท์ที่เพิ่งจากไปเช่นกัน (ตอนซ้อมเขาร้องเพลง **Life During wartime** ของวง **Talking Heads** ไว้ได้อย่างดีมาก) ซึ่งเฟรดร้องอย่างเข้าถึงอารมณ์ ชัดถ้อยชัดคำทุกประโยค....and the tears come streaming down your face. You lose something you can't replace.Light will guide your home. And ignite your bones. And I will try to fix you....

แม้จะไม่ประสบความสำเร็จทางรายได้มากมายนัก หรือตอนที่เข้าฉายในบ้านเราก็เข้าเพียงโรงเดียว แต่หนังเรื่องนี้ให้คุณค่า ความหมายของชีวิต ให้กำลังใจกับผู้คน ด้วยชีวิตและเสียงเพลงของเหล่าสมาชิกวง **Young@Heart** จึงไม่น่าแปลกใจที่หนังได้รางวัลหนังสารคดีขวัญใจผู้ชม (Audience Award) จากเทศกาลภาพยนตร์ที่ลอส แองเจลิส และ แอดแลนต้า นี่เป็นอีกหนึ่งหนังยอดเยี่ยมที่มีคุณค่าทางจิตใจที่เข้าฉายบ้านเราในปีที่ผ่านมา

“ด้วยรักและผูกพัน”

ศาสตราจารย์ แพทย์หญิง พงษ์จันทร์ หัตถิรัตน์ เป็นผู้ที่มีพระคุณต่อดิฉันและครอบครัว มากกว่า 34 ปี ท่านเป็นคนมีจิตใจงดงาม มีเมตตาจิต เป็นคนมองโลกในแง่ดี คอยช่วยเหลือคนไข้ คอยให้กำลังใจคนไข้และครอบครัวอยู่เสมอ เมื่อใดที่คนไข้เสียชีวิต ท่านจะไปปลอบโยนญาติคนไข้ถึงบ้าน เสมือนเป็นญาติสนิทคนหนึ่ง ซึ่งปัจจุบันจะหาแพทย์ที่ดีเช่นนี้ยากนัก

ครอบครัวของดิฉันมีความสนิทสนมและคุ้นเคยกับท่านมาก เนื่องจากลูกชายคนโตที่เคยป่วยด้วยโรคมะเร็งในเด็ก เมื่อมีอายุเพียงหนึ่งเดือนเศษ หมอได้ทำการผ่าตัดเนื้อร้ายที่อยู่เหนือไต และหายเป็นปกติได้อย่างปาฏิหาริย์ ทั้งๆ ที่โอกาสจะรอดมีเพียง 5% เท่านั้น ยังโชคดีที่ทำให้เขาหายจากการเจ็บป่วยในครั้งนั้น และสามารถต่อสู้กับชีวิตในโลกนี้ต่อไปได้

ขณะที่รักษา หลังการผ่าตัดเสร็จสิ้น หมอหลายท่านลงมติให้ฉายแสง เพื่อหยุดยั้งเนื้อร้าย มีเพียงคุณหมอพงษ์จันทร์คนเดียวเท่านั้นที่คัดค้านการฉายแสง โดยท่านเล็งเห็นผลเสีย หรือผลข้างเคียงจะตามมา เพราะเด็กมีกระดูกไขสันหลังอ่อนมาก ถ้าได้รับรังสีจะทำให้กระดูกหยุดการเจริญเติบโตและอาจจะทำให้ร่างกายไม่สูง แคระแกร็น และหลังโค้ง ผู้ที่ทนทุกข์ทรมานใจก็คือพ่อแม่ เพราะมีลูกที่พิการ คุณหมอเข้าใจความรู้สึกของทุกคน ดิฉันคิดว่าถ้าเป็นหมอท่านอื่นๆ ก็คงตัดสินใจแก้ปัญหาแบบง่ายๆ ไม่สนใจว่าใครจะเดือดร้อน แต่เพราะความใจกล้าของคุณหมอ

พงษ์จันทร์ ที่ตัดสินใจเด็ดเดี่ยวแต่ผู้เดียว ถึงแม้ใครจะคัดค้านก็ตาม ท่านเสนอให้ฉีดยาเข้าเส้นเลือดที่แขนของเด็กแทน ซึ่งสมัยนั้นต้องฉีดยาเข็มละหลายพันบาท และต้องฉีดเกือบทุกวัน ดิฉันและสามีรู้สึกเจ็บปวดคร่ำครวญหัวใจสลดจะบรรยาย ที่วาภาพของลูกคงจะคืนและร้องโอดครวญทุกครั้ง ที่หมอฉีดยาเข้าเส้น หมอเริ่มกังวลอีกว่าจะหาเส้นเลือดเด็กทารกได้หรือไม่ เพราะถ้าฉีดพลาดจะเกิดรอยไหม้เหมือนโดนน้ำกรด

สุดท้ายหมอขอใช้วิธีที่ดีที่สุดสำหรับเด็ก โดยให้กินเพียงยาเม็ดบด และละลายน้ำกรอกเข้าปากให้ลูกแทน พวกเราดีใจอย่างที่สุด รู้สึกสำนึกในบุญคุณที่คุณหมอมอง顧ต่อครอบครัวของเรา เมื่อใดที่รถเลี้ยวเข้าสู่ประตูโรงพยาบาลรามารับดี สัญชาตญาณของเด็กช่างรู้เกินกว่าที่เราจะคาดคิดว่าเด็กเพียงเดือนเศษจะเข้าใจและจำได้ดีถึงเพียงนี้ ลูกจะร้องไห้จ้าทุกครั้ง จะปลอบอย่างไรก็ไม่หยุดร้องให้ ทีมของพยาบาลจะช่วยกันจับเด็กหลุมุน เพราะเด็กจะคืนและร้องเต็มที่เมื่อถูกเจาะเลือดไปตรวจ หลังจากนั้นหลายวัน หมอจะโทรฯ มาบอกเราถึงผลการตรวจเลือดแต่ละครั้งจะดีหรือไม่ดี พวกเราต่างก็รอคอยลุ้นกัน ทั้งตื่นเต้นและกังวลใจ หมอจะปลอบและคอยให้กำลังใจอย่างกังวล ท่านจะห่วงใยความรู้สึกของเราซึ่งเป็นพ่อแม่เป็นอย่างมาก

คุณหมอดิดตามดูแลลูกชายมาหลายปี จนในที่สุดท่านก็ประกาศแน่ชัดว่า ลูกโชคดีที่ผลการตรวจเลือดไม่มีเชื้อร้ายอีกต่อไป ลูกหายขาด มัน

เป็นข่าวดีที่สุดของพวกเราที่เฝ้ารอคอยมาด้วยความหวังตลอดเวลา ผู้ที่ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ของเรา ก็คือคุณหมอปวงจันท์ ผู้ใจดี ท่านคือใจที่ช่วยให้เด็กคนหนึ่งมีโอกาสมีชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ อยู่ในสังคมที่สงบสุขได้ พวกเราไม่เคยลืมคุณหมอ ผู้ประเสริฐท่านนี้เลย เมื่อมีโอกาสดิฉันจะโทรฯ ไปถามสารทุกข์สุกดิบของคุณหมอ เสมือนท่านเป็นพี่สาวแท้ๆ ของดิฉัน เราคุ้นเคยและรักใคร่ห่วงใยต่อกัน เป็นความรักและความผูกพันกว่าญาติคนไข่นักๆ ไป

ทุกปีตลอดเวลากว่า 30 ปี เราจะพาลูกชายไปกราบและไปเยี่ยมคุณหมอในโอกาสปีใหม่ ท่านจะมองดูลูกชายด้วยแววตาของความภาคภูมิใจ และรักเอ็นดู ท่านจะตรวจดูตามร่างกายของลูกเพื่อความมั่นใจทุกครั้ง สิ่งหนึ่งที่ไม่ว่าลืม คำพูดของคุณหมอที่ท่านบอกเราว่า ทุกครั้งหมอจะคิดว่าลูกชายของดิฉันคือลูกชายของหมอด้วย เพราะคุณหมอมีลูกสาวอายุใกล้เคียงกับลูกชายดิฉัน ทำให้การรักษาและการตัดสินใจต้องระมัดระวังขึ้นตอน

เวลาผ่านไปลูกดิฉันก็โตเป็นหนุ่ม ในขณะที่คุณหมอเริ่มมีอายุมากขึ้น และพบปัญหาอุปสรรคมากมายในชีวิต ทำให้เกิดความเครียดเสียใจ ดิฉันได้ทราบข่าวที่รับโทรศัพท์ไปพลบใจท่านไว้ใจและระบายความทุกข์ให้ดิฉันฟัง ดิฉันรู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น แต่คุณหมอก็ไม่สามารถหักห้ามใจไว้ได้และปลงไม่ตก ทำให้เส้นโลหิตในสมองแตก ท่านเป็นอัมพาตช่วยเหลือตัวเองไม่ได้อีกต่อไป พุทก็ไม่ค่อยซัดสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ความรู้ความสามารถความถนัดหมดไปจากตัวท่านโดยสิ้นเชิง จากแม่พระของศิษย์ และที่พึ่งของทุกคน กลายเป็นคนที่ต้องนอนแน่นิ่งบนเตียง

ดิฉันได้แต่ปลงกับชีวิตที่คุณหมอเคยสอนและให้ความรู้แก่ลูกศิษย์รุ่นแล้วรุ่นเล่า และที่สำคัญคุณหมอเป็นต้นแบบที่ดีของคนใกล้ชิด โดยเฉพาะลูกศิษย์ได้เดินตามรอยของแม่หมอที่ประเสริฐของเขา สิ่งที่ยืนยันการเป็นอาจารย์ที่ดีในการสอนอบรมก็คือ คุณหมอได้รับรางวัลของมหาวิทยาลัยมหิดล สาขาความเป็นครู ประจำปี 2532 จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ท่านเป็นคนสมถะ แต่งตัวเรียบง่าย ไม่ใช้ของฟุ่มเฟือย หูหระ บ้านตกแต่งพอสมควรไม่มาก ท่านยึดความเป็นอยู่แบบเศรษฐกิจพอเพียง ท่านรักลูกสาวทั้งสองคนมากได้ส่งไปเรียนต่อต่างประเทศ โดยยึดอาชีพหมอเช่นเดียวกับแม่ และอุทิศเวลาให้กับคนไข้และลูกศิษย์ แม่เป็นแบบฉบับที่ดีให้ลูกๆ ลูกจึงเป็นหมอที่เสียสละเช่นเดียวกับแม่

ในที่สุดคุณหมอก็จากโลกนี้ไปอย่างสงบด้วยวัย 67 ปี ท่านถึงแก่กรรมในวันเกิดของท่าน นำเสียดายความรู้ความสามารถที่ต้องสูญเสียไปกับชีวิตและร่างกาย แต่สิ่งที่ทิ้งไว้ให้คนรุ่นหลังระลึกถึงก็คือ คุณความดี ดิฉันก็ลงกราบศพคุณหมอเป็นครั้งสุดท้าย ใจก็ระลึกถึงคุณหมอที่แสนวิเศษและแสนดีของดิฉัน ขอให้หมอหลับอย่างสบาย อย่าได้กังวลอะไรอีกเลย คุณหมอเหนื่อยมาตลอดชีวิต และสร้างแต่คุณงามความดีทุกลมหายใจ หมอที่เอื้ออาทรและเสียสละ แม้วันหยุดหมอก็ไปเยี่ยมคนไข้ของหมอที่โรงพยาบาลด้วยความห่วงใยคนไข้ อยากให้คนไข้หายป่วยท่านเอาใจใส่และให้กำลังใจคนไข้อยู่เสมอต่อไปนี้ไม่มีใครทำหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่เท่าคุณหมอได้อีกแล้ว สำหรับดิฉันยังคงมีคุณหมออยู่ในดวงใจของคุณดิฉันตลอดไปไม่มีวันลืม... ๕

หัวหมู เป็ดพะโล้ร้อนๆ จะ

สวัสดีครับพี่น้องผู้อ่านที่เป็นคาทอลิกและที่นับถือศาสนาอื่นๆ ทุกท่าน แม้ว่าพวกเราจะต่างกันในความเชื่อแต่ทุกคนก็เป็นพี่น้องกันครับ ขอให้เราเข้าใจและรักกัน ร่วมกันทำความดีเพื่อส่วนรวมก็เพียงพอแล้วครับ เดือนนี้ผมก็พยายามเสาะแสวงหาอาชีพที่น่าสนใจมาฝากกันอีกครั้งครับ แน่นอนว่าทุกอาชีพมีความยากลำบาก ต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการลงมือทำทั้งนั้นครับ ไม่มีอาชีพอะไรที่สบายหรอก ต้องมีขั้นตอนการทำทั้งนั้น และแต่ละขั้นตอนก็มีปัญหา มีอุปสรรคทั้งนั้น

ผมคิดถึงผู้อ่านทุกท่านมากๆ แต่ละเดือนจะนั่งรอว่าเมื่อไรจะได้พบกับทุกท่านผ่านตัวหนังสือในคอลัมน์น่านาอาชีพ แล้วผมก็รู้ว่าทุกท่านกำลังอ่านอยู่ แหม! แอบยิ้มไปด้วย ชอบล่ะซี แต่ถ้าไม่ชอบก็ไม่เป็นไร อ่านต่อไปเถอะครับเดี๋ยวเสียสมาธิหมด “สติมา ปัญญาเกิด” ผมพยายามหาพยายามเขียน อาชีพต่างๆ ไป แปลกใหม่ มาให้ได้อ่านกันทุกเดือน จนกลายเป็นคอลัมน์ประจำกันไปแล้ว ผมภูมิใจมากที่ได้รับใช้พี่น้องผู้อ่านผ่านทางอุดมศาสตร์รายเดือน ทำให้ผมมีไฟในการสรรหาอาชีพ เพราะแต่ละอาชีพจะมีเสน่ห์ของตัวเอง ยิ่งผมสืบเสาะค้นหาที่ยิ่งสนุก น่าสนใจ บางอาชีพก็ทำกันในครอบครัว บางอาชีพก็ไปรับจ้างเขา บางอาชีพก็ต้องจ้างคนอื่นมาช่วย แต่ก็ต้องดูแลทั้งคนทั้งงาน ต้องเข้าใจกัน เอาใจเขามาใส่ใจเรา ลูกจ้างบางคนบ่นถึงนายจ้างว่า “ใช้งานอย่างกับจี้จ๋า ไม่มาทำเองบ้างแล้วจะรู้ว่าหนักและเหนื่อยแค่ไหน” ก็เอาเป็นว่าอย่าให้ถึงขนาดนั้น

เลยครับ ถ้อยทีถ้อยอาศัยกันไป น้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า
ดีกว่า เราก็คนเขาก็คอนทนกันไป หมดลมหายใจ
เมื่อไรก็ไม่ต้องทนแล้ว (ฮา) รออีกสัก 10-20 ปี
ถ้าไม่เป็นโรค หรือเกิดอุบัติเหตุไปเสียก่อนนะครับ
เอาละเข้าเรื่องกันดีกว่าครับ

ณ บ้านเลขที่ 19/1 ซอยเปโตร 15 หมู่ที่ 2
ต.ท่าข้าม อ.สามพราน จ.นครปฐม (หนีไม่พ้นแถว
บ้านผมอีกแล้วครับท่าน) เป็นบ้านเจ้าของอาชีพใน
เดือนนี้ครับ **เทรชา สมจิตร กิจบำรุง** สมรสกับ **นิธิศ
จินดาภิตติกุล** มีบุตรด้วยกัน 3 คน **เอกกร** อายุ 30
ปี **ทักษิณ** อายุ 26 ปี และ **ชมนภัส จินดาภิตติกุล**
อายุ 21 ปี มีลูกจ้าง 1 คน และพ่อแม่ลูกทำกันเอง
วันละ 200 บาท เป็นคนเปโตรตั้งแต่เกิด เรียนที่
โรงเรียนนักบุญเปโตร หลังเก่าและยังข่าวเป็นลูกของ
เทรชา ศศิธร (อายุ 75 ปี) และ **ยาโกเบ สุรินทร์
กิจบำรุง** (อายุ 77 ปี)

“ก่อนขายหัวหมูก็ทำงานบ้าน ดูแลลูกๆ และ
พ่อแม่ ต่อมาปี 2541 เริ่มขายหัวหมูพะโล้ ตาม
ตลาดนัดทั่วไป วันละ 3-4 แห่ง ขายทุกวัน ลูกสาว
ลูกชาย แม่ ขายกันหมด วันละ 3 ตลาด จันทร์ถึง
อาทิตย์ วันจันทร์ขายที่ตลาดนัดคลองแค หมอศรี
หมู่ 4 มหาชัย กลับถึงบ้าน 4 ทุ่ม 5 ทุ่มขายมหาชัย
วันอังคาร ขายหลังตลาดสมภพ อ้อมน้อย มหาชัย
หมู่ 4 นาคี วันพุธ ขายที่หมู่บ้านนิสาชล หมู่ 4 นาคี
มหาชัย ตลาดนัดสาย 4 กระทุ่มล้ม เคยไปขายถึง
ตลาดบางบอน 3 ไกลมากเลยไม่ได้ไป ไม่คุ้ม
ค่าน้ำมันรถ การจราจรก็แออัดกลับก็มีด” เทรชา
สมจิตร กล่าว

ชื่อหัวหมูที่บ้านน้องชายคนเล็ก **ฟรังซิสเซเวียร์
วิทยา กิจบำรุง** ซึ่งพักอยู่แถวๆ เทียนตัด วันหนึ่งๆ
ขายประมาณ 10 หัว วันพุธและวันเสาร์จะขายได้
มากหน่อย ขายเปิดตัวและเครื่องในเปิดตัว เพราะ
ขายหัวหมูอย่างเดียวไม่พอ และไหนๆ ก็ใช้เครื่อง
พะโล้เหมือนกันแล้ว การต้ม การเคี่ยอก็เหมือนกัน
แต่เปิดใช้เวลาในการทำน้อยกว่า ไม่เหนียว ตัวก็
เล็กกว่า เครื่องในก็ไม่ต้องต้มนาน

ขั้นตอนในการทำต้องเอาหัวหมูมาล้าง เผาด้วยแก๊ส
ให้พอเหลืองๆ ชัดและทำความสะอาด ซึ่งขั้นตอนนี้
ใช้ระยะเวลาพอสมควร จากนั้นนำมาผ่า ตัดหู ล้าง
หัว (โหดไปนิดนะครับ แยกชิ้นส่วน ซ้ำแหละศพ
ซากหมูนะครับไม่ใช่คน หัวคนไม่มีเนื้อ หูก็เล็กนิด
เดียว ล้างก็น้อย) 6 โมงเข้าไปเอาหัวหมู ขาหมู เปิด
เครื่องในที่หมู่บ้านสามพราน หม้อ หัว ขา เปิด
เครื่องพะโล้ ต้มก็ต้องต้มดี 5 และเริ่มทำงานสาย
หน่อย เนื่องจากกลับดึก ทำตั้งแต่ 6 โมงเช้า เริ่ม
ออกขาย จากบ้านเที่ยงหรือบ่าย ตลาดนครรอบเย็น
เพราะใช้เวลา 1 ชั่วโมง หัว ตัวเปิด ล้าง หู และ
เครื่องในไม่ถึงชั่วโมง ขายมา 10 กว่าปีแล้ว นาน
เหมือนกัน เพราะ 10 ปี ก็แค่เขียน 1 ปี 12 เดือน
120 เดือนก็ 10 ปี แต่ละวันนาน มันต้องขยัน อดทน
แดดร้อน ฝนตก ฟ้าร้อง ท้องเสียก็ต้องทำ และทำ
ทุกวัน เพราะอาชีพพ่อค้า-แม่ค้า ออกขายทุกวัน
มากบ้างน้อยบ้าง 3-4 หัวขั้นต่ำ กลับก็ต่อเมื่อ
ลูกค้ากลับบ้านหมด 3-4 ทุ่ม เพราะคนกินๆ ทุกวัน
บางครั้งถือว่าเป็นกับแกล้มด้วย ขายเป็นถุงๆ ละ
20 หัว หู ก็ชั่งละ 13 บาท ลิ้น 15 เปิดชั่งละ 15
บาท ไม่แพง พอกิน พออยู่ไปวันๆ

หมูเป็นและหมูชำแหละแพง หัวหมูสด
กิโลกรัมละ 31 บาท หัวละ 100 กว่า แล้วแต่น้ำหนัก 3-4 กิโลกรัม วันหนึ่ง 11 หัว ประมาณ
2,000 บาท ขาหมู 1,500 บาท เปิด เครื่องใน เลือด
1,500 บาท ต้องจ่ายลงทุนก่อนแล้วค่อยเอาไปขาย
ได้ประมาณ 7-8 พันบาท แล้วแต่ขาย ช่วงปีใหม่
2010 ก่อนและหลังปีใหม่ 2010 คนกลับบ้านกัน
หมด เงินหมด ให้พ่อให้แม่และคนยังไม่ค่อยซื้อกิน
ต้องอีกสักพักหนึ่ง คือพูดง่ายๆ ลงทุนเกือบ 6,000
บาท ขายได้ 7-8 พันยังไม่หักกำไร-ขาดทุน
เพราะว่าขายได้ไม่แน่นอน เพราะขายได้หมดหรือ
ไม่หมด ขายเหลือก็มี ไม่ได้ขายหมดทุกวัน เหลือ
มาก็แช่เย็นไว้ เรียกว่าให้ความเย็น เย็นพอไม่ให้
เสียและเสียของโดยเปล่าประโยชน์ ถ้าขายแบบคน
มีเงินคือขายเหลือ ก็ให้หมูให้สุนัขให้แมวกิน ถ้าไร

เล็กๆ น้อยๆ 2,000 ประมาณ ค่าแก๊ส ค่ารถ ค่าน้ำมันรถ กินใช้ ฯลฯ

ลูกคนโตทำงานโรงงาน เคยทำโรงงานฟุตบอล ตอนนี้เป็นช่างซ่อมบำรุง เรียนจบช่างกล ดอนบอสโก กรุงเทพมหานคร ปี 2545 ก็ทำงานทำการกันไป ลูกคนที่ 2-3 ก็ช่วยขายแต่คนละตลาดนัดคนละแผง เย็นกลับมารวมกันก็ 3-4 ทุ่ม อย่างที่บอกแหละ รอให้คนซื้อกลับจนหมด หรือตลาดวายนั่นแหละ จึงเก็บอุปกรณ์ โต๊ะ เตา ฯลฯ กลับบ้านเรา

ความเชื่อความศรัทธาความไว้วางใจในพระบ้านอยู่ข้างวัดติดตลาดนัดโรมัน แต่ไม่ได้ขายตลาดนั้นะครับ เดินไปวัดก็ใช้เวลาแค่ 10 นาที ส่วนมากก็ไปวัดบ้าง วิงวอนขอแม่พระ บุญราศีนิโคลาส บุญเกิด ฤกษ์บำรุง ขอพระคุ้มครองในการเดินทาง และทำมาหากินเหนือกว่าจะทำเสร็จนานเป็นชั่วโมง เหนื่อยล้า ท้อแต่สู้ไม่ถอย น้ำจิ้มป่นวันละ 10 กว่าขวด ถ้าไม่ทำก็ไม่รู้จะทำอะไร เพราะยึดอาชีพนี้แล้วน้อยวันที่จะมีเวลาวาง ส่วนมากเป็นวันอาทิตย์

ส่วนเรื่องอาหารการกินกว่าจะเสร็จงาน กว่าจะได้กินข้าวก็เกือบ 10 โมงโน่น ผมเห็นแล้วเหนื่อยแทน ขับซาเล้งวิ่งไปเอาหัวหมูมา มาต้มคันรถซาเล้ง 3 ล้อเครื่อง ขับกลับมาเอามาล้างทำความสะอาด เผาด้วยแก๊สจนเสร็จ เอาลงน้ำซดสีฉวีวรรณจนเหลือง แยกชิ้นส่วน แต่ทำมานานก็มีประสบการณ์ มันก็เลยไม่นาน แยกอะไหล่ หัวหมู ฯลฯ เสร็จลงต้มในหม้อพะโล้ ใช้เวลา 1 ชั่วโมงเศษ เอาชิ้นแยกเตรียมไปขายส่วนน้ำจิ้มก็สูตรใครสูตรมันนั่นแหละครับ จะขาดเสียมิได้ คือ พริกขี้หนู น้ำปลาน้ำส้ม กระเทียม ผงชูรส ฯลฯ เขาไม่ได้บอกผมหรอกครับ แต่พอทำกับข้าวเป็นบ้าง

ผู้อ่านที่ผ่านไปตลาดนัดแถวที่ขายอยู่ ก็ลองไปอุดหนุนไปซื้อชิมกันได้ครับ รับรองอร่อย บอกว่าอ่านอุดมศาสตร์เจอ เลยมารอุดหนุน จะแถมให้ “พิเศษ” สุดท้ายนี้ขอพระเป็นเจ้าอวยพรผู้อ่าน

ผู้ทำงานอาชีพต่างๆ นานา เพราะทุกอาชีพเป็นกระแสเรียก เป็นพระพรที่พระประทานให้กับเรา มันมีทั้งทุกข์-สุข ความยากลำบาก มากบ้างน้อยบ้าง เหนื่อยบ้าง ทุกครั้งที่ท่านท้อ เหนื่อย แบกกางเขนหนัก จงมาหาเราเถิด เราจะช่วยท่าน

ปีใหม่ผ่านมา ตรุษจีนผ่านไป สงกรานต์วันหยุดหรือกลับบ้าน ก็ขอให้จบรอดด้วยความระมัดระวัง ดูรถก่อนว่าสภาพสมบูรณ์ไหม น้ำมันรถคนขับไม่ค็ม (ค็มไม่ขับแล้วจะไปอย่างไรละ) ยางรถ ฯลฯ ขอให้โชคดี มีเงินใช้ ไร้โรคาพาให้สุข สมบูรณ์สภาพจิตใจดี สุขภาพร่างกายก็แข็งแรง สวดและออกกำลังกายบ้างนะครับ พระเจ้าสถิตกับท่าน “Dominus Vo Biscum” ไม่มีการให้อะไร ดีและไม่เสียหายไปกว่าการให้อภัย พบกันใหม่เดือนหน้ากับน่านาอาชีพครับ สวัสดี ๕

 บุบผา เว딩 สตูดิโอ
BUBPHA WEDDING STUDIO

ถ้าคุณกำลังมองหาสถานที่จัดงานแต่งงาน
ที่จะทำให้คุณกลายเป็นเจ้าหญิงที่สวยที่สุดในงาน
BUBPHA WEDDING STUDIO เป็นตัวเลือกหนึ่ง
สำหรับคุณที่จะทำให้ความฝันของคุณเป็นจริงได้ไม่ยาก

สำนักงานใหญ่ 145/1-2 ถ.จิกะพาก ต.ปากน้ำ
อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
โทร/แฟกซ์ 0-2701-6871, 0-2701-6873
08-9524-0602 (พี่ม) 08-1758-5119 (นิว)
สำหรับลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาติ 20 x
www.bubpha-wedding.com
E-mail : bubpha-wedding@hotmail.com

สวัสดีค่ะท่านผู้อ่าน คอลัมน์ “พจนมลา” ที่รักทุกท่าน นับเป็นอีกช่วงเวลาหนึ่งที่ดิฉันคิดว่า เราในฐานะคริสตชนและพี่น้องทุกท่านจะได้มีเวลาไตร่ตรองชีวิต พยายามหาคุณสมบัติที่จะได้พิจารณาตัวเอง เพื่อร่วมในพระมหาทรมานของพระเยซูเจ้า ขอให้ทุกอย่างก้าวของเราเต็มเปี่ยมด้วยพระพร และการคุ้มครองของพระองค์ด้วยเทอญ

ครั้งนี้ดิฉันนำผลงานคำประพันธ์ของ คุณเตือนใจ มุลตรี มาแบ่งปันให้ได้อ่าน และเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์แก่ทุกคนไม่มากนักน้อย แล้วพบกันใหม่เดือนหน้านะคะ

วอนขอพระองค์

ขอพระเจ้าทรงเมตตาประชาเถิด
อย่าให้เกิดภัยเหตุทั้งหลาย
ปลิดชีวันลวงลัษณ์มากมาย
อันตรรายโถมจู่สุครุฑ
ทั้งดิน น้ำ โคลนถล่มทับถมยับ
ชีวิตดับถูกปลิดขาดอนาถิต
ผู้บาดเจ็บ พิการ มารมาฆิต
ทุกชีวิตชอกช้ำ ระกำใน
ขอพระองค์ทรงเอื้อช่วยเหลือด้วย
ขอทรงช่วยคพิโรธโปรดแก้ไข
ให้พวกลูกกลับตัวและกลับใจ
ตามพระทัยพระประสงค์เจ้าจงมา
ภาวนา พลิกกรรม ช่วยคนยาก
แสนลำบากป่วยไข้ไร้वासนา
เผยพระนามให้รู้จักรักเมตตา
เพื่อวิญญานได้รอดและปลอดภัย

เตือนใจ มุลตรี

■ วีรพันธ์ เอกอัคราภรณ์

ภาพเคียงคำ

“สุขที่ไหน...ก็ไปที่นั่น”

พวกฝรั่งมั่งคั่งเขามาเที่ยว
เก็บแรงเรี่ยวทีศนาในป่าเขา
ด้วยหลงใหลสิ่งดีที่บ้านเรา
บันทึกเอาความงามตามมุมมอง
เก็บเป็นภาพประทับใจในวันหยุด
แต่ละจุดโดดเด่นไม่เป็นสอง
ทุกแห่งหนบนดอยแม่สลอง
คือชุมทองของนักทัศนา
เราคนไทยกลับสนใจไปเมืองนอก
ขนเงินออกเยื่อฝรั่งจำ
แหล่งท่องเที่ยวบ้านเราไม่เข้าตา
หลงโอ้อ่าผลิตเพลินเจริญใจ
คงมองเห็นแตกต่างทางความคิด
สุดแต่จิตจะสะดุดตรงจุดไหน
ถามตัวเองอยากออกนอกหรือใน
แล้วก็ไปตามอย่างทางของเรา

หน้าสี่ พงศ์ ประมวล

หน้าสี่ สโมสรอุดมสานต์

หน้าสี่ การ์ตูนครูต้อย

หน้าสี่ การ์ตูนครูต้อย

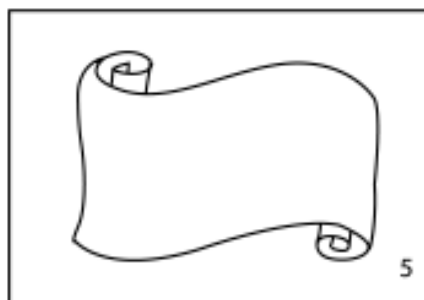
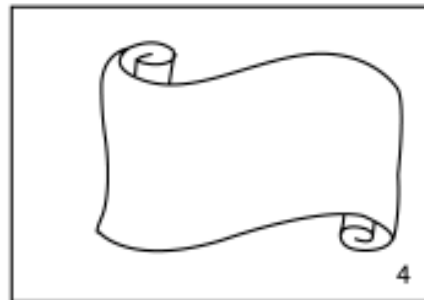
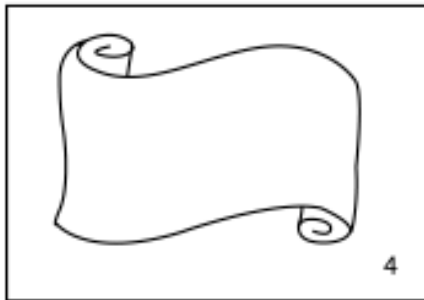
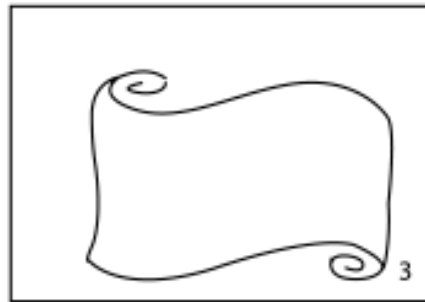
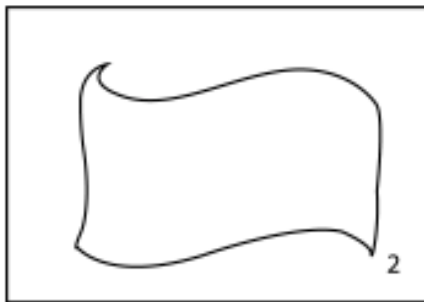
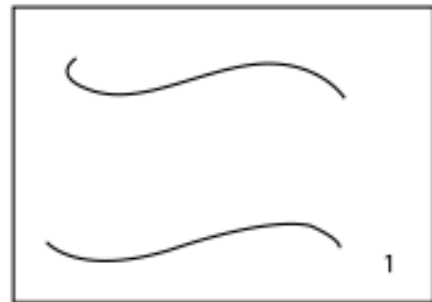
หน้าสี่ การ์ตูนครูต้อย

หน้าสี่ การ์ตูนครูต้อย

มาวาดรูปกับครูต๋อง

วันนี้เรามาวาดกระดาษม้วน
เริ่มตั้งแต่รูปที่ 1-5 นะคะ

ถ้าฝึกจนให้มีความพอใจได้
ความสุขก็รออยู่ตรงนั้นแล้ว

ชวนน้องๆ

พี่ป๊องและชาวคณะ

สวัสดีครับน้องๆ เด็กๆ และเพื่อนๆ มวลสมาชิกสโมสรอุดมธนาต์ ที่น่ารักทุกคน ก่อนอื่นหมด พี่ป๊องขอกราบสวดยๆ และขอขอบพระคุณดั่งๆ ไปยัง **คุณครูพาณี กิจสมัตต** โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ สัสสม กรุงเทพมหานคร และคุณครูประจำห้องสมุด โรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ จ.ชัยภูมิ ที่ได้พยายามผลักดัน ส่งเสริม และสนับสนุนให้น้องๆ เด็กนักเรียน ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมของสโมสรอุดมธนาต์ โดยเฉพาะในช่วงของ **“มุมเด็กศิลป์”** ซึ่งมีน้องๆ เด็กๆ ร่วมส่งภาพวาดระบายสีเข้าไปร่วมสนุกชิงรางวัลกันอย่างมากมาย...และขอชมว่า น้องๆ เด็กๆ มีฝีมือที่พัฒนาขึ้นอย่างมากๆ จนเห็นได้ชัด “พี่ป๊องอยากให้ได้ ‘ที่ 1’ ทุกคนเลย” ครับ แต่อันที่จริงน้องๆ ทุกคนก็เป็นหนึ่งในใจของพี่ป๊องเสมอมาครับ และพี่เชื่อว่า การส่งเสริม สนับสนุน อย่างนี้จะส่งผลดี และเป็นประโยชน์แก่น้องๆ เด็กๆ ให้กล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้องครับผม

ยิ้ม..ยิ้ม..ยิ้ม..

จูเนียร์โฟโต้

โครงการใหม่ 2010

น้องๆ คนใดมีภาพสวยๆ ก็รีบส่งภาพ “ยิ้ม..ยิ้ม..ยิ้ม..” เข้ามาร่วมสนุกกับทางสโมสรอุดมธนาต์ได้เอาแบบเห็นรอยยิ้มชัดๆ นะครับ

พี่ป๊อง ขอขอบคุณอีกครั้งที่บรรดาคุณพ่อคุณแม่ ผู้ปกครอง และน้องๆ ที่คอยสนับสนุนกิจกรรมนี้ พี่ป๊องขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วยครับ และขอเชิญชวนให้ส่งภาพ “ยิ้ม..ยิ้ม..ยิ้ม..” ในปี 2010 เข้ามาร่วมกันอีกนะครับ...

เมื่อส่งภาพมาร่วมสนุก อย่าลืมเขียนชื่อ ที่อยู่ และตั้งชื่อภาพมาด้วยก็จะดีมากครับ

ส่งมาที่ พี่ป๊อง สโมสรอุดมธนาต์ ชั้น 8 อาคารเลขที่ 122/11 ซ.นาครสวรรค์ ถ.นนทบุรี ซ่อนนนทบุรี ยานนาวา กทม. 10120 หรือส่งที่ E-mail: john.udomsarn@gmail.com หรือ udomsarn@gmail.com นะครับ...

รางวัลชมเชย

ค.ญ.ศิลดา รุจิเรขรังสีมา ค.ญ.เบญญพรกร สุนทรเอกจิต
ค.ญ.เบญญาภา สุนทรเอกจิต ค.ญ.ฐิตาภรณ์ แสงดาว
ค.ญ.กนกนถ พึ่งพรพรพร ค.ญ.มาลี แซ่หาญ
ค.ญ.ยุพิน ยี่เบอะ ค.ญ.มัชฌิกา เศรษฐา
ค.ญ.นิชา เลากอย ค.ญ.สุทธิดา เพ็ชรชมพู่
ค.ญ.มยุรี มาเยอะ ค.ญ.เจนจิรา ปราศัย
ค.ญ.บุญชาริกา วัฒนธรรม ค.ญ.วสันต์ บุญเงิน
ค.ญ.แสงเดือน ภูมิงามไพร ค.ญ.ศราวุธ อิ่มใจ
ค.ญ.อรภา แซ่ล่อ ค.ญ.ชนาพร โศธสุวรรณวิช
ค.ญ.มณฑิรา รัตนดยารมย์ ค.ญ.ศรัณย์ภัทร ไชยชุมศักดิ์
ค.ญ.ปณชาธิย์ เผ่าศิริพงศ์ ค.ญ.ภัทรมน กิจประทุม
ค.ญ.พรพลอย สุขสวัสดิ์ ค.ญ.ธัมมาธิสร จันทรินทร์
ค.ญ.อารียา บัวชุม ค.ญ.แพรวา ถักนางศา
ค.ญ.สิรินดา วิริยเสริมกุล ค.ญ.มยุรี มาเยอะ
ค.ญ.ธนัชชา แสงดาว ค.ญ.นาตาลี กลิ่นหอม
ค.ญ.ศุภารัตน์ จะพะ ค.ญ.จิราภรณ์ ใจวงศ์
ค.ช.รัตติ รุจิเรขรังสีมา ค.ช.เกษมศักดิ์ สังข์แก้ว
ค.ช.สิริวัฒนา สุนทรเอกจิต

■ พี่อ๋อ คุยกันฉบับเพื่อน

สวัสดิ์ศรีรับมาถึงช่วงของ “คุยกันฉบับเพื่อน” นับเป็นประตูดอกบานหนึ่งที่จะทำให้น้องๆ และเพื่อนสมาชิกได้มาพบเจอ แบ่งปันความคิดสร้างสรรค์ และมุมมองใหม่ๆ โดยเฉพาะน้องๆ เด็กๆ ที่ร่วมสนุกในการส่งภาพวาดพระบายสี “มุมเด็กศิลป์” จะได้พูดคุย แบ่งปันประสบการณ์ แก่เพื่อนๆ

และครั้งนี้ขอเชิญพบกับ น้องวาสนา มาเยอะ (เฟรม) เขามาพบกับเพื่อนๆ สมาชิกสโมสรฯ ในคอลัมน์นี้แล้ว เชิญพบกับเขาได้เลยครับ

ชื่อ ค.ญ.วาสนา มาเยอะ

ชื่อเล่น เฟรม

เรียนที่ โรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์

อายุ 14 ปี

ถาม : ทำไมจึงสนใจร่วมสนุกวาดภาพระบายสี “มุมเด็กศิลป์” ในสโมสรอุดมสานต์?

ตอบ: เพราะว่า ชอบรูปภาพ ทำให้อยากจะระบายสีภาพๆ นั้น ค่ะ

ถาม : อะไรเป็นแรงบันดาลใจให้สนใจในการวาดภาพ-ระบายสี?

ตอบ : อยากเข้าร่วมกิจกรรม เพราะเห็นน้องๆ ชั้นประถมระบายสีอยู่ ภาพลายเส้นสวย ทำให้อยากจะระบายสีภาพๆ นั้นขึ้นมาค่ะ

ถาม : ได้รับการสนับสนุนจาก คุณพ่อ คุณแม่ ครู-อาจารย์ หรือจากใคร-ใครให้การสนับสนุน?

ตอบ : ได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนๆ พี่ๆ ไปทราบจากคุณครู แล้วหนูก็ไปทราบจากเพื่อนต่อค่ะว่ามีการประกวดวาดภาพระบายสี หนูก็เลยสนใจที่จะระบายสีหนูจึงไปถามคุณครูค่ะ

ถาม : ใช้เวลานานเท่าไรต่อหนึ่งภาพ และเห็นมี ‘ต่อเติม’ สร้างสรรค์ภาพด้วย?

ตอบ : 2-3 วันค่ะ ตอนแรกหนูเห็นว่ากระดาษมีที่ว่างเหลืออยู่ หนูจึงเลือกรูปมาวาดลงในภาพนั้น รูปจากหนังสือแม่พระยุคใหม่แล้วก็วาดตามนั้น

ถาม : รู้สึกอย่างไรกับ “ผลการตัดสิน”? และเวลาได้รับรางวัลรู้สึกอย่างไร?

ตอบ : ต้องขอขอบคุณท่านคณะกรรมการที่ให้หนูได้เข้าร่วมในการตัดสินในรอบนี้ หนูดีใจมาก และภูมิใจในตัวเองที่ได้ทำฝีมือของตัวเองให้ดีที่สุด

ถาม : ช่วยฝาก ข้อคิด ส่งกำลังใจ ให้เพื่อนๆ สโมสรอุดมสานต์หน่อยนะ?

ตอบ : สำหรับเพื่อนๆ ที่ส่งภาพเข้ามาในสโมสรอุดมสานต์ที่ไม่ได้เข้าร่วมในครั้งนี้ก็ไม่ต้องเสียใจนะค่ะ เพราะหนูก็ไม่ได้เข้าร่วมทุกครั้งทีส่งภาพไป ก็ขอให้เพื่อนๆ ที่ไม่ได้เข้าร่วมก็ขอส่งกำลังใจไปให้ อย่าเพิ่งท้อนะค่ะ เพราะยังมีโอกาสที่จะส่งมาอีกค่ะ

ผลงานของน้องเฟรม

สวัสดีครับน้องๆ เด็กๆ ที่น่ารักทุกคน
 เคยมีเด็กๆ เล็กๆ คนหนึ่ง ถามว่า “ซาตาน
 กับพระเยซูเจ้าใครเก่งกว่ากัน”... อ.เก่ง ยืนยิ้มพร้อม
 รับฟังคำถามน่ารักๆ อย่างนี้มีความสุข และ
 ตอบไปว่า “พระเยซูเจ้าเก่งที่สุด เก่งกว่าซาตานหลาย
 พันเท่า และเก่งกว่าซูเปอร์ฮีโร่ทุกคนในโลกด้วย...” ไม่มีความสงสัยใดๆ มาท้าทาย หรือคัดค้าน
 พระเยซูเจ้าได้เลย พระองค์เป็นอมตะ นิรันดร์จริงๆ ครับ

อ.เก่ง

**รัก
พระคัมภีร์**

เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ บ่อยครั้งเราอ่านพบคำว่า **ซาตาน มาร หรือ ปีศาจ** ซึ่งตัวเหล่านี้มัก
 ขอบต่อกรกับพระเยซูเจ้า ซึ่งก็แพ้พระองค์ทุกครั้ง เช่นครั้งหนึ่ง ปีศาจได้สิงอยู่ในชายคนหนึ่ง
 และพระเยซูเจ้าทรงช่วยชายคนนั้น ปีศาจยังบอกว่าด้วย มันชื่อ ‘กองพล’ เพราะมันสิงกันอยู่เป็น
 จำนวนมาก...แต่พระองค์ก็ขับไล่พวกมันออกไปหมด พระองค์ชนะอย่างขาวสะอาด น้องๆ เห็น
 ไหมครับ นี่ขนาดมีปีศาจ เป็นกองพล เป็นกองทัพ ยังสู้พระเยซูเจ้าไม่ได้เลย ดังนั้นใครอยากชนะ
 ซาตาน มาร หรือปีศาจทั้งหลายก็จงอยู่ข้างพระเยซูเจ้า มีชีวิตชิดสนิทกับพระองค์ รับรองว่าไม่มี
 ทางพ่ายแพ้หรือถูกมารผจญ ครับผม

ซาตาน แปลว่า “**ปฏิปักษ์**” เป็นเจ้าแห่งความชั่วร้าย บางครั้งเรียกว่า “**มาร**” หรือ “**ปีศาจ**”
 หรือ “**เบเอเชบูบ**” (เบเอเชบูด) (มธ 10:25 ; 12:24,27) หรือ “**เจ้าแห่งโลกนี้**” (ยน 14:30) หรือ
 “**เจ้าผู้ปกครองชั้นบรรยากาศ**” (อฟ 2:2)

ซาตานตั้งตนเป็นศัตรูกับพระเจ้า พยายามทุกวิถีทางที่จะขัดขวางพระประสงค์ของพระองค์
 โดยเฉพาะในเรื่องข่าวดี ซาตานจะพยายามทำให้มนุษย์พลาดไปจากสิ่งที่ดีที่สุดด้วยวิธีการต่างๆ เช่น
 ทำร้ายหรือล่อลวง แต่มารทำสิ่งเหล่านี้ได้เฉพาะในขอบเขตที่พระเจ้าทรงกำหนดเท่านั้น นอกจากนี้
 นี้มารยังถูกพระเยซูเจ้าพิชิตโดยการเจริญพระชนมชีพและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ในวาระ
 สุดท้ายมารจะถูกทิ้งลงในบึงไฟนรก (มธ 25:41 ; วว 20:10) พระคัมภีร์สอนว่าเราต้องต่อต้าน
 ปีศาจหรือมาร แล้วมันจะหนีไปจากเรา (ยก 4:7) **✠**

**การ
ชนะ
ใจเยบ**

สมาชิกใหม่

สวัสดีครับ...มาถึงช่วงของ “สมาชิกใหม่”...จุดประสงค์ของสโมสรฯ เพื่อให้เพื่อนๆ ได้รู้จัก “เพื่อนใหม่” ในสโมสรฯ แต่หากต้องการรู้จักกันมากขึ้น แลกเปลี่ยนความคิด แบ่งปันประสบการณ์ ก็ขอให้ติดต่อผ่านทางโรงเรียนหรือสถาบันที่เพื่อนใหม่สังกัด นะครับ

น้องชนกฤต การะเกตุ (กาย) *3110*

เกิด : 13 กุมภาพันธ์ 2543

การศึกษา : โรงเรียนณัฏฐเวศม์

วิชาที่ชอบ : สังคมศึกษา เพราะน่าสนใจเข้าใจง่าย

อนาคตอยากเป็น : ทหารอากาศ เพราะอยากขับเครื่องบิน

เป็นคนมีนิสัย : ขี้หงุดหงิด ขี้เล่น ร่าเริง

สัตว์เลี้ยงที่ชอบ : แมว สุนัข หนู

ชอบใช้เวลาว่าง : วาดรูป เล่นกีตาร์ กีฬาที่ชอบ : วอลเลย์บอล

อาหารที่ชอบ : หนังกุ้งทอด ความสามารถพิเศษ : วาดรูปการ์ตูน

น้องปวีณา ดวงประทีป (หงส์) *3111*

เกิด : 23 เมษายน 2534

การศึกษา : โรงเรียนเซนต์โยเซฟนครสวรรค์

วิชาที่ชอบ : คณิตศาสตร์ เพราะชอบการคำนวณซึ่งมีกฎตายตัวแล้วจึงง่าย

อนาคตอยากเป็น : ครู เพราะชอบการสอนเด็กและอยากให้โอกาสแก่ผู้อื่น

เป็นคนมีนิสัย : กล้าแสดงออก รักเพื่อน

สัตว์เลี้ยงที่ชอบ : ลูกไก่ตัวเล็ก ชอบใช้เวลาว่าง : อ่านนวนิยาย

กีฬาที่ชอบ : วอลเลย์บอล ปิงปอง

อาหารที่ชอบ : ผัดคะน้าหมูกรอบ น้ำพริกหนุ่ม

ความสามารถพิเศษ : เล่นทริมเปต ร้อยพวงมาลัย

อื่นๆ : ร้องเพลงประสานเสียง

ประกาศ “อยากเห็นหน้าเพื่อนๆ จังเลย !!!”

เนื่องจาก พี่ป๊องได้รับใบสมัครการเป็นสมาชิกของน้องๆ แล้ว แต่ยังขาดรูปถ่ายของน้องๆ ซึ่งพี่สังสัยน้องๆ ลืมส่งกระมัง รีบหน่อยครับ พี่ป๊องจึงอยากขอให้เพื่อนๆ ช่วยส่งรูปถ่ายตัวน้องๆ เอง (ภาพถ่าย 2 ใบ) จะเป็นภาพสีหรือภาพขาวดำ ก็ได้ ขอให้เห็นหน้าเห็นตาแบบชัดๆ จะได้รู้ว่าใครกันบ้าง เพื่อนำมาแนะนำกันในช่วง “สมาชิกใหม่”... หากน้องๆ มีภาพหล่อๆ สวยๆ น่ารักๆ ก็รีบส่งให้พี่ป๊องเร็วๆ หน่อยนะครับ อ้อ...อย่าลืมเขียนชื่อ ที่อยู่ ให้ชัดเจนด้วยนะครับ “อยากเห็นหน้าเพื่อนๆ จังเลย !!!”

ด.ญ.นพธีรา ราตรี (ชมพู) จ.ปราจีนบุรี

ด.ญ.อัฐชัย ไตริน (บอย) จ.นครพนม

ด.ญ.ปวีณา ดวงประทีป (หงส์) จ.นครสวรรค์

ด.ญ.อมรรัตน์ เนตรรัตน์ (ยู๋ย) จ.ฉะเชิงเทรา

ด.ญ.สุรัสวดี กลิ่นหอม (ปิงปอนด์) กทม.

ด.ช.ธีรพัฒน์ พรหมเสนอ (น้อย) จ.ฉะเชิงเทรา

ด.ญ.หนึ่งฤทัย พิพัฒน์เดชา (แพรว) จ.ระยอง

ด.ญ.พวงสมร มาเยะ (ปูก) จ.เชียงใหม่

ด.ญ.แพรวพรรณ แซ่หลี (แพรว) จ.สงขลา

ด.ญ.ปวีรรัต ไชยเผือก (POM) กทม.

ด.ช.เกษมศักดิ์ สังข์แก้ว (อิกคิวซัง) กทม.

ด.ช.วรินทร์ ทองสุข (เฟิร์น) จ.สุราษฎร์ธานี

แบบฟอร์มสมัครสมาชิกใหม่

สโมสรอุดมคานต์

ชื่อเล่น.....
ชื่อ.....นามสกุล.....อายุ.....ปี
ที่อยู่.....

โทรศัพท์.....
เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อบิดา.....นามสกุล.....

ชื่อมารดา.....นามสกุล.....

มีพี่น้อง.....คน เป็นชาย.....คน เป็นหญิง.....คน เป็นคนที่.....

เรียนที่โรงเรียน.....ชั้น.....

วิชาที่ชอบ.....เพราะ.....

อนาคตอยากเป็น.....

เพราะ.....

เป็นคนมีนิสัย.....

สัตว์เลี้ยงที่ชอบ.....

ชอบใช้เวลาว่าง.....

กีฬาที่ชอบ.....

อาหารที่ชอบ.....

ความสามารถพิเศษ.....

อื่นๆ.....

หมายเหตุ : ขอบภาพถ่าย 2 ใบ จะเป็นภาพสีหรือขาว-ดำ ก็ได้
กรอกใบสมัครแล้วรีบส่งมาที่ **ฟัป๋อง**

สโมสรอุดมคานต์

ชั้น 8 อาคารเลขที่ 122/11

ข.นาคนสุวรรณ ถนนนทรี ซ่องนทรี ย่านนาวา กทม. 10120

ยินดีต้อนรับน้องๆ ทุกคน

สู่ สโมสรอุดมคานต์ ครับ

แมวกับเสือ

สวัสดิ์คะน้องๆ ที่น่ารักทุกคน ปิดเทอมกันแล้วใช่ไหมคะ? เป็นเด็กดีกันนะคะ อย่ามัวแต่เล่น ควรอ่านหนังสือเรียนบ้าง ช่วยทำงานบ้านบ้าง ว่างๆ ก็อ่านนิทานนะคะ ฉบับนี้ชื่อเรื่อง “แมวกับเสือ”

เรื่องมีอยู่ว่า มีเจ้าแมวช่างสงสัยอยู่ตัวหนึ่ง มันรู้ว่าแมวกับเสือก็หน้าตาคล้ายๆ กัน แต่ว่าคนกลัวเสือแต่ไม่กลัวแมว มันจึงคิดว่าเสือจะต้องมีความสามารถพิเศษที่มันไม่มี และมันก็อยากจะมีความสามารถเหมือนกับเสือ จึงได้ตัดสินใจออกเดินทางไปเสาะหาเสือเพื่อจะได้ถามเคล็ดลับ

วันหนึ่งเจ้าแมวเดินมาถึงป่าทึบ และเดินมาพบกับเสือโดยบังเอิญ มันจึงก้ม

หัวและทักทายเสือว่า “สวัสดิ์ ท่านเสือ” เมื่อเสือได้ยินที่แมวทักทายและ

เห็นท่าที่ทื่ออ่อนน้อม เจ้าเสือก็แสดงอาการหยิ่งจองหองและดูถูกแมว เสือคิดๆ แล้วก็คำรามพลางถามแมวว่า “เจ้าบังอาจมาทักทายข้าทำไม? เจ้าเป็นใคร? มีความสามารถอะไรจึงกล้ามาทักทายข้า?” แมวตอบว่า “มีสิท่าน ข้าเองก็มีความสามารถพิเศษ” เสือจึงเกิดความสงสัยและถามว่า “แล้วไอ้ความสามารถพิเศษที่ว่านั้นมันคืออะไรล่ะ” แมวก็อ้อๆ อึ้งๆ ไม่รู้ว่าจะตอบว่าอะไรดี สักพักมันจึงตอบว่า “ข้าสามารถจะปีนต้นไม้สูงๆ ได้” เสือหัวเราะและบอกว่า “โธ่เอ๊ยทำได้แค่นี้เองหรอ ไม่เห็นจะมีความพิเศษตรงไหนเลย เอ้าข้าจะสอนกลเม็ดเด็ดๆ ให้เจ้าเอาบุญก็แล้วกัน”

เจ้าเสือก็ได้แต่พุดๆ แล้วก็พุดๆ ไม่ได้สอนอะไรให้แมวเลย มันอวดความเก่งกาจของมันก็เท่านั้นเอง

ระหว่างนั้นมีนายพรานผ่านมาทางนั้นพอดี แมวได้ยินเสียงฝีเท้า ก็รีบบอกเสือให้รีบๆ หลบว่าแล้วเจ้าแมวก็รีบปีนขึ้นต้นไม้ เพื่อรอดูและสังเกตการณ์ แต่ว่าในตอนนั้นที่แมวบอกเสือขึ้นเข้าไปเสียแล้ว นายพรานมองเห็นเสือ และอยู่ในระยะที่ยิงได้ นายพรานจึงยิงโดนเสือบาดเจ็บจนมันไม่สามารถหนีไปได้

แมวจึงนึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่คนพุดๆ กัน ว่าเสือน่าเกรงขามอาจจะไม่จริง เจ้าเสือคิดว่าตัวเองเก่ง หลงคุยโวโอ้อวด แต่เมื่อสถานการณ์คับขันกลับไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ แมวผู้อ่อนน้อมถ่อมตนนี่ก็ได้แล้วก็พอใจกับความสามารถที่ตัวเองมี และไม่คิดจะเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับใคร หรืออยากจะเป็นเหมือนใครอีกเลย

จบแล้วค่ะ แล้วพบกันใหม่เดือนหน้านะคะ

■ ปู่วย เพียงเธอห่วงใยใส่ใจวัยเยาว์

สวัสดิ์ค่ะท่านผู้อ่านทุกท่าน เดือนนี้ทั้งเดือนเราคริสตชนยังคงแบกกางเขนก้าวไปพร้อมกับพระเยซูเจ้าในช่วงเทศกาลมหาพรต มหาพระ ลด ละ เลิก จำศีลอดอาหาร พลิกธรรมใช้โทษบาป และถือโอกาสอดมือกินมือ ลดความอ้วนไปด้วยนะคะ (อิ อิ)

ในเดือนมีนาคมนี้ ถือว่าเป็นเดือนแห่งกิจกรรมเยาวชนเลยทีเดียว เป็นช่วงที่เด็กและเยาวชนปิดเทอม บรรดาจิตตาคิบาลเยาวชนจึงต้องรีบใช้โอกาสนี้ จัดให้การอบรม อย่างน้อยเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ที่เขาจะได้รับเนื้อหาเกี่ยวกับพระเจ้า มีโอกาสเก็บประสบการณ์ ศึกษาและแบ่งปันพระวาจา ดำเนินชีวิตในศีลมหาสนิท รำพึงภาวนา และใช้ชีวิตกับเพื่อนๆ คริสตชน ที่มีความเชื่อเดียวกัน บางค่ายออกแบบเชิงอาสาพัฒนา เพื่อให้บรรดาเยาวชนได้อุทิศตนรับใช้ผู้อื่น แสดงออกถึงพลังรักที่พร้อมจะสร้างสรรค์สิ่งดีๆ ให้แก่สังคมรอบข้าง แล้วสังฆมณฑล - องค์การไหนเขาจัดค่ายบ้างละ ... เรามาดูพร้อมๆ กันเลยดีกว่านะคะ หรือ เขามาใน <http://youth.cbct.net> หรือโทรศัพท์ 08-1812-1916

วันที่ 8-11 มีนาคม ค่ายพลศึกษาท้องถิ่นไทย ครั้งที่ 14 จัดที่วัดผู้ใหญ่นางสาว จ.นครนายก เด็กๆ คนไหนสนใจติดต่อที่**คุณพ่อณรงค์ ธรรมร่วม** (คุณพ่อฟริส) นะคะ

วันที่ 11-14 มีนาคม มีค่ายร่วม 2 สังฆมณฑล สุราษฎร์ธานี และสังฆมณฑลราชบุรี เรามักจะแซวกันว่า “สุราษฎร์” เพราะน้องๆ 2 สังฆมณฑลนี้เขาสนิทกันจริงๆ และฝันจะจัดค่ายร่วมกันมานานแล้ว ที่สุดปีนี้**คุณพ่อปราโมทย์ นิลเพชร** และ**คุณพ่อสิทธิโชค แสงกาญจน์** ก็สร้างฝันนั้นให้เป็นจริง อ้าว...ทราบข่าวนี้แล้ว รับสมัครด่วนนะคะ เขารับเพียงมีสัปดาห์ละ 30 คนเท่านั้น จัดที่บ้านเพชรสำราญ หัวหิน อากาศดีริมทะเลจ้า...

วันที่ 9-11 มีนาคม ค่ายศิษย์วายุ.ซี.เอส จัดที่ยุบลัยนักบุญหลุยส์มารีย์ อ.ศรีราชา เป็นค่ายของผู้นำวายุ.ซี.เอส. เพื่อเตรียมมาเป็นพี่เลี้ยงสำหรับน้องๆ เยาวชนในช่วงค่ายวายุ.ซี.เอส. ระดับชาติ ซึ่งจัดขึ้นระหว่างวันที่ 12-15 มีนาคม ณ บ้านสวนพระหฤทัย จ.ราชบุรี น้องๆ วายุ.ซี.เอส. ทั้งในและนอกโรงเรียน สนใจติดต่อที่**ภราดาสยาม แก้วประสิทธิ์**

วันที่ 18-21 มีนาคม ค่ายปัสกา อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ จัดที่บ้านสวน สามารถติดต่อได้ที่**พี่จัน**ค่ะ

วันที่ 19-21 มีนาคม อบรมอาสาสมัครเตรียมค่ายเยาวชน 4 สังฆมณฑลอีสาน บรรดาผู้นำที่ปรารถนาอุทิศตนรับใช้เพื่อนพี่น้องและร่วมกันสร้างสรรค์คนรุ่นใหม่ รับสมัครด่วนที่**พี่ตั้ม อุบลฯ** นะคะ

วันที่ 22-26 มีนาคม ค่ายเยาวชน 4 สังฆมณฑลอีสาน จัดที่บ้านเนเธอร์แลนด์ประจักษ์ จ.อุบลราชธานี ค่ายนี้เขาจัดเวียนใน 4 สังฆมณฑลอีสาน และปีนี้เป็นปีที่ 4 แล้ว หากน้องๆ ทางอีสานสนใจรีบสอบถามได้ที่**คุณพ่อหรือพี่ๆ** ผู้ประสานงาน **คุณพ่อสุรินทร์ อยู่สุข** และ**พี่ผู้ย (อุตรธานี) คุณพ่อเกรียงไกร ยิ่งยง** และ**พี่น้ำหวาน (นครราชสีมา) คุณพ่อรังสรรค์ วงอาษา** และ**พี่ตั้ม (อุบลราชธานี) คุณพ่อวัฒนา สอนนุชาติ** และ**พี่ผู้ย (ท่าแร่)**

วันที่ 22-29 มีนาคม ค่ายมิตรภาพ สำหรับน้องเยาวชนชายที่สนใจเรียนรู้จักพ่อบอสโก บิดาและอาจารย์ของเยาวชน ค่ายนี้จัดที่ศูนย์เยาวชนคอนบอสโก เขาตะเกียบ หัวหิน สอบถามได้ที่**คุณพ่อบุญเลิศ ปณิธัยชัย** จิตตาคิบาลเยาวชนองค์กร SYM จ้า

วันที่ 8-16 เมษายน ค่าย 3 ข. ชัน เข้ม ชัน ที่มีชื่อเสียงมานาน ปีนี้จัดที่ศูนย์สังคมพัฒนา จ.สระแก้วค่ะ น้องๆ เยาวชนสังฆมณฑลจันทบุรีสนใจ เข้าค่ายแบบเข้มข้น สมัครด่วนที่**คุณพ่อสมพร มีมุงกิจ** หรือ**พี่เบ๊จ๊าก**

วันที่ 22-25 เมษายน ค่ายเยาวชนสังฆมณฑลราชบุรี จัดที่บ้านเย็นเนชาเรห์ สมัครได้ที่**คุณพ่อปราโมทย์ นิลเพชร** หรือ**พี่เป๊น**จะ

ด้านพฤษภาคม ค่ายเยาวชนสังฆมณฑลสุราษฎร์ธานี แต่ยังไม่มีข้อมูลมากนัก หากน้องๆ เยาวชนสนใจสอบถามได้ที่**คุณพ่อสิทธิโชค แสงกาญจน์** จิตตาคิบาลเยาวชนสังฆมณฑลสุราษฎร์ธานีโดยตรงเลยคะ

ยังมีค่ายนิสิตนักศึกษา และค่ายอื่นๆ อีกมากมาย รวมถึงค่ายเยาวชนระดับเขต ระดับวัด ที่น้องๆ เยาวชนสังกัดอยู่ หากบุตรหลานของท่านขอไปร่วมค่าย ขอผู้ปกครองทุกท่านโปรดส่งเสริมเขาเถอะนะคะ และก่อนแบกเป้ไปค่าย ขอโปรดแนะนำบุตรหลานของท่านในการแต่งกาย การระมัดระวังตัว ระมัดระวังยา วาจาที่ไม่เหมาะสม และให้เขาฝึกความเป็นตัวตนของเขาไว้ที่บ้าน และก้าวออกไปพร้อมกับใจที่เปิดรับพระเจ้าผ่านทางเนื้อหากาญจน์ อบรม พร้อมหยิบยื่นน้ำใจ มิตรภาพ ให้แก่เพื่อนร่วมค่าย เพียงเท่านั้นน้องเยาวชนก็จะมีความสุขกับการร่วมชีวิตกับเพื่อนๆ แล้วละคะ...

เสียงแห่งศีล

มุมนึงที่เด็กปัดรวนี้ชื่อภาพว่า “ผู้แทนพระคริสต์”
ระบายสีแล้วส่งมาร่วมสนุาชิงรางวัลกันนะครับ
(หมดเขตรับผลงานวันที่ 10 เมษายน 2010)

เก็บมาเล่า-เขามาฝาก

4 เทคนิค... “รักการอ่านอย่างยั่งยืน”

โดย...ไยฝ้าย

นับเป็นโชคดีที่พี่ป๊องมีเพื่อนๆ ที่ชอบเล่นเน็ต ชอบท่องโลกอินเทอร์เน็ต เมื่อพบเจอสิ่งดีๆ ก็จะ “เก็บมาเล่า-เอามาฝาก” อยู่บ่อยๆ และถ้าพี่ป๊องเห็นว่าอะไรที่เหมาะสมกับน้องๆ พี่ก็จะเอามาแบ่งปันให้อีกอ่านกันอีกต่อหนึ่งครับผม... ครั้งนี้เป็นเรื่อง “4 เทคนิค... ‘รักการอ่านอย่างยั่งยืน’ ” และมีการปรับปรุงเนื้อความบางส่วนเพื่อความเหมาะสมครับผม

การอ่านจะนำความรู้ นำประโยชน์ ช่วยพัฒนาทรัพยากรบุคคล จึงวอนขอผู้ใหญ่ที่จะต้องสนใจ มอบหนังสือดีๆ แก่ลูกๆ และเด็กๆ เพราะโดยธรรมชาติเด็กทุกคนล้วนตื่นเต้น และอยากสัมผัสกับหนังสือที่มีภาพสวยๆ ได้ท่องไปในโลกหนังสือ เพียงขอช่วยกันปลูกฝัง บ่มเพาะและให้ออกาสลูกๆ เด็กๆ ได้อ่านหนังสือเท่านี้ก็นับเป็นการเปิดโลกกว้างแห่งการเรียนรู้... ลองมาดู “4 เทคนิค” ที่จะนำพาลูกๆ เด็กๆ ของเรามาให้รักการอ่านได้อย่างไร

1. จับจุดให้ถูก เป็นหน้าที่ของพ่อแม่และคนใกล้ชิด ที่จะสังเกตเด็กว่าสนใจเรื่องใดและพยายามนำหนังสือประเภทที่ชอบมาให้ได้รู้จัก และสัมผัสอย่างสม่ำเสมอ นับเป็นการเปิดโลกหนังสือ ที่สำคัญต้องเป็นหนังสือที่เด็กชอบ ไม่ใช่หนังสือที่ผู้ใหญ่ชอบ และอย่าพยายามฝืนความรู้สึกลูกเด็ดขาด ถ้าลูกไม่ชอบอ่านหนังสือวรรณคดี หรืองานวรรณกรรมเหมือนคุณ ก็อย่าฝืนความรู้สึก เพราะจะทำให้ลูกมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อช่วงเวลาอ่านหนังสือ

2. อิสระในการอ่าน อย่าลืมว่าการจะสร้างเสริมนิสัยที่ดีให้กับเด็ก ต้องเริ่มที่ตัวเด็ก ให้เด็กรู้สึกอยากโดยเน้นความเพลิดเพลินเป็นหลัก เด็กอาจจะเรียนเก่งแต่อาจชอบอ่านหนังสือการ์ตูนก็ได้ ก็ต้องปล่อยให้เด็กมีอิสระในการเลือกหนังสืออ่าน หรือเลือกบางเวลาที่ต้องการอ่าน

3. อย่าเข้มงวด พ่อแม่ ผู้ปกครองอย่าคาดหวังว่าลูกๆ เด็กๆ อ่านหนังสือแบบจับจด หรืออ่านไม่จบเล่ม เพราะการที่เด็กอ่านหนังสือไม่จบเล่มเป็นเรื่องธรรมดาแค่เขาขอมให้หนังสือติดมือก็เป็นเรื่องที่ดีมากๆ แล้ว

สิ่งสำคัญอย่าไปกำหนดกฎเกณฑ์ว่าต้องอ่านกี่เล่ม และอย่าตั้งรางวัล หรือวางบทลงโทษเมื่อลูกไม่สามารถทำได้ เพราะเด็กจะอ่านหนังสือเพียงเพื่อเอาใจพ่อแม่เท่านั้น ซึ่งจะเป็นการอ่านแบบมีเงื่อนไข เงื่อนไขเวลา และเป็นครั้งคราวแต่เด็กจะไม่เกิดความรู้สึกอยากอ่านขึ้นมาเอง...!!!

4. คนในครอบครัวต้องมีส่วนร่วม เช่นพ่อแม่ต้องอ่านหนังสือให้ลูกเห็นทุกวัน ผู้ใหญ่อาจชอบอ่านหนังสือตามลำพัง แต่เด็กชอบแลกเปลี่ยนประสบการณ์จากการอ่าน เด็กเล็กชอบให้มีคนอ่านให้ฟัง ทั้งยังชื่นชอบคนที่อ่านพร้อมแทรกเสริมและทำท่าประกอบเรื่องตลอดจนให้เด็กๆ เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องที่กำลังอ่าน เด็กที่เริ่มโตชอบอ่านออกเสียงให้พ่อแม่พี่น้องฟัง ส่วนเด็กโตมักอยากแลกเปลี่ยนทัศนะเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ดังนั้น พ่อแม่ควรตามให้ทันว่าลูกอ่านอะไรหาโอกาสพาไปชมภาพยนตร์หรือเรื่องราวซึ่งสร้างจากบทประพันธ์ที่ลูกเคยอ่านบ้างที่สำคัญต้องเข้าใจว่าพัฒนาการของลูกอาจไม่ทันใจ แต่อย่าถึงกับสิ้นหวังถ้าลูกไม่ยอมอ่าน

ลีออน ฮาร์ด กล่าวว่า นิสัยรักการอ่านเป็นของวิญญูทางการศึกษายิ่งใหญ่ที่สุดที่พ่อแม่จะพึงมอบให้ลูกได้ และมีคุณค่ายิ่งกว่าการเรียนพิเศษคอมพิวเตอร์หรือปริญญาบัตร “นิสัยรักการอ่านเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งได้” ทุกคนมักจะมีหนังสือเล่มโปรดอยู่ในความทรงจำเช่นเดียวกัน เด็กทุกคนที่มีโอกาสได้รู้จักหนังสือที่มีความหลากหลาย และหลายประเภทก็มีโอกาสที่จะมีหนังสือเล่มโปรดของตัวเองเหมือนกัน และหนังสือเล่มโปรดนั้นแหละที่จะเป็นประตูแห่งความประทับใจและนำไปสู่นิสัยรักการอ่านได้ต่อไปในอนาคตอย่าลืมนะว่าเรื่องการอ่านของลูกเป็นเรื่องที่พ่อแม่มีส่วนสำคัญที่สุดจะได้ไม่ต้องมาตั้งคำถามภายหลังว่า...ทำไมลูกไม่รักการอ่าน?

หากคุณพ่อคุณแม่ นำ 4 เทคนิคมาเป็นหลักในการส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้ลูกๆ แล้วละก็มันจะเป็นการปลูกฝัง “นิสัยรักการอ่านและสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน” เลยกี่ว่าได้

ขอขอบคุณน้องอวิธลา ที่ได้ส่งข้อมูล มาทาง E-mail

เกมสโมสรร

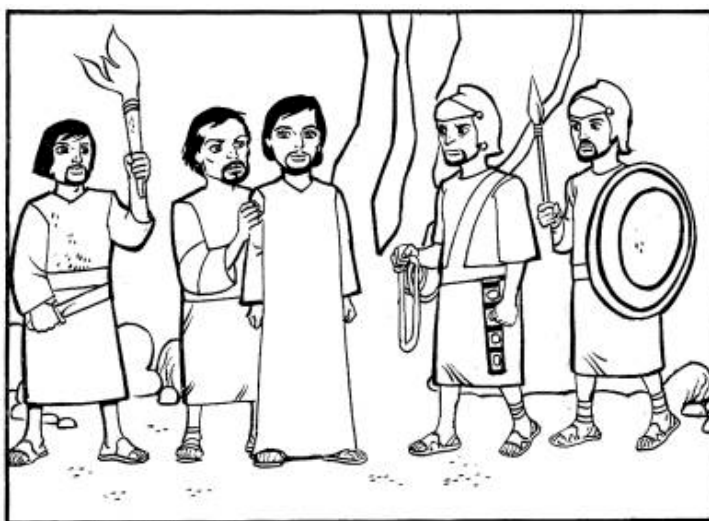
• ฝึกอบ • อุดมศานต์

“พระเยซูเจ้าทรงถูกจับกุม”... พระองค์ตรัสว่า เราบอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘เราเป็น’ ถ้าท่านแสหาเรา ก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไป ดังนี้ พระวาจาที่พระเยซูเจ้าเคยตรัสไว้จึงเป็นจริงว่า บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงมอบให้ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ทำให้ผู้ใดพินาศเลย (ยน 18 :1-11)

สำหรับเกมฯ ครั้งนี้อยากให้น้องๆ ช่วยกันค้นหาจุดต่างที่มีอยู่ใน 2 ภาพนี้ รวม 10 แห่ง ใครค้นพบครบแล้วรีบส่งมาร่วมสนุกชิงรางวัลนะครับ

A

B

Chapter 5

When honey turns bitter!

Dick: “Harry, I haven’t seen Lora since her marriage with Al. I miss her very much. Did you see her lately?”

Harry: “No, but I saw Tom and he told me that Al divorced Lora two years ago. Al, as a chief engineer in a car factory, many a time he had to stay the night in the factory. Each time when he came home one or two days late, Lora would start the skirmish of words. She never listened to Al’s reasons and she was gifted with total recall, many of them were not what they were. Al was sick and tired of such things and felt ashamed. So, when the honey turns bitter, a divorce somehow becomes inevitable.”

Dick: “To me, Al was kind and forgiving but his wife wasn’t. She should realize that: - kindness is a virtue and an act of forgiveness is an excellent deed.”

Harry: “What a sad ending! Lora who possessed good memory should listen to this wise man who said, A good memory is one trained to forget the trivial.”

บทที่ 5

เมื่อน้ำผึ้งเปลี่ยนจากหวานเป็นขม

ดิก “คุณแฮร์รี ผมคิดถึงลอรา จัง หลังจากที่เราแต่งงานกับ อัล ผมไม่เห็นเธออีกเลย คุณเคยเห็นเธอบ้างไหม”

แฮร์รี “ผมก็ไม่เห็นเธอเหมือนกัน แต่ผมพบทอม เขาบอกว่า ลอรา หย่ากับ อัล ได้สองปีแล้ว สาเหตุคือ อัล เป็นหัวหน้าวิศวกรในโรงงานผลิตรถยนต์แห่งหนึ่ง เขามีงานมาก บางครั้งต้องค้างคืนที่โรงงานวันหนึ่งหรือสองวัน พออัลมาถึงบ้านที่โรลราก็มีปากเสียงกับเขาทันทีและไม่ยอมฟังเหตุผลอะไรทั้งสิ้น มีหน้าซ้ำเธอยังรู้เรื่องเก่าๆ จริงบ้างไม่จริงบ้างมาต่อว่าต่อขานอัล อัลเบื่อที่สุดรู้สึกละอายใจมาก จะทำอย่างไรได้ เมื่อน้ำผึ้งเปลี่ยนจากหวานเป็นขมผลมันก็ต้องลงเอยด้วยการหย่ากันเท่านั้น”

ดิก “ผมเห็นว่าอัลเป็นคนมีเมตตาและพร้อมที่จะให้อภัยแต่ลอรา นั้นตรงกันข้าม เธอจะคำนึงถึงประโยชน์ที่ว่ นี้ ความเมตตาเป็นคุณธรรมและการให้อภัยเป็นการกระทำที่ประเสริฐสุด”

แฮร์รี “เป็นอวสารที่น่าเศร้า ลอร่า น่าจะสำนึกถึงประโยชน์ของท่านนักปราชญ์ท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า ความทรงจำที่ดีคือการรู้จักฝึกตัวเองให้ลืมเรื่องราวร้ายๆ”

● เราพูดกับพระเจ้าคือคำภาวนา เราอ่านพระคัมภีร์คือฟังพระวาจาของพระองค์ ●

บริการติดตั้งงานระบบกันรั่วซึมทุกชนิดของอาคาร
งานเคลือบพื้นโรงงานอุตสาหกรรม
งานเสริมความแข็งแรงและซ่อมแซมโครงสร้างคอนกรีต
ด้วยวัสดุที่มีคุณภาพ และอุปกรณ์ที่ทันสมัย
โดยช่างที่มีความชำนาญ และประสบการณ์สูง
พร้อมการรับประกันผลงาน

10 - year guarantee, specification service,
roof inspection and training รับปรึกษาให้คำ
แนะนำ และ ซ่อมแซม แก้ไข รอยแตกร้าวของอาคาร
งานป้องกันสึนามิโครงสร้าง งานหยุดน้ำรั่วซึมที่

ให้บริการโดยวิศวกรของบริษัท พร้อมทีมผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ

-**Chemical Construction** จำหน่ายเคมีภัณฑ์ก่อสร้าง
น้ำยาผสมคอนกรีตปูนกราย วัสดุซ่อมแซม ฯลฯ

-**Industrial Flooring** รับเคลือบพื้นและส่วน
ต่างๆ ของโรงงาน เพื่อทนทานต่อแรงกระแทก ลดการ
สึกกร่อน จากแรงเสียดสี และการกัดกร่อนจากสารเคมี

-**Chemical Resistance** รับเคลือบสารป้องกัน
การกัดกร่อนจากสารเคมี

-**Waterproofing System** รับติดตั้งระบบป้องกัน
การรั่วซึมอาคาร

- Membrane : APP, SBS, EPDM, TPO, PVC

- Coating : Bitumen, Polyurethane,
Flexible cement, Acrylic

-**Joint Sealing** งานหยอดรอยต่อถนน พื้นโรงงาน
ด้วยวัสดุพ่นกรอยต่อหลายชนิด

-**PU & Epoxy Injection** งานซ่อมแซมรอยรั่วซึม
รอยแตกร้าวโครงสร้างคอนกรีตด้วยวิธี injection

-**Ceramic Coating** งานระบบสีกันความร้อน
สะท้อนความร้อนจากแสง UV ได้มากกว่า 97%

-**PVC Waterstop** แผ่นยางพีวีซีฝังกันรอยต่อ
คอนกรีต

บริษัทยูเนี่ยน แอ็สโซซิเอตส์ (ไทย) จำกัด

1242-1244 ถนนราม 4 แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์: 02-249-0170 โทรสาร: 02-249-6812

Email: sales@union-thai.com Web: www.union-thai.com

จดหมายจากผู้อ่าน

เรียน คุณ ป.ณ.สารฯ

ดิฉันมีเพื่อนคนหนึ่งเขาเป็นคนที่มีความศรัทธา ร่วมมิตชาสมำเสมอ เขาเคยถูกปลูกฝังเวลาเรียนคำสอนสมัยเด็กๆ ว่า ต้องมาร่วมพิธีมิตชาบูชาขอบพระคุณตั้งแต่เริ่มพิธี หรืออย่างน้อยก็อ่านบทอ่านจึงรับศีลมหาสนิทได้ แต่เขาสังเกตเห็นบางคน บางทีมาถึงวัดช่วงรับศีลก็เดินไปรับเลย เขาจึงมาถามดิฉันว่า การกระทำนี้ถูกต้องหรือไม่ อย่างไร? เพื่อดิฉันจะได้ตอบกับเขาอย่างถูกต้อง ขอกราบขอบพระคุณล่วงหน้าค่ะ

จาก คุณมะลิจันทร์

ตอบ คุณมะลิจันทร์

เมื่อไปวัดไม่ทันจะด้วยเหตุผลใดไม่ว่า หากเลยช่วงเวลาที่พระสงฆ์ ยกศีลมหาสนิทและชูถ้วยกาลิกส์ในภาชนะบูชาขอบพระคุณไปแล้ว ถือว่ามาร่วมมิตชาอย่างไม่สมบูรณ์ แต่หากเขามีความตั้งใจจะมาวัด โดยเตรียมตัวเตรียมใจมารับศีลมหาสนิท แต่เกิดอุบัติเหตุทำให้ล่าช้า และมาถึงตอนรับศีลมหาสนิท เขาก็เดินออกไปรับเลยด้วยความปรารถนาจะรับพระเยซูเจ้าในวันนั้น ก็น่าจะทำได้ แต่ไม่เป็นการถูกต้องที่จะทำเช่นนี้ทุกครั้งโดยไม่ร่วมมิสซาตั้งแต่ต้น

ที่คุณถามมานั้น เราไม่รู้ว่าจิตใจของผู้นั้นเป็นเช่นไร ตั้งใจจะมารับศีลมหาสนิทหรือเฉยๆ มาวัดไม่ทันเพราะเกิดอุบัติเหตุ หรือตั้งใจจะมาวัดไม่ทันหรือไม่ใส่ใจให้ความสำคัญที่จะมาให้ทันมิสซา จิตใจของเราที่ไปวัดจึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุด และแน่นอน จิตใจที่ตั้งใจจะไปวัดอย่างให้ความสำคัญ เขาจะไปวัดไม่ทันบ่อยๆ ได้หรือ มีแต่คนไม่ตั้งใจ ไม่ให้ความสำคัญเท่านั้นที่ไม่ทันบ่อยๆ และถ้ายังออกไปรับศีลฯ อีกก็ผิดอย่างแน่นอน

เรียนคุณ ป.ณ.สาธุฯ ที่นับถือ

ที่เขียนมานี้อาจจะมิใช่คำถาม แต่เป็นข้อสังเกต คือ ดิฉันไปฉลองวัด และพบว่า โฆษกที่เดินทำนวยการมักจะเชิญชวนผู้มาฉลองวัดให้แวะไปชิม ก๋วยเตี๋ยวร้านเจ๊คนนี้ ไปทานข้าวแกงร้านเจ๊คนนั้น และทั้งก่อนและหลังพิธี มิสซาได้ยินแต่เรื่องราวการชิม กิน และดูเหมือนมีสัตบุรุษหลายคนไปฉลองวัด ก็มุ่งเพื่อจะพิสูจน์อาหารว่าเข้าไหนอร่อยกว่ากัน อีกทั้งโฆษกที่เชิญชวน ตลอดเวลานั้นก็เป็นพระสงฆ์เอง ดิฉันคิดว่าบรรยากาศการฉลองวัดในศาสนา น่าจะแฝงไว้ด้วยความพอเพียงทางจิตใจ เรียบง่าย มีข้อคิดสร้างสรรค์ และ เกรงว่าเสียงที่กระจายออกจากโฆษกวัด จะเป็นเสียงที่มีเพียงเรื่องกินข้าว และ ชื่อของ อันก่อบรรยากาศแข่งขันทำอาหารระหว่างวัดต่างๆ

ขอพระอวยพรคุณ ป.ณ.สาธุฯ

และชาวอุคมสานต์ทุกคนค่ะ

อังเยลา รวีวรรณ

ตอบ คุณรวีวรรณ

ข้อนี้ผมคิดว่าสังคมต้องประนีประนอมระหว่างบรรยากาศการฉลองวัด แบบไทยๆ นั่นคือ ไปฉลองวัดกันทั้งครอบครัวก็ต้องหาที่กินข้าว เพราะกว่าพิธี จะจบก็เที่ยงพอดี ทางวัดก็มีบริการ ชาวบ้านก็ทำบุญแก่วัด โดยนำข้าวมา บริการให้ฟรี โฆษกจึงขอบคุณเจ้าภาพประสาชาวบ้านหยอกล้อกัน

ประเด็นคงอยู่ที่ว่า โฆษกควรมีเนื้อหาผสมผสานกันระหว่างความ บันเทิงแบบชาวบ้าน และวัฒนธรรมสร้างสรรค์ทางความเชื่อ ความคิดอ่าน แบบคริสตัง เพื่อจะไม่นำไปสู่การแข่งขันระหว่างเจ้านั้นกับเจ้านี้ และปล่อย ให้การมีใจไปร่วมมิสซาฉลองกลุ่มคริสตชนวันฉลองวัดเป็นประเด็นหลัก เคนซัดกว่าการไปหาอาหารอร่อยรับประทานของฟรี

ภาพพระเยซู

ภาพชีวิตเมื่อกาลเวลาจบสิ้น คุณาสะพริงกล้ว
...พระเยซูเสด็จมาด้วยใบหน้าเคร่งขรึม น่าเกรงขาม
...ประทับนั่งบนบัลลังก์สูง อ่านรายการความดีความชั่วของมนุษยชาติ
...พินิจพิเคราะห์ในความเจียบอยู่ครู่ใหญ่ เพื่อความตื่นเต้นเร้าใจ
และ...เงยพระพักตร์...ผงกศีรษะต้อนรับผู้ชอบธรรมที่สอบผ่าน
ท่ามกลางเสียงโห่ร้องแห่งความสุขยินดี
อีกบางช่วงตอน...สายศีรษะขับไล่คนบาปสอบตกออกไปพ้นพระพักตร์
ในความมืดหมดหวัง

เป็นไปได้หรือ ที่พระเยซูจะเปลี่ยนไป
พระผู้เคยต้อนรับเด็กเล็กๆ ด้วยอ้อมแขนที่อบอุ่น
...พระผู้เคยกินอยู่กับคนบาป
...พระผู้เคยเล่าเรื่อง บิดาผู้ใจดี
เป็นไปได้หรือ ที่พระผู้นี้ จะร้องขับไล่คนบาปออกจากพระพักตร์

ความคลาดเคลื่อนทางความเข้าใจในรูปแบบวรรณกรรมปาเลสไตน์ยุคต้นคริสตกาล
ได้วาดภาพพระผู้เคร่งขรึม ไล่ไว้ในความนึกคิดของคริสตชนมาช้านาน
แต่อนิจจา!...เป็นภาพนี้ที่ทำร้ายหัวใจอบอุ่นนุ่มนวลของพระเยซู
...ไม่แพ้รอยจูบของยูดาส
ภาษาแห่งดวงดาวที่ร่วงหล่น และดวงจันทร์ที่อัปแสง
ถูกใช้เพียงเพื่อประกาศความสำคัญของเรื่องราว และมีใช้เพื่อบอกเล่าเหตุการณ์
การตีความนอกกรอบวรรณกรรม จึงเป็นความผิดพลาด และนำสู่การทฤษฎ

ชีวิตเมื่อกาลเวลาจบสิ้น เป็นเพียงอีกก้าวหนึ่งที่ต่อเนื่องของชีวิตในกาลเวลา
ถ้า...เขาเลือกที่จะอยู่ห่างไกลพระองค์ในกาลเวลา
เขาจะอยู่ ณ จุดเดิมที่เขาได้เลือก...ห่างไกลจากพระองค์ เมื่อกาลเวลาจบสิ้น
แต่...แม้กระทั่งวันนั้น พระเนตรที่ห้วงอาทรของพระองค์ยังคงมั่นคง ไม่แปรเปลี่ยน
ยังคงตรัสกับเขาด้วยเสียงที่อบอุ่นจริงใจว่า เรารักท่าน...และจะรักท่านตลอดนิรันดร์
และแม้ในวาระสุดท้าย...เมื่ออิสรภาพยังคงอนุญาตให้เขาเมินเสียงแห่งความรัก
พระเจ้ายังคงไม่เคยเลิกรักมนุษยชาติ
พระองค์ผู้นี้ไม่เคยเลิกรักยูดาส แม้เขาจะตัดสินใจ
...ประทับรอยจูบทรยศ บนพระพักตร์พระองค์